

HARLEQUIN®

4 BP 02/99

Romance™

PRÁZDNINOVÁ

Jessica Hartová

Nevěsta z pustiny

Jessica Hartová

NEVĚSTA Z PUSTINY

Název originálu:

Outback Bride

První vydání:

Mills & Boon, 1997

Překlad:

Barbora Divá

Odpovědný redaktor:

Petr Neugebauer

© 1997 by Jessica Hart

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1999

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Grafický atelier DEGAS s.r.o., Praha

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Vytiskla: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 59, 90 Kč

ISBN 80-241-0249-8

PRVNÍ KAPITOLA

„Je tu někdo?“ Copper opatrně nahlédla pootevřenými dveřmi, ale uviděla jen dlouhou, šerou chodbu lemovanou botami, kabáty a koňskými ohlávkami.

„Je tu někdo?“ zopakovala hlasitěji, ale nikdo jí neodpověděl. Slyšela jen ozvěnu svého hlasu rozléhající se chodbou. Pohlédla na hodinky. Skoro čtyři. Někdo by tady přece měl být! Její otec se zmiňoval o hospodyni. Když jsou otevřené dveře, měla by být někde nablízku.

I když tady se asi moc cizích lidí nepotuluje, pomyslela si a pohlédla na své zaprášené auto, které za sebou mělo dlouhou cestu z civilizace.

Tohle je ale přesně to, co naši klienti budou chtít vidět – nízký, půvabný dům v koloniálním stylu s širokou verandou a střechou z vlnitého plechu, pronikavě se lesknoucí v paprscích australského pouštního slunce, srdce velkého ranče, dostupného pouze letadlem nebo autem – po devadesáti kilometrech jízdy prašnou štěrkovou cestou.

Copper si upravila sluneční brýle a se vzrůstající netrpělivostí se rozhlédla kolem. Rozčilovalo ji, že po tak dlouhé cestě nemůže najít nikoho, s kým by si promluvila o svých obchodních plánech. Přecházela netrpělivě sem tam a přemýšlela, jak dlouho bude muset čekat na Matthewa Standishe a jaký asi bude. Její otec řekl, že to není žádný hlupák a že si bude muset dát při jednání s ním pozor. Copper jeho varování brala vážně.

Budoucnost cestovní agentury Copley Travel záležela na tom, jestli jim Matthew Standish dovolí použít Birramindu jako základnu pro luxusní výletní kemp. Byla pevně rozhodnutá vrátit se domů s podepsanou smlouvou.

Pohlédla znovu na hodinky. Nenáviděla zbytečné čekání. Kde proboha všichni jsou? Rezignovaně usedla na okraj verandy a naslouchala nezvyklému tichu, jen občas přerušovanému zaskřehotáním papoušků v nedalekých keřích. Tady bych si těžko zvykla, pomyslela si, tohle je Malova krajina. Pamatovala si, jak

zaníceně mluvil o poušti, o jejím klidu a tichu a nekonečných prázdných horizontech.

Copper se zamračila. Přála si na Mala zapomenout. Patřil k její minulosti – a ona raději žila v přítomnosti nebo přemýšlela o budoucnosti. Vzpomínky na to, co s ním zažila, se jí podařilo ukrýt až na dno paměti. Vynořovaly se odtud, pouze když se cítila osamělá a na dně, aby jí připomněly, že i ona – naprosto neromantická osoba – má slabost pro kouzlo romantiky a lásky.

Nikdy nevěřila v lásku na první pohled. Byla tou poslední osobou, která by očekávala, že uvidí neznámého muže, ten její pohled opětuje a život se tím pro ni změnil navždy – a přitom přesně právě to zažila. Jak banální!

Když se to stalo, byla v centru dění, jako obvykle, a Mal se s nedbalou sebejistotou pohyboval na okraji společnosti – byl sám sebou, ale ne osamělý. Když se jejich pohledy setkaly, vypadalo to najednou, že právě o nich je napsána každá písnička o lásce...

Copper si vzdychla. Strávili spolu tři horké noci u Středozemního moře. Tři noci na druhé straně zeměkoule před sedmi lety – to bylo vše. Zdálo by se, že na to už klidně mohla zapomenout. Ale to se jí právě nedařilo. Mal nebyl typem muže, na kterého se dá snadno zapomenout.

„Ahoj,“ ozvalo se nečekaně za ní.

Copper, vytržená ze vzpomínek, prudce vyskočila.

Za rohem verandy se vynořila malá holčička, která na ni zírala nebojácným, zvědavým pohledem. Na hlavě měla divokou změť tmavých kudrn a díky špinavým tvářím a roztrhaným kalhotám vypadala jako malá divoženka.

„Tys mě ale vylekala!“ řekla Copper.

Holčička ji upřeně pozorovala.

„Jak se jmenuješ?“ vyzvídala.

„Copper,“ odpověděla Copper.

Holčička se zatvářila podezíravě. „To není žádné opravdové jméno!“

„Máš pravdu,“ přiznala Copper. „Je to přezdívka – tak mi říkají moji přátelé.“

Když viděla, že dítě příliš nepřesvědčila, rychle se zeptala: „A jak říkají tobě?“

„Megan. Mám čtyři a půl roku.“

„Já dvacet sedm a tři čtvrtě.“

Megan o tom chvilku uvažovala, ale zřejmě ji to uspokojilo. Přešla ke Copper a sedla si vedle ní. Ta zvědavě pohlédla na malou rozčuchanou hlavu. Její otec se o žádném dítěti nezmiňoval. Tak ho uchvátila krása prostředí, že příliš nemluvil o lidech, kteří tu žijí. Jediné co věděla, bylo, že Birraminda má velmi tvrdohlavého majitele. Možná by bylo snazší začít u jeho ženy, napadlo Copper.

„Kde máš maminku?“ zeptala se.

„Je mrtvá.“

„Ach bože,“ povzdechla si Copper. Co můžete říct malému dítěti, které ztratilo mámu?

„To je moc smutné. Je mi to líto, Megan. Hm, a kdo se teď o tebe stará?“

„Kim.“

Hospodyně?

„A kde je?“ zeptala se Copper.

„Pryč.“

„Pryč?“ opakovala Copper nevěřícně. Copak se tady ztrácejí lidi jako ze zakleté lodi? „Kde pryč?“

„Nevím,“ vzdychla si Megan, „ale táta se pohádal se strýčkem Brettem, protože na mě teď nemá kdo dávat pozor.“

Copper se sevřelo srdce. Pohlédla nenápadně na opuštěnou holčičku. Je tady vůbec někdo, kdo se o ni stará? Právě otvírala pusku, aby se na to Megan zeptala, když se ozval mužský hlas volající Megani no jméno. Vzápětí se jeho majitel vynořil za rohem.

Byl vysoký a štíhlý. V kostkované košili, džínách a zaprášených botách a klobouku na hlavě vypadal jako typický australský honák. Ale přece na něm bylo něco zvláštního – možná způsob, jakým se pohyboval – co způsobilo, že se Copper sevřelo hrdlo. Na malý okamžik jí připomněl Mala tak silně, že se nemohla nadechnout a jen němě zírala na to, jak se k ní muž pomalu blíží.

To přece nemůže být Mal, přesvědčovala sama sebe a snažila se pořádně nadechnout. Mal patří minulosti, k několika horkým nocím v

Turecku. To si s ní jenom pohrává poušť. Myslela na něho tak intenzívně v několika posledních dnech, že jí ho teď připomíná každý muž, kterého vidí. Je sice stejně vysoký a má podobné pohyby, ale to přece neznamená, že je to Mal!

A pak se muž vynořil ze stínu domu a zastavil se před ní, aby si ji prohlédl, a Copper náhle vyskočila a srdce jí bilo jako na poplach. To nemůže být Mal... přece je to on! Nikdo jiný nemůže mít tak přitažlivé hnědé oči, hledící přímo zpod tmavého obočí.

Dobře poznávala jeho tichá ústa, pevnou tvář.

Pamatuje se na ni stejně dobře jako ona na něho? Bože můj, co když ano? Nebo – bude ještě horší, jestli ne?

Mal si pozorně prohlédl Copper, která se přidržovala zábradlí verandy, jako by měla příliš slabé nohy na to, aby ji unesly. Měla na sobě volné šortky a plátěné sako s krátkými rukávy, oblečení, které si vybrala, aby zapůsobila na neznámého pana Standishe. Dnes ráno v motelu jí připadalo, že se jí podařilo dosáhnout dokonalé rovnováhy mezi nedbalou elegancí a praktičností, ale dlouhá jízda v horku po kamenité a zaprášené cestě způsobila, že už zdaleka nevypadala tak upraveně. Cítila, že její vlnité hnědé vlasy jsou nyní spleené prachem a špínou a splihle jí visí kolem hlavy.

Až příliš dobře si uvědomovala, jakým dojmem teď musí působit, a tak byla vděčná aspoň za to, že sluneční brýle skrývají výraz jejích očí. Křečovitě polkla a zmohla se na sotva slyšitelné 'dobrý den'. Její hlas zněl přitom tak vysoko a staženě, že jej málem nepoznávala.

Dříve než měl Mal šanci odpovědět, rozběhla se Megan k němu. „Tatínku!“

Copper, otřesené nečekaným setkáním s Malem, se dočista zastavil rozum. *Tatínek*? Celou tu dobu, co vzpomínala na Mala a na to, co asi dělá, ji nenapadlo představit si ho jako manžela a rodiče. I když, proč vlastně ne? Musí mu být teď pětatřicet, to už je dost starý na to, aby měl ženu a dítě. Ale stejně pro ni bylo těžké představit si ho žijícího spořádaným manželským životem. Možná to byl důvod, proč se cítila, jako by jí právě někdo dal pár facek. Ale přece si nemohla myslet, že zůstane věrný vzpomínce na několik nocí, které spolu strávili?

Mal chytil Megan do náručí a zvedl ji.

„Neříkal jsem ti, že máš zůstat u ohrady, abych na tebe viděl?“ huboval ji, ale tón jeho hlasu byl tak nepřesvědčivý, že na dítě nepůsobil ani trochu výhružně. Postavil Megan na zem a obrátil pozornost ke Copper.

„Konečně!“ řekl s úlevou. „Už jsem na vás čekal.“

Copper na malý okamžik myslela, že mluví o sedmi letech, které uplynuly od doby, kdy se naposledy viděli.

„Na – na mě?“ zakoktala a snažila se netvářit moc překvapeně.

Jeho tvář byla stejná, jakou si ji pamatovala – pevná, klidná, s výraznými rysy a přísnými ústy, která se však dovedla nečekaně uvolnit v širokém úsměvu. Copper nikdy nezapomněla, jak úsměv dokázal proměnit celou jeho tvář – a jak se jí sevřel dech, když to poprvé uviděla.

Nyní se neusmíval. Roky prohloubily vrásky kolem jeho úst a jeho pohled byl o hodně nepřístupnější než dřív. Připadal jí unavený. Není divu, že vypadá tvrdší a starší než v mých vzpomínkách, připomněla si Copper, když si vzpomněla, že Meganina matka umřela.

„Přišla jste pozdě,“ řekl Mal, který zjevně nevnímal její vnitřní zmatek. „Čekal jsem vás už před čtyřmi dny.“

Napsal mu otec přesné datum, kdy ji má očekávat? Copper vypadala překvapeně, ale než stačila cokoliv říct, zatahala ho Megan za ruku.

„Jmenuje se Copper,“ informovala ho.

Muž se na chvíli odmlčel. *Musí* si pamatovat její jméno, když nic jiného, pomyslela si Copper vyplašeně. Teď mám jinak upravené vlasy a na nose sluneční brýle, ale jméno se nezměnilo. Čekala, že se k ní Mal obrátí s výrazem poznání a údivu, ale on místo toho pohlédl dolů na dceru.

„Copper?“ opakoval bezvýrazně.

„To není její pravé jméno,“ vysvětlovala Megan ochotně, „tak jí lidé říkají.“

Mal pohlédl na Copper, ale jeho výraz byl zcela nečitelný. Že by na ni opravdu *dočista* zapomněl? Nejasný pocit uraženosti zostřil její hlas.

„Jmenuji se Caroline Copleyová,“ řekla a byla ráda, že dokáže mluvit svým obvyklým obchodním tónem. „A hledám pana Matthewa Standishe.“

„To jsem já,“ řekl Mal tiše a její těžce nabytá sebedůvěra se rychle rozpadla.

„Vy? Ale...“ Hlas se jí zlomil v rozpacích.

Mal zvedl obočí. „Ale co?“

Co má říct? Těžko ho může obvinít z toho, že si nepamatuje její jméno. Kdyby to udělala, musela by mu vysvětlit, kdy se spolu viděli. Na to byla příliš hrdá, aby nějakému muži připomínala, že se spolu kdysi milovali!

Nevzpomínala si, že by mu někdy řekla své celé jméno – a neptala se ho na jeho. Jestli jí někdy řekl své příjmení, tak se jí už vytratilo z paměti. Tehdy to prostě nebylo důležité. Zato si dobře pamatovala teplý, pevný dotek jeho rukou na svém těle a na zvláštní pocit, jako by se vracela domů, když k němu kráčela na pláži. Srdce jí při těch vzpomínkách bilo jako zběsilé.

„Ale co?“ opakoval Mal. *Nepamatuje si ji.* Stál tam s netrpělivým výrazem a čekal, až mu ta podivná cizinka uráčí odpovědět.

„Ale nic,“ řekla Copper. Uvědomila si, že stále křečovitě svírá zábradlí verandy, a rychle jej pustila. „Čekala jsem... že budete starší, to je vše.“

„Je mi líto, že jsem vás zklamal. Abych řekl pravdu, vy také nejste to, co jsem zrovna čekal.“

Jeho výraz se nezměnil, na tváři se mu nemihnul ani náznak úsměvu, ale přesto by Copper přísahala, že se jí v duchu směje. Zmatená a nejistá, jestli má být ráda nebo se cítit zraněná, že se na ni nepamatuje, zvedla výbojně bradu.

„A jak jste si myslel, že budu vypadat?“ zeptala se vyzývavě.

Mal si ji důkladně prohlédl od hlavy až k patě. Jeho pohled se nakonec dlouze zastavil na červeně nalakovaných nehtech v kožených sandálech.

„Trochu praktičtější,“ řekl, když konečně zvedl hlavu.

„Já jsem velice praktická!“ odsekla Copper.

Mal nic neřekl, ale znovu se zadíval na nalakované nehty. Měla chuť si je něčím zakrýt nebo je zahrabat pod zem. Zřejmě si o ní

myslí, že je typická městská husička, která vůbec nic neví o životě v australském vnitrozemí. Možná je z města, ale to ještě neznamená, že je nepraktická. Je profesionální obchodnice a teď je na čase, aby se podle toho začala chovat a přestala na něho zírat jako školačka.

Malova nevyřčená nespokojenost jí pomohla dát se dohromady.

„Uvědomuju si, že nevypadám tak dobře jako obvykle, ale mám za sebou o hodně delší cestu, než jsem čekala – a byla v o hodně horším stavu, než jsem si myslela,“ řekla chladně.

„Měla jste přijet autobusem,“ poznamenal Mal a nespokojeně pohlédl na její auto. „Poslal bych vám někoho naproti.“

Copper na něho překvapeně pohlédla. Otec mu napsal, že posílá dceru, aby s ním projednala jejich obchodní návrh, ale rozhodně nečekala, že by se tím Matthew nadchl natolik, aby se obtěžoval posílat jí někoho naproti. Možná se táta mýlil a špatně odhalil jeho zájem o uzavření smlouvy?

„Myslím, že pro mě bude lepší, když zůstanu nezávislá,“ řekla klidně. Nebyla připravená na náhlý záblesk znechucení, který se mihl po Malově tváři.

„Nezávislých typů máme tady v Birramindě dost,“ řekl suše. „A pokud tady zůstanete, nebudete potřebovat auto.“ Jeho ústa se zkřivila v hořkém úsměšku. „Mám opravdu velmi dobré informace, že tady není kam zajet.“

Když se Copper rozhlédla po nekonečném horizontě, snadno tomu uvěřila.

„Máte asi pravdu,“ souhlasila, „ale nezůstanu tady přece věčnost.“

V Malově tváři se objevil zvláštní výraz. „Uvědomuji si to,“ řekl bezvýrazně. Pohlédl na dítě, které se s důvěrou opíralo o jeho nohy, a položil Megan ruku něžně na hlavu.

„Neříkám, že vás nevidím rád,“ sdělil jí tónem, který zrovna o příliš velké radosti nesvědčil. Pak dodal, jako by si náhle na něco vzpomněl: „Megan, zaběhni za strýčkem Brettem a řekni mu, aby to dodělali beze mě.“

Megan důležitě přikývla a rozběhla se pryč. Mal se za ní díval a na okamžik se mu na tváři objevil výraz, který Copper dobře znala z dřívejška... Potlačila povzdech, když viděla, jak jeho tvář nabyla

zase dřívější nepřístupnosti. Dobře, taky může zapomenout na jejich prázdninovou lásku, tak jako on!

„Pojďme dovnitř,“ řekl a zamířil ke dveřím. Copper instinktivně ustoupila, aby se nedostal do její bezprostřední blízkosti. Mal nic neřekl, ani výraz je ho tváře se nezměnil, ale Copper byla přesvědčen, podle způsobu, jakým jí přidržel dveře, že dobře ví, jak se cítí zmatená a jak se bojí toho, že jeho sebe menší dotek by v ní spustil neovládnutelný proud vzpomínek.

S hlavou vysoko zdviženou ho následovala dovnitř. Panovalo tam šero, chládek a ticho. Budova byla uvnitř mnohem větší, než si Copper představovala – z velké vstupní haly vedlo několik chodeb a prostředí působilo dojmem mírně zaprášeného šarmu, který by Copper v této pustině nepředpokládala. Mal ji zavedl do obrovské kuchyně, která by potřebovala pořádný úklid, z níž vedly dveře na zadní verandu. Oknem Copper viděla zaprášený dvůr zastíněný starým pokrouceným gumovníkem a obklopený hospodářskými budovami a dvěma velkými železnými nádržemi na vodu. Na vzdáleném konci bylo vidět zavlažovanou pastvinu, která proti vyprahlosti dvora vypadala neobvykle zeleně.

Mal zamířil ke dřezu a natočil vodu do konvice. „Dáte si čaj?“

„Hm... ano.“ Copper si sundala sluneční brýle a klesla na židli. Připadala si nesmírně stará.

Občas, častěji než byla ochotná přiznat, snila o tom, že opět potká Mala. Představovala si, jak na sebe pohlédnou a najednou se jim oči rozzáří šťastným poznáním. Někdy si také představovala, jak se k ní prodírá hustým davem, bere ji za ruku a oba náhle cítí to neuvěřitelné napětí jako při první noci, kterou spolu strávili. Nebo si také představovala, jak se jí zadívá hlubokým pohledem do očí a vysvětlí jí, že ztratil její adresu a strávil sedm let svého života tím, že ji usilovně hledal.

Co si však rozhodně nepředstavovala, bylo, že se bude chovat, jako by ji v životě neviděl, a že jí nabídne šálek čaje!

Copper si vzdychla. Snad je to tak dobře. Nesmí zapomenout, že je tu kvůli obchodu. Jejím cílem je uzavřít smlouvu s mužem, který si nepamatuje vlastní minulost.

Jasnýma zelenýma očima sledovala jeho záda, skloněná nad čajovou konvicí. Známost jeho gest ji nebezpečně dojímalá. Paměť jí připomínala, jaké to bylo, když se jí jemně dotýkal svýma velkýma rukama. Měla chuť zvednout se a oplatit mu to, konečky jejích prstů vzpomínaly, jak to bylo nádherné dotýkat se jeho kůže.

Raději zavřela oči a ostře se nadechla. Otevřela je v okamžiku, kdy se Mal otočil, a jejich pohledy se setkaly. V prvním okamžiku chtěla rychle odvrátit pohled, ale nedokázala se pohnout. Proč si jen sundala sluneční brýle? Cítila se bez nich jako nahá a připadala si hrozně zranitelná. Jediný pohled do jejích očí a Mal pochopí, že se jej před chvílí v duchu dotýkala konečky svých prstů, že po všech těch letech na něho nedokázala zapomenout – zatímco jemu se to zřejmě bez nesnází podařilo.

Pak se Mal pohnul a postavil čajník na stůl. Rychle odvrátila pohled.

Nezúčastněně na ni pohlédl. „Jste v pořádku?“

„Jo,“ řekla Copper a uvědomovala si, jak sevřeně zní její hlas. Cítila, jak jí zčervenalo hrdlo a jak se jí zrádná červeň rozlévá po tvářích. „Jsem jenom trochu unavená.“

Mal si sedl proti ní.

„Kdybyste přijela autobusem, tak byste nebyla unavená,“ poznamenal trochu vyčítavě a nalil čaj do dvou hrnečků.

Copper se dotčeně narovнала. Přemýšlela o tom, že by jela autobusem, aby vyzkoušela, jestli jej mohou nabídnout klientům jako vhodný dopravní prostředek, ale trvalo by to čtyřicet osm hodin, než by dorazila do nejbližšího městečka. „Opravdu?“ namítla. „Kdy jste naposledy jel vy autobusem?“

„Ani nepamatuju.“ Krátce se pousmál. „Když o tom tak přemýšlím, naposledy jsem jel autobusem, když jsem cestoval do Evropy. To už je dávno.“

Sedm let. Copper se polekala, že to řekla nahlas, ale rychlý pohled na Mala poklidně popíjejícího čaj jí potvrdil, že se jí podařilo zrádná slova včas zadržet. Jak by asi zareagoval, kdyby mu řekla, že dobře ví, kdy byl v Evropě? Mohla říct: ano, dobře se na to pamatuji. Strávili jsme tři dni a noci milováním na pláži.

Skvělý způsob, jak by ho mohla přesvědčit o svém profesionalismu.

Riskovala další kradmý pohled na něj. Viděla vrásky kolem očí, které dříve neměl, a napadlo ji, před kolika lety mu asi manželka umřela. Jak vůbec vypadala žena, kterou si vzal a která mu porodila dítě? Náhle se za své vzpomínky a úvahy zastyděla. Měl mnohem důležitější věci na starost než vzpomínat na dívku, kterou potkal před sedmi lety někde na pláži.

A nebylo to opravdu jenom náhodné setkání, jako když se dvě lodi v noci míjejí na moři? Tehdy to prožívala jinak, ale je to už dávno a lidé se mění. Jediné, co může udělat, je na všechno zapomenout a předstírat, že se spolu nikdy neviděli.

Je to snadné.

Přesto se jí srdce prudce rozbušilo, když Mal zvedl hlavu a pohlédl na ni.

„Máte... moc hezkou kuchyň,“ řekla rychle. Bylo to první, co ji napadlo, a když se kolem sebe pořádně rozhlédla, musela uznat, že je to pravda, byla to opravdu velice hezká kuchyň, i když byla plná špinavého nádobí, prázdných konzerv a dalších odpadků, povalujících se všude kolem.

„Omlouvám se za nepořádek,“ řekl Mal, jako by jí četl myšlenky. „Ted’ máme všichni plno práce a nikdo nemá čas starat se o dům, když Kim odešla. Opravdu nutně potřebujeme hospodyně, která to dá všechno zase do pořádku.“

„To vidím,“ přisvědčila Copper. Nebyla přehnaně pořádkumilovná, ale tady to bezpochyby potřebovalo pořádně uklidit.

„Už jste byla někdy na takovémhle místě?“ zeptal se Mal náhle a Copper postavila šálek. Měla pocit, že prověřovací pohovor právě začal.

„Vlastně ještě ne,“ odpověděla opatrně. Otec ji varoval, že Mal není příliš nadšený myšlenkou, že nějaká cestovní kancelář z velkoměsta chce zřídit v poušti luxusní kemp pro turisty. Bylo teď na ní, aby ho přesvědčila, že opravdu ví, co dělá. „Párkrát jsem byla na Flindersově ranči.“

Mal si povzdechl. „Jinými slovy – žádnou pořádnou zkušenost nemáte.“

„To bych neřekla,“ oponovala mu Copper. Nenechá se od něho hned na začátku odepsat! Organizuje zájezdy a turistické pobyty už více než pět let – a to je něco jiného, než kdyby dělala sama průvodkyni. Jejím cílem bylo zajistit všechno po organizační stránce. „Nemusím být zrovna Krokodýl Dundee, ne?“ dodala vyzývavě. „Se svou prací mám dost zkušeností – nebudu tady přece značkovat býky!“

„To máte pravdu,“ přisvědčil Mal. „Ale musíte aspoň trochu rozumět tomu, jak to tu chodí.“

„To si uvědomuju,“ souhlasila Copper. „To je také důvod, proč jsem tady. Chci se toho o místním prostředí naučit co nejvíc.“

Mal se zatvářil překvapeně.

„Můžete přijít na to, že je to tu pěkná nuda,“ va roval ji.

„Já se nikdy nenudím,“ řekla Copper pevně.

Nebyla to tak úplně pravda. Dokud byla něčím zaměstnaná, viděla život optimisticky, ale při několika řídkých příležitostech, kdy zjistila, že nemá co dělat, pocítila nepokoj a rychle si začala vymýšlet nějakou práci.

„Doufám, že máte pravdu,“ dodal Mal trochu ne věřičně.

Copper se rozhodla, že je čas obrátit konverzaci obchodním směrem.

„Těším se, že pořádně poznám Birramindu,“ řekla a potěšilo ji, jak věcně dokáže mluvit. Když pře konala počáteční šok, bylo náhle snadné brát Male jako někoho cizího. Jako partnera, s kterým chce uzavřít obchod.

„Uvidíme, co se dá dělat,“ řekl, ale podíval sena ni tak zvláště, že Copper znejistěla. Napadlo ji, že se jí možná rozmazaly oční stíny.

„V každém případě jste teď tady, tak budeme muset zkusit spolu nějak vyjít.“

Nezní to moc povzbudivě, ale aspoň mě rovnou nevyhodil, řekla si Copper.

„Dobře,“ souhlasila srdečně.

Mal se na ni zadíval a pak se náhle usmál. To jí neměl dělat! Srdce jí začalo bít jako zvon. Je to jenom úsměv, řekla si divoce a

snažila se nevšímat si mrazení, které jí prosté zvednutí koutků jeho úst vyvolalo kolem páteře.

„Je mi líto, že jsem vás pořádně nepřivítal,“ řekl Mal kajícně, „ale mám špatné zkušenosti. Měli jsme tu už tolik dívek, které po pár týdnech odjely, protože zjistily, že jim místní život nevyhovuje. Jestli opravdu chcete poznat Birramindu a nebojíte se tvrdé práce, tak jsem rád, že vás tu mám.“

Pohlédl přes stůl na Copper a v jeho očích se objevilo cosi vzrušujícího. „Velmi rád,“ dodal měkce, ale Copper ho neslyšela. Naprosto se koncentrovala na svůj dech. Nádech, výdech... A ještě jednou. Nádech, výdech.

Je to jen obchod, ujišťovala se. Nikdy nepřesvědčí Mala o tom, že je dostatečně profesionální, jestli se sesype po každém jeho úsměvu. Jsou to jen dva rty, které se pohybují pomocí tvářového svalstva, a je absolutně stupidní nechat se něčím takovým ovlivnit – zejména, když se rozhodla zavřít všechny vzpomínky na Mala do nejvnitřnějšího šuplíku a pověsit na něj cedulku: určeno k zapomenutí.

Pohlédla na Mala a zjistila, že jí podává ruku na přivítanou. Teď, anebo nikdy, řekla si pevně. Nesmím ztratit nervy. Je to jen obchodní kontakt, nic víc, ujišťovala se opatrně a váhavě zvedla ruku.

Obchod, obchod, obchod.

Jeho dlouhé prsty jemně objaly její dlaň a navzdory svému odhodlání cítila, jak všechny její smysly reagují. Je to určitý druh magie, napadlo ji náhle. Jak by jinak mohla tak intenzívně vnímat pouhý dotek jeho ruky, cítit každý čtvereční milimetr jeho dlaně? Viděla teď jeho tvář zblízka, mohla vnímat délku jeho řas, způsob, jak je učesaný, malou jizvu na čelisti. A pamatovala si, jak se jí dotýkala a jak jí vyprávěl, kde k ní přišel. Pamatovala si, jak se jí dotýkala svými rty a jak ji vzrušoval dotek jeho teplé, mužské pleti...

DRUHÁ KAPITOLA

„Aha! Už je ruka v rukávě!“ ozvalo se náhle od dveří.

Copper, která vůbec neslyšela, jak se otvírají, sebou trhla a rychle vysvobodila ruku, jako by byla přichycena při něčem zakázaném. Tváře jí zahořely červení.

Obrátila se k nově přichozímu. Byl to jeden z nejhezčích mužů, jakého kdy viděla. Byl stejně vysoký jako Mal, ale měl světlejší barvu vlasů, modřejší oči a vyzařoval z něho takřka hmatatelný mužský šarm.

Zasmál se a zvedl Megan do náručí. „Tady vidíš, co se stane, když necháš tátu chvilku o samotě s hezkou ženou!“

„Brette!“ ozval se Mal dotčeně a na tváři se mu objevil mrzutý výraz. „Už jste skončili?“

„Hoši to dodělají sami,“ řekl Brett bezstarostně. Vůbec si nevšímal, jak se Mal tváří. „Když mi Megan řekla, že tu má táta krásnou paní, musel jsem se jít přesvědčit na vlastní oči.“

Postavil neteř na zem a oceňujícím pohledem schválil Meganino hodnocení. Jeho veselost byla tak nakažlivá, že se na něho Copper musela usmát.

„To je můj bratr Brett,“ řekl Mal. Bylo na něm vidět, že se musí přemáhat, aby mluvil klidně. „Brette, to je Copper...“ zarazil se, zjevně si nemohl vzpomenout na její příjmení.

„Copleyová,“ doplnila ho Copper ochotně. „Vím, že Copper zní hloupě, ale když jsem chodila do školy, byla tam ještě jiná Caroline, a tak mi všichni začali říkat Copper. Nějak mi to zůstalo. Nikdo, s výjimkou rodičů, mi jinak neřekne. Myslím, že dokonce někteří z mých přátel ani nevědí, že se tak nejmenuju.“

„To máte stejné jako s Malem,“ řekl Brett a naprosto ignoroval bratrův varovný pohled. „Když se narodil, dali mu rodiče tři jména, takže se jmenuje Matthew Anthony Langland Standish – když jsme byli děti, zkrátili jsme to na Mala. Teď mu Matthew říkají jenom lidé, kteří s ním chtějí uzavřít nějaký obchod.“

„Pak bude asi lepší, abych vám říkala Matthewe,“ obrátila se Copper na Mala. Připadalo jí to jako dobrá příležitost dostat vztah mezi nimi do správné polohy.

Mal se zamračil.

„Myslím, že to nebude nutné,“ řekl. „Když tu budete žít s námi jako člen rodiny, není nutné být tak formální.“

„Vůbec ne,“ souhlasil Brett a podal Copper přátelsky ruku. „A my vám budeme říkat Copper. To se k vám hodí,“ dodal. „Krásné jméno... zní tak teple a přátelsky.“

Copper se zasmála. Brett byl neodolatelný. Kradmo pohlédla na Mala. Díval se na ně se zarputilým výrazem, který byl pravým opakem Brettova veselého, sympatického chování. Je zvláštní, že méně hezký z obou bratrů je tak přitažlivý, řekla si Copper. Brett opravdu vypadal a choval se lépe, ale postrádal Malovu tichou mužnou sílu. Když se jejich ruce dotkly, bylo to příjemné, ale její srdce zůstalo klidné.

Dobře cítila Malovu nespokojenost, a to byl další důvod, aby byla na Brettů milá. Koneckonců proč by se měla starat o to, co si o ní Mal myslí? Už se přece rozhodla, že pro ni vůbec nic neznamená.

„Myslím, že bys měl jít dohlédnout na honáky,“ poznamenal Mal mrzutě.

„To bude v pořádku,“ mávl Brett odmítavě rukou. „Myslím, že je daleko důležitější, abych přivítal naši novou hospodyně.“

„To je zajímavé,“ podivila se Copper, „vy dnes ještě někoho čekáte?“

Nastalo krátké ticho. Mal a Brett na ni udiveně pohlédli. „Ne – jen vás,“ řekl Mal.

„A kdy tedy přijde ta vaše nová hospodyně?“

„Jaká nová hospodyně?“ ozval se Brett. „To jste přece vy!“

Vytřeštila na něho oči.

„Já?“

Mal se zamračil. „Chcete nám říct, že jste nepřišla místo Kim?“

„Samozřejmě že ne!“ protestovala rozhořčeně „Copak vypadám jako hospodyně?“

„Proč si myslíte, že jsem byl překvapený, když jsem vás uviděl?“ odpověděl Mal unaveně. „Agentura v Brisbane slíbila, že mi pošle novou hospodyně už minulý týden, tak jsem předpokládal, že to jste vy.“

„Aha, to vysvětluje, proč jsem měla přijet autobusem,“ pochopila Copper.

Začala se v nastalé situaci cítit nepříjemně. „Myslela jsem, že jste dostal dopis od mého otce,“ snažila se vysvětlit svou přítomnost.

Mal se zatvářil naprosto nechápavě.

„Jaký dopis?“

„Před pár týdnů vám posílal dopis a psal vám, že dostal srdeční záchvat a že přijedu místo něho.“

Copper pohlédla s očekáváním na Mala, ale zjevně nebyl o nic moudřejší než předtím.

„Dan Copley. Copleyova cestovní kancelář,“ snažila se mu pomoci.

Možná už neví, co zažil před sedmi lety, ale snad si proboha pamatuje, co se stalo před pár týdny!

„Byl tady před dvěma nebo třemi měsíci. Mluvil s vámi o možnosti zřídit v Birramindě luxusní turistický kemp.“

Mal konečně pochopil. „Ano, už si vzpomínám,“ řekl. „Ale proč jste sem vlastně přijela?“

„Přece dohodnout se s vámi,“ řekla Copper překvapeně.

„Dohodnout? O čem dohodnout?“ zeptal se Mal a rozčileně vyskočil. „Nikdy jsem s ničím takovým nesouhlasil!“

„Já vím,“ odpověděla Copper klidně. Musela už v životě jednat s horšími lidmi než s Matthewem Standishem.

„Ale souhlasil jste, že se otec může vrátit s podrobným finančním návrhem. Říkal jste, že budete ochotný o tom mluvit, jestli vás otec přesvědčí o rozumnosti projektu.“

Uklidnila se, když viděla, že se Mal opět posadil a z tváře mu zmizel nebezpečný výraz.

„To jsem možná řekl,“ souhlasil, „ale v životě mě nenapadlo, že to může vzít vážně. Pripadá mi to jako naprosto nesmyslný nápad.“

„Není to žádný nesmysl,“ řekla Copper chladně. „Naopak – je to výjimečně dobrý nápad! Spousta lidí teď touží vyzkoušet si na nějakou dobu život ve vnitrozemí. Nechtějí cestovat autobusy a bydlet v hotelech, ale to neznamená, že si všichni chtějí vzít na záda stan a spacák a vyrazit do pouště. Nabídneme jim stálé safari stany s postelemi a se sprchou, dobrého kuchaře a dobře vyškolené průvodce pro různé skupiny – umělce, ornitology... to mají lidi rádi.“

„To zní dobře,“ nadchl se Brett, „obzvlášť, jestli budou ochotní zaplatit balík peněz za to, že je papoušci kakadu budou budit svým skřehotáním ze spaní!“

„Peníze jsou samozřejmě důležité,“ řekla Copper opatrně, „ale musíme si o tom pořádně promluvit.“

„Teď nebudeme mluvit o ničem,“ skočil jim do řeči Mal. „Je mi líto, že je váš otec nemocný, ale upřímně řečeno – nemohla jste si vybrat horší dobu. Kdybych věděl, že přijedete, dal bych vám vědět, že se nemusíte obtěžovat.“

„Ale otec vám psal,“ protestovala Copper. „Proto jsem si taky myslela, že mě očekáváte! Musel jste dostat jeho dopis.“

„Možná ano,“ pokrčil Mal rameny. „Tady bylo poslední dobou tolik práce a zmatku, zvlášť od té doby, co odešla Kim, že jsem nechal všechny papíry stranou – pokud to nebylo něco, co bylo nutné ihned vyřídit.“

Copper na něho hleděla se vzrůstající nelibostí. Možná to není důležité *pro něho*, ale kdyby se obtěžoval přečíst si ten dopis, ušetřil by jí třídní jízdu z Adelaide!

„Dobře, ale teď jsem tady,“ zdůraznila. „Můžete aspoň vyslechnout můj návrh?“

„Ne,“ řekl Mal pevně. „Mám teď příliš mnoho jiných věcí na starosti, obzvlášť pokud nejste hospodyně. Tu teď potřebuju víc než nějaké bláznivé plány, které neslibují nic jen nepříjemnosti a problémy od začátku do konce. Nemám nikoho, kdo by se postaral o dům, nám všem o jídlo, o mou dceru a máme problémy s vodou.“

Postavil se. „Mám osmdesát tisíc kusů dobytka a tisíc z nich je právě v ohradách za domem. Takže nás omluvte.“

Ukázal ke dveřím.

„To *nás* znamená i tebe, Brette. Čeká nás dneska ještě spousta práce.“

Pohlédl dolů na Copper. Seděla na židli s nečitelným výrazem, jen čelisti měla odbojně sevřené. Cítila vztek nad tím, jak se s ní odmítl vůbec bavit o jejich projektu. Její otec do něj investoval mnoho úsilí a peněz. Závisela na tom budoucnost jejich cestovní agentury a Mal to klidně označí za uhozené plány!

„Můžete tady samozřejmě dneska zůstat,“ dodal Mal, „ale říkám vám jasně, že s vámi odmítám mluvit o vašich návrzích.“

Brett se za Malovými zády na Copper oslnivě usmál.

„Jsem si jistý, že se nám podaří najít nějakou společnou zábavu,“ řekl významně a mrkl na ni.

Mal sevřel ústa.

„Pojď, Brette!“ vyštěkl. „Už jsme dnes ztratili dost času.“

Copper se vztekle dívala za ním. Jak okouzlující muž! Celé ty roky snila o tom, jaké to bude, až se s ním zase potká, a jediné, co jí dokázal říct, bylo, že marní jeho čas!

Na druhou stranu byla ráda, že je tak nepříjemný. Bylo tak pro ni snadnější ignorovat námitky svého srdce a reakci svého těla na jeho jediný úsměv. Nyní může skutečně nechat minulost za sebou.

Její oči rozhořčeně zaplály, když si vzpomněla, jak Mal odmítl i jenom vyslechnout její návrh. Přivezla s sebou z Adelaide plný kufřík pečlivě připravených dokumentů, a jestli si ten hrubián myslí, že se jen tak otočí a pojedí zítra domů, tak se přepočítal!

Starost o budoucnost cestovní agentury jejího otce málem zabila a projekt výprav do vnitrozemí by něčím, co by jim pomohlo obnovit ohroženou pozici na trhu. Dan Copley žil pro svou agenturu a pouštní výpravy byly už dlouhou dobu jeho nejtajnějším snem. Když byl v nemocnici, pokračovala v práci na návrhu Copper, trávila nad ním dny i noci, aby jej dovedla do stavu, kdy jej budou moci znovu předložit Matthewu Standishovi. A Mal ji odmítne poslouchat jen proto, že tady nemá nikoho, kdo by mu umyl nádoby!

Dobře, brzy se naučí, že Copper nemá v úmyslu se tak snadno vzdávat! Když Mal odmítl vyhovět zdvořilé prosbě, aby ji vyslechl, ona dokáže najít způsob, jako ho přesvědčit, že je dobrá obchodnice.

Když se pozdě večer Mal vrátil domů, seděla Copper na verandě před dveřmi do kuchyně a poslouchala Megan, která jí vzrušeně povídala o živo tě na ranči. Měla umytý obličej, krásně učesané vlasy a na sobě čistou noční košili.

„Tatínek!“ přerušila své povídání a rozběhla se k němu.

„Tati, tati, máme pro tebe překvapení!“

Mal se usmál na dceru a zvedl ji do náruče.

„Ty jsi umytá.“

„Copper mě vykoukala a zaspívala mi moc směšnou písničku.“

Mal pohlédl na Copper, která seděla v proutěném křesle. Také se osprchovala a převlékla. Vzala si bílé tričko bez rukávu a modré džíny. Její zářivé hnědé vlasy byly ještě vlhké, ale cítila se čistá a pohodlně oblečená.

„Doufám, že vám to nevadí?“ obrátila se na Mala.

„Samozřejmě že ne,“ ujistil ji, ale v jeho hlase se objevil zvláštní tón, kterému nerozuměla. Neměla však čas o tom přemýšlet, protože Megan ji popadla za ruku.

„Už mu můžu ukázat naše překvapení?“

„Já jsem myslel, že to překvapení je, že jsi umytá a připravená do postele,“ dobíral si ji Mal.

„Ne, tohle je pořádné překvapení!“ protestovala Megan.

Mal tázavě pohlédl na Copper, ale ta se jen tiše usmála. Opravdové překvapení chystala na později.

Megan táhla otce do kuchyně.

Copper zůstala sedět a vyhřívala se v paprscích zapadajícího slunce. Otevřenými dveřmi slyšela, jak se spolu otec s dcerou domlouvají, jejich dva hlasy, u den vysoký a nadšený, druhý tichý a hluboký, se dobře doplňovaly. Měla za sebou dlouhý den, cítila únavu ve všech kostech a potřebovala vychutnat chvilku klidu.

Po chvíli se Mal znovu objevil s dvěma otevřenými láhvemi piva. Jednu podal Copper a usedl do křesla vedle ní. Pivo bylo tak chladné, že se láhev zamžila. Copper ji postavila na zem.

„Kde je Megan?“ zeptala se.

„V posteli.“

„A Brett?“

„Sprchuje se.“

Mal se už osprchoval. Takřka cítila vůni mýdla z jeho pokožky a jeho vlasy byly ještě vlhké. Zírala na něho jako očarovaná. Fascinovaně sledovala pohyb jeho velkých rukou, když si líně hrál s láhví piva. Milovala ty ruce. Byly silné a opálené, s dlouhými, obratnými prsty, a uměly dobře rozlítit její vnitřní žár. Kroužily kolem jejích nader a hladily její dlouhá stehna se samozřejmou mužnou jistotou radostí a láskou.

Když konečně dokázala odtrhnout oči, napila se zhluboka piva a pokusila se zahnat proud svých vzpomínek do přihrádky s nápisem: vyřízeno, zapomenuto. Nechtěla přemýšlet o jeho rukou, jeho ústech nebo čemkoliv, co k němu patřilo. Musí přemýšlet o obchodě, který s ním chce uzavřít.

Zatímco byl Mal uvnitř, setmělo se. Verandu osvětlovalo pouze modré světlo lampy umístěn pod ní, která měla za úkol přitahovat a pálit hmyz Copper mlčela. Nakonec Mal první prolomil ticho.

„Musela jste mít napilno. Určitě to dalo práci uklidit celou kuchyň.“

Copper pokrčila rameny. „Megan mi pomohla.“

Ve skutečnosti jí víc překážela, než pomáhala, ale byla tolik nadšená nápadem na překvapení, který spolu přichystají, že Copper neměla srdce ji z toho vynechat. Společně posbíraly nádobí rozházené po všech koutech a pak tu horu umyly. Potom spolu umyly podlahu, stoly a utřely prach. Už nestihly udělat pořádek v lednici a ve skříních, ale Copper cítila, že rozdíl mezi předchozím nepořádkem a současným stavem je dostatečně velký, aby vzbudil patřičný dojem.

Mal se napil.

„Nemyslete si, že to neoceňuji,“ poznamenal „ale uklizená kuchyň mě ještě nepřesvědčí, abych změnil svoje mínění.“

„Já vás o to nežádám,“ řekla Copper a statečně čelila jeho ironickému pohledu.

„Čekáte, že uvěřím, že jste to uklidila jenom proto, že máte dobré srdce? Něco budete asi chtít.“

„Ano,“ přiznala jasně. „Čekám, že mi dáte práci.“ Mal na ni užasle pohlédl.

„Jakou práci?“

„Potřebujete hospodyně, ne? Navrhuju, že ji budu dělat do té doby, než přijde děvče od vaší agentury.“

Copper byla potěšená, jak klidně a obchodně znějící návrh, ale na Mala to neudělalo patřičný dojem.

„Myslíte si, že to budete umět?“ zeptal se podezíravě.

Také mohl promluvit trochu víc nadšeně, pomyslela si Copper.

„Co na tom chcete umět?“ řekla. „Potřebujete nějakou kvalifikaci, abyste uklidil dům? Nebo si najmete vysokoškolačku, aby vám všude vyluxovala a umyla nádobí?“

Mal ignoroval její sarkastický tón.

„Možná bych se měl spíš zeptat, proč najednou chcete dělat hospodyní.“

„Nechci,“ přiznala Copper, „ale chci zůstat v Birramindě. Jestli to znamená, že budu muset pár dní tvrdě pracovat tak jako dnes odpoledne, jsem připravená se do toho pustit.“

„A já mám na oplátku souhlasit s tím, abyste si tu s vaším otcem udělali výletní tábor, co?“ Mal postavil rázně pivo na podlahu a zavrtěl hlavou. „Potřebuju hospodyní, ale nevtáhnu kvůli tomu Birramindu do nějakého ztřeštěného dobrodružství.“ Copper se dlouze nadechla. Teď není čas přesvědčovat Mala, že má o jejich projektu špatnou představu.

„Nechci po vás, abyste souhlasil,“ řekla. „Aspoň ne teď. Chci jenom, abyste si udělal čas a vyslechl moje návrhy dřív, než odtud odjedu. Jsem si jistá, že když k tomu dostanu příležitost, přesvědčím vás, že náš plán je výhodný pro obě strany. Ale musíte si na to udělat čas. Zatím se vám postarám o dům.“

Dívala se na něho a přála si, aby dokázala rozluštit výraz jeho tváře.

„Chcete říct, že neočekáváte žádné peníze?“ zvedl Mal nevěřicně obočí.

„Všechno, co chci, je dostat šanci poznat trochu lépe Birramindu. Pokud se náš projekt uskuteční, je tady spousta praktických detailů, které se musí vyřešit – a taky potřebuju vidět místa, která otec vybral jako základny.“

Chvilku bylo ticho. Mal zvedl láhev, chvilku na ni hleděl, jako by studoval nápis na etiketě, a pak se napil.

„Má vaše touha tady zůstat něco společného s mým bratrem?“

„S Brettem?“ pohlédla Copper udiveně na Mala. „Co bych s ním měla mít společného?“

Mal pokrčil rameny.

„Je to po čertech přitažlivý chlapík.“

„To připouštím, ale jestli si myslíte, že jsem ochotná strávit celý den uklízením a vařením, jen abych mu byla na blízku, tak musíte být blázen!“

„To byste neříkala tak lehce, kdybyste neviděl na vlastní oči jako já, kolika dívkám už pobláznil hlavu,“ poznamenal hoře Mal a rozhořčeně máchl rukou. „Jak jste si asi už všimla, je pro Brett prakticky nemožné být v jednom pokoji se ženou a neflirtovat s ní. Nemyslí to vážně – Brett nikdy nic nemyslí vážně –, ale agentura nám sem posílá jednu holku za druhou a všechny si myslí, že ony jsou ty jediné, které kdy Brett v životě políbil. Zamilují se do něho, za týden toho má chlapec dost a ony začnou plakat. Těžko pak po nich člověk může chtít, aby tu dál zůstaly. Končí to tak, že sednou na autobus a vrátí se do Brisbane.“

„Umím si představit, že je to těžké,“ řekla po chvíli. „Proč nepožádáte agenturu, aby vám sem poslali nějakou starší ženu?“

„Myslíte si, že mě to nenapadlo?“ povzdechl si Mal. „Ale není to tak snadné. Není tolik žen středního věku, které jsou připravené vzdát se civilizovaného života a žít na místě, jako je tohle. Není to zrovna příležitost ke kariéře. Dokonce i mladé dívky, které přicházejí, se zavazují jen na krátkou dobu. Nemají tady žádnou zábavu a brzy se začnou nudit, žádná z nich tu nechce zůstat nastálo, i když by asi pochopitelně zůstaly o něco déle, nebýt Brett.“

„A nepožádal jste ho, aby dal od nich ruce pryč?“ Mal se usmál, ale nevypadal přitom příliš vesele. „Samozřejmě, ale to je stejné, jako byste po něm chtěla, aby přestal dýchat.“

„To musí být pro Megan těžké se všemi těmi přicházejícími a odcházejícími dívkami,“ řekla Copper a Mal se zamračil.

„Já vím, ale co můžu dělat?“

„Když Brett nepřestane flirtovat, můžete mu říct, aby zmizel,“ navrhl.

„A kam by šel?“ Mal rozčileně vyskočil a opřel se o zábradlí.

„Brett tady vyrostl a Birraminda mu zčásti taky patří. Občas jsem na něho hodně naštvaný, ale nemůžu ho přece vyhodit. Je to můj vlastní bratr.“

„Uvědomuje si vůbec, jak vám ztěžuje život?“ zeptala se Copper zvědavě.

Mal přikývl.

„Vždycky se omlouvá, když mu vysvětlím, proč od nás další hospodyně opět odchází, ale viděla jste, jaký je. Kritika mu vleze jedním uchem dovnitř a druhým vylétne ven. Je o deset let mladší, vždycky to byl benjamínek a každý ho jen obskakoval. Asi proto se nenaučil žádné odpovědnosti.“

Mal se otočil ke Copper a opřel se o zábradlí „Potřeboval by mít vlastní usedlost, ale to dnes není právě levná záležitost. To je taky jeden z důvodů proč jsem byl ochotný vyslechnout návrh vašeho otce. Doufal jsem, že bychom mohli vydělat nějak peníze, ale když jsem slyšel, co plánuje, tak jsem s toho nápadu rychle vzdal!“

„Doufám, že dokážu změnit váš názor,“ řekl Copper s trochu nuceným úsměvem. „Ale nebudu vás přesvědčovat teď. Počkám, až si na mě uděláte hodinu času – samozřejmě, pokud přijmete mou nabídku.“

Pohlédla na něj pevně. „Můžu vám slíbit, že se do Brettů nezamiluju!“

„Vypadá to, že si tím jste jistá,“ poznamenal Mal pochybovačně.

„Jsem. Váš bratr se mi líbí, ale není to můj typ. A kromě toho,“ pospíšila si říct, aby se jí Mal nezačal ptát, kdo je její typ, „mám partnera, s kterým jsem spokojená.“

Mal se nepohnul ani jeho výraz se nezměnil, ale přesto měla Copper pocit, že vzduch mezi nimi ztěžkl.

„Někoho v Adelaide?“ zeptal se nevzrušeně.

„Ano.“

Vzpomněla si na Glyna, který byl jejím přítelem. I když jim bylo spolu dobře, nikdy ho nemilovala. Jejich vztah před měsícem skončil, ale to nemusí Malovi vykládat.

„Dobře,“ řekl Mal.

„Znamená to, že se dohodneme?“ zeptala se oživeně.

„Bude to těžká práce,“ varoval ji. „To není jako v kanceláři. Myslím, že máte s otcem hodně romantické představy o životě ve vnitrozemí, ale je to tvrdý život. Dny jsou dlouhé, horké a prašné a není tu kam jít. Musíte dělat tu nejnudnější práci a nikdo vám nepomůže. Není to moc romantické.“

„Já vůbec nejsem romantická,“ odpověděla Copper ledově.

Byla to pravda. Copper brala život, jak šel, a neměla ráda marné snění. Její přátelé by se bouřlivě rozesmáli, kdyby slyšeli, jak ji Mal obvinil z toho, že je romantická. Však také žádnému z nich neřekla o třech dnech, které s ním strávila v Turecku. To byla výjimka, která potvrzovala pravidlo. Pro Copper to bylo příliš důležité, než aby si o tom s někým povídala. Mal byl jejím tajemstvím, jejím jediným, krátkým osudovým setkáním s romantikou.

„To musí být pro vaše přátele velmi smutné,“ řekl Mal trochu pohrdlivě.

Pro Glyna to možná bylo nepříjemné, souhlasila s ním v duchu, ale rozhodně to nehodlala říct nahlas.

„To záleží na tom, co pokládáte za romantické,“ poznamenala střízlivě. „Dávám přednost tomu brát věci, jak jsou, než bláhové snít o tom, že by mohly být jinak.“

Opravdu? ozval se v ní jakýsi vnitřní hlas. Tak proč se ti nikdy nepodařilo zapomenout na Mala, i když ses tolik snažila? Proč tě tolik zranilo, když jsi zjistila, že se na tebe nepamatuje?

„V každém případě,“ pokračovala, „si můžete být jist, že budu tvrdě pracovat a nebudu marnit čas sněním o vašem bratrovi. Pokud jde o Birramindu, zajímá mě jenom z obchodní stránky.“

Mal ji chvilku tiše pozoroval. Copper by dala hodně za to, kdyby věděla, na co myslí, ale jako obvykle pro ni byl výraz jeho tváře neproniknutelný.

„Dobře,“ řekl konečně. „Můžete zůstat jako hospodyně – ale jen do doby, než přijede děvče z agentury. Měla by se objevit každým dnem.“

„Souhlasím,“ přisvědčila Copper a pocítila úlevu, že se jí podařilo vyhrát první bitvu. Aspoň se ne musí vracet zítra zpátky do Adelaide!

„A vy mi dáte příležitost promluvit si s vámi o našem návrhu?“

„Pokud to nebudete pořád připomínat,“ prohlásil Mal pevně. „Nechci, abyste na mě naléhala. Dostanete šanci promluvit si se mnou o vašem návrhu, ale budete mít jenom jednu příležitost.“

Copper se usmála. „Jedna bude stačit.“

TŘETÍ KAPITOLA

Před obědem toho už měla Copper dost. Mal měl pravdu, když říkal, že je to tvrdá práce. Vstávala v pět, aby připravila snídani pro Mala, Bretta a jejich tři honáky, a od té doby se nezastavila. Umývala a utírala, zametala a vytírala. Nakrmila slepice a psy, pak se objevili muži na svačinu, nyní připravovala oběd a mezitím se musela starat o malou čipernou, tvrdohlavou a zvědavou holčičku.

Příliš jí při tom nepomáhalo, že skoro celou noc nespala, jak přemýšlela o Malovi. Opravdu si ji nepamatuje? Zapomněl, jaké to bylo, dotýkat se jí, šeptat jí něžná slůvka a milovat se s ní?

Snažila se odehnat vzpomínky. Jsi tady kvůli obchodu, připomínala si, a neměla bys na to zapomenout.

Naobědvala se s muži v jídelně – dlouhé dřevěné budově, která vypadala, že ji naposledy vymalovali, když ji postavili. Dva z honáků byli mladší muži, kteří spali v malém přístavku, Bill byl starší, ženatý kovboj, který spolu se svou ženou Naomi bydlel v nedalekém domě a chodil domů na oběd. Naomi připravovala pro všechny muže večeři, takže o tu se Copper naštěstí starat nemusela. S úlevou si odškrtnula na seznamu, který si včera napsala, položku 'oběd' a studovala, co ji ještě do večera čeká.

„Co děláte?“ zeptal se zvědavě Mal. Naklonil se nad seznam a užasle přečetl „očistit zelenin“ a „vy koupat Megan“. „To jsem ještě neviděl, aby si někdo zapisoval přehled domácích prací!“

„Mám ráda pořádek,“ bránila se Copper, „jinak se nic nestihne.“

„Doufám, že jste si tam nezapomněla napsat také dýchání,“ řekl Mal a tvářil se přitom smrtelně vážně. „Byla by vás škoda.“

Copper se rozlítla.

„Radši se podívejte, kolik té práce je,“ vyjela na něho. „Nevěděla jsem, že otroctví je tady ve vnitrozemí ještě legální!“

Brett ji uchopil za ruce a pečlivě prostudoval její dlaně. „Dneska jste pracovala dost,“ prohlásil na konec. „Zasloužíte si po obědě přestávku. Co kdybych vás vzal odpoledne na projížďku a ukázal vám místo, kde váš otec chce postavit tábor?“

„Zapomněl jsi, že máš dnes za úkol zkontrolovat vrty na horních pastvinách,“ přerušil ho Mal rázně. „Vezmu Copper odpoledne na vyjížďku s Megan sám.“

Megan nadšeně vyskočila.

„Pojedeme na koních, tatínku?“

Mal pohlédl pochybovačně na Copper. „Myslím, že Copper pojede raději autem.“

Copper vzdorovitě vzhledla. Není to jen záminka, aby jí nemusel ukázat vybrané místo?

„Ráda pojedu na koni,“ oznámila rázně. Co záleží na tom, že na něm v životě nejela? Nemůže to být tak těžké.

Brzy své odvahy litovala. Mal ji zavedl k obrovskému zvířeti. Jak na něj mám nasednout? pomyslela si vyděšeně. V televizi koně obvykle stojí klidně.

Tenhle tancoval ze strany na stranu a občas dokonce otočil svou velkou hlavu a zadíval se na ni!

„Potřebujete pomoc?“ zeptal se Mal zdvořile.

„Děkuju,“ pípla Copper.

Mal jí pomohl do sedla. „Ó, bože,“ zamumlala, když zjistila, jak je od ní země daleko. Až bude chtít slézt, bude potřebovat padák!

Kůň se dal náhle do pohybu a zamířil k brance. Copper se nejistě zakymácela v sedle. Zkusila zatáhnout za uzdu. „Prrr!“ Kůň přidal do kroku.

Bože, co když bude chtít přeskočit branku?

„Prrr!“ vykřikla zoufale a snažila se udržet v sedle. Kdesi za sebou slyšela smích honáků. Aspoň někdo se baví, pomyslela si a zatáhla vši silou za otěže. Kůň nečekaně zatočil doprava a pak se prudce zastavil. Copper vylétly nohy z třmenů, svezla se po koňském hřbetě a přistála Malovi u nohou.

„Jste v pořádku?“ zeptal se necitelně a ani se nesnažil skrýt své pobavení. Megan a honáci se smáli nahlas. Aniž by čekal na odpověď, podal jí ruku a pomohl jí na nohy.

„Snad ano,“ odpověděla vztekle.

„Proč jste mi neřekla, že neumíte jezdit na koni?“

„Nemyslela jsem si, že mě posadíte na takovou divokou bestii,“ odsekla Copper.

Mal se jen zasmál.

„Divoký? Starý Duke je nejlínější kůň, kterého tu máme. Vybral jsem ho speciálně pro vás.“

„To je od vás hezké. Příště mě laskavě varujte předem, až zase budete chtít udělat něco speciálně pro mě.“

„Dobře,“ souhlasil Mal vážně. „Nerozmyslela jste si to s tou vyjížděkou?“

„Ne,“ prohlásila statečně, a tak jí Mal znovu pomohl do sedla a ukázal, jak držet správně otěže.

Pak přivázał Dukeovi k ohlávce vodící řemen a sám nasedl na koně. „Radši si vás povedu na provázku,“ zažertoval a přitáhl si vodící řemen. Megan už seděla na svém poníkovi a jezdila zatím s urážlivou lehkostí po dvoře do kolečka. Honáci otevřeli bránu a Mal s Copper a Megan konečně mohli vyrazit.

Copper se cítila bezpečněji, když věděla, že Mal má jejího koně pod kontrolou, takže se po chvíli dokázala natolik uvolnit, aby se mohla rozhlédnout kolem sebe. Jeli podél nízkých keřů a mířili ke vzdáleným vysokým gumovníkům, které označovali místo, kde najdou vodu. Bylo ticho. V odpoledním horku se neozývali ani ptáci, bylo slyšet jen vrzání sedel a praskání listů pod nohama koní. Jako očarovaná se zahleděla na Malovu tvář. Jeho oči zastiňoval okraj klobouku, zatímco jeho ústa byla jasně ozářena sluncem. Jsou to jen mužské rty, připomínala si a snažila se hledět před sebe, ale přitom stále koutkem očí sledovala Malův výraz. Byla tím ta zaujatá, že si ani nevšimla, když dorazili na místo, Mal zastavil koně, seskočil dolů a uvázal je k padlé mu kmeni. Pomohl Megan dolů s poníka a ta se radostně rozběhla k vodě. Pak se otočil ke Copper.

„Uvolněte pravou nohu ze třmenu a přehod'te na tuhle stranu,“ poradil jí. „Já vás chytím.“

Copper zaváhala. Jeho doteku se bála.

„Jen do toho,“ řekl Mal, když viděl, že váhá. „Někdy v životě se stejně z toho koně budete muset dostat dolů.“

Copper odvážně přehodila nohu a pak zjistila, že se pomalu snáší na zem, zatímco Mal ji pevně drží v pase.

Konečně stála na zemi. „Děkuji,“ zamumlala se sklopenýma očima. Ještě stále cítila dotek jeho silných rukou po celém těle. Nebyla schopná na něho pohlédnout.

„Tohle je to místo, kde chtěl váš otec postavit tábor,“ řekl Mal.

„Vypadá perfektně,“ poznamenala Copper. Musela si odkašlat, aby její hlas nezněl stísněně. Po chvíli se však ocitla ve své kůži, pobíhala kolem, měřila vzdálenosti a dělala si poznámky. Mal zatím zavedl koně dolů k vodě, aby se napili. I když se Copper snažila soustředit na svou práci, stále jedním okem pozorovala, co Mal dělá. Nakonec zavřela poznámkový blok a sešla dolů k němu.

Udělal jí místo vedle sebe a chvíli tam mlčky seděli a pozorovali Megan, která si blaženě hrála u vody. Copper cítila, jak na ni působí klid místa.

„Je tu nádherně,“ povzdechla si po chvíli.

„Ano,“ souhlasil Mal. „Myslíte si, že zůstane tak pěkné, když tady bude spousta stanů a plno turistů?“

„Myslím, že to bude vypadat trochu jinak, než si představujete,“ bránila se Copper. „Ale nechci vás o tom teď přesvědčovat.“ Zasmála se. „Jestli si vzpomenete, dal jste mi jen jednu šanci, a nechci ji teď promarnit!“

„To mi připomíná – pokud jde o naši dohodu,“ řekl Mal, „volal jsem agenturu a tam mi řekli, že dívka, která sem měla přijet, se rozhodla jít raději dělat číšnici.“

Copper hleděla na nádherný obraz stromů odrážejících se ve vodě a divila se, jak může někdo dát přednost restauraci před tímto místem. „Pošlou někoho jiného?“

„Teď právě nikoho nemají. Musejí uveřejnit inzerát. Nebude vám vadit, když tu zůstanete o trochu déle?“

„Ne,“ odpověděla Copper a sama byla překvapená, jak se jí ulevilo. Vůbec se jí nechtělo odjíždět nyní do Adelaide.

„Nebudete nikomu scházet?“

„Ne,“ opakovala s trochu smutným úsměvem. Měla sice spoustu přátel, ale ti mají natolik rušný život, že si na ni možná ani nevzpomenou.

„A co váš snoubenec?“

Copper si vzpomněla, co mu nalhala o Glynovi. „Myslím, že si toho ani nevšimne,“ řekla po chvíli zaváhání. „Stejně mi vyčítá, že pořád někde cestuju. Ale při mojí práci nemůžu být každý den v čtyři hodiny odpoledne doma.“

„Můžete si najít jiné místo,“ řekl Mal.

„Mluvíte jako Glyn,“ odpověděla hořce. „Nehleď na to, že mě teď otec potřebuje, mám svou práci ráda. Proč bych se jí měla vzdávat?“

„To nevím, pokud je vám ovšem přednější než přítel.“

„A proč bych si měla vybírat mezi prací a mužem? Proč bych jenom já měla dělat kompromisy?“

„Připadá mi, že nejste ochotná udělat vůbec žádný kompromis,“ poznamenal Mal tvrdě.

„Totéž mi řekl Glyn. Ale na tom už stejně nezáleží. Když jsem byla minulý měsíc v Singapuru, zjistila jsem, že se začal scházet s jednou z mých nejlepších kamarádek. Muž ji před několika měsíci opustil a Glyn se rozhodl, že ji utěší.“

„Včera jste mi tvrdila něco jiného.“

„Víte, já ho mám pořád docela ráda. Ale nikdy jsem nepřemýšlela o tom, že se vezmeme. Mám opravdu hodně práce. Naše cestovní agentura je teď na mě závislá, a jestli tomu nechce Glyn rozumět, je to jeho věc. Asi mě opravdu nemiloval, když chtěl, abych se tolik změnila. Takhle je to nakonec pro nás všechny asi nejlepší.“

„To musel být pro něho šok, když zjistil, že je pro vás práce důležitější než on,“ řekl Mal.

„Moje žena byla taky taková,“ pokračoval po chvíli hořce. „Když jsme se seznámili, měla několik módních obchodů v Brisbane. Nadchla se myšlenkou, že bude žít se mnou tady na ranči. Zařídil jsem jí tady kancelář, aby mohla řídit obchody odsud. Měla tu telefon, fax, kopírku, počítač – všechno, co potřebovala. Jenže se tu brzy začala nudit. Pořád po mě chtěla, abych s ní létal do Brisbane, protože potřebuje navštívit účetního nebo módní návrháře nebo někoho jiného. Byla energická a inteligentní, obchodnice tělem i duší, rozumíte?“

Proč to říká jako obvinění? napadlo Copper. Co je špatného na tom být energická a inteligentní? „Nakonec se rozhodla vrátit do Brisbane.“

„A co Megan?“

„Megan byla výsledkem pošetilého pokusu zachránit něco, co nemělo šanci na přežití,“ řekl Mal suše. „Nebylo to k ničemu. Pro

Lisu to byla jen další záminka, aby tu nezůstala. Ani si nedala tu práci, aby mi oznámila, že se Megan narodila.“

Copper začínala rozumět, kde se v něm nasbíralo tolik hořkosti. Není divu, že se změnil. Přála by si mu projevít nějak sympatie, obejmout ho a utěšit, ale neodvážila se ho dotknout. Bála se, že ji považuje za stejný typ ženy, jako byla jeho manželka, a že by mu její dotek byl nepříjemný.

„Rozvod mě málem zruinoval, protože jsem jí musel dát spoustu peněz a mým hlavním majetkem je půda, ale nejhorší bylo, že Megan zůstala s ní – každý mi říkal, že dítě potřebuje matku. Nesměl jsem ji ani vidět. Když Lisa umřela při autohavárii, byly Megan dva roky. Přijel jsem pro ni a ona se mě bála, byl jsem pro ni úplně cizí člověk.“

„Teď vypadá šťastná,“ odvážila se říct tiše Copper.

„Doufám,“ povzdechl si Mal, „ale nemám na ni tolik času, kolik bych si přál. Hodně si hraje sama. Na Lisu si už nevzpomíná, ale někdo jako máma ji pořád schází. Všechno by bylo jinak, kdybych tady mohl mít dobrou hospodyni na rok nebo na dva. Ty dívky jen přicházejí a odcházejí a ona potřebuje jistotu.“

„Vy jste tou jistotou, Male,“ řekla Copper něžně, ale potřásl odmítavě hlavou.

„To nestačí,“ řekl. „Nemůžu být doma celý den a někoho takového přesně Megan potřebuje. Se mnou se naučí starat o dobytek, ale ona potřebuje být dítětem, hrát si. Potřeboval bych novou ženu,“ řekl po chvíli, „ale já už se asi znovu neožením. Nechci zažít ještě jednou to co s Lisou.“

„Nemusí to být stejné,“ namítla Copper tiše.

„Ne? A kde najdu ženu, která bude ochotná vzdát se všeho, co má, a usadit se tady v pustině? Bez přátel, bez obchodů, bez restaurací – a žádná zajímavá práce, jen horko, prach a dřina.“

Je to opravdu těžké, souhlasila v duchu Copper. Ale zase získá jiné věci, napadlo ji, když se rozhlédla kolem. Získá tyhle krásné gumovníky, klid pouště a křišťálově čistý vzduch. Bude se moci dotýkat svého muže a milovat se s ním, kdykoliv bude chtít. Stráví dlouhé, vášnivé noci v jeho náručí, a když usne, bude vědět, že se

druhý den probudí vedle něho. Jak se mohla Lisa tohohle všeho vzdát?

„Na tom nezáleží, pokud vás bude milovat,“ řekla pevně.

„Díky svému manželství jsem se naučil jedné věci,“ řekl Mal nelítostně. „Láska nestačí. Lisa mě milovala a podívejte se, jak to dopadlo. Podívejte se na sebe a na Glyna. Proč by to mělo být příště jinak? Ne, už se neožením. Potřebuju najít dobrou hospodyní a pak bude Megan v pořádku. Musím doufat, že dříve nebo později nějakou najdu.“

Otočil se a pohlédl na dceru.

„Pojď, Megan. Pojedeme domů.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jak dny mýjely, Copper pomalu zapomínala, proč vlastně do Birramindy přijela. Musela zavolat otci, aby mu vysvětlila, že tady zůstane déle, ale ve skutečnosti nijak nenaléhala na Mala, aby spolu celou záležitost vyřídili. Takřka každé odpoledne brál Mal ji a Megan na projížďku a ukazoval jí různá zákoutí ranče. Prvních pár dnů s sebou vozila poznámkový blok a snažila se poctivě si dělat poznámky, ale brzy toho nechala, protože zjistila, že to není důležité.

Bez denního kontaktu s kanceláří jí její obvyklý život začal připadat málem jako něco neskutečného. Skutečné bylo nádherné pouštní světlo a Meganina soustředěná tvář, když spolu něco dělaly. Zpěv ptáků na stromech, houpání sedel a nekonečné obzory, které jí Mal ukazoval.

Nenáviděla ranní vstávání a rozhodně si neoblíbila domácí práce, ale opravdu ji těšilo být s Megan. Naučila ji psát její jméno, četla jí pohádky a vymýšlela si pro ni nekonečné bláznivé příběhy. Brzy začalo děvčátko rozkvétat. Nebylo to pochopitelně tak jednoduché, Megan sice byla chytrá a veselá holčička, ale uměla být také pěkně tvrdohlavá a vzteklá. Brzy však zjistila, že Copper má silnější vůli než ona a naučila se respektovat její pravidla.

Každou noc ji Copper předtím, než přišel Mal, ukládala do postýlky a dávala jí pusku na dobrou noc. Megan ji vždycky vášnivě objala kolem krku a to bylo něco, co Copper bohatě vyvážilo každodenní dřinu.

„Podívej, tati, já si sama myju vlasy!“ zvolala jednou večer Megan a jásavě mávala na tátu, aby se přišel podívat na čepici ze šamponové pěny, kterou si udělala na hlavě. Copper seděla na malé stoličce vedle vany a zpívala jí s malým umělohmotným kelímkem naraženým na nose. Když se Mal nečekaně objevil, měla dost práce, aby se dokázala tvářit klidně, takže úplně zapomněla na ozdabu svého nosu.

Vzpomněla si na ni, až když uviděla Malův udivený pohled.

Takřka ho obvinila: „Přišel jste dnes brzy.“

„Já vím,“ řekl svým nesnesitelně klidným způsobem. „Myslím, že je na čase, abychom si pohovořili o vašich obchodních plánech.“

„Ted?“ vyplašila se Copper a sundala si plastický kelímek z nosu.

„Jenom se osprchuju a uložím Megan. Zatím si můžete připravit vaše návrhy.“

„Dobře,“ řekla Copper a napadlo ji, že Mal čekal tak dlouho, až zapomene všechny pečlivě připravené argumenty. Ale ona se také nejdřív osprchuje, nebude mu čelit zpocená a špinavá po celodenní dřině!

Stála pod proudem teplé vody a snažila se dostat do své obvyklé 'obchodní' nálady. Vzpomínala na otce, který úzkostlivě čeká na zprávy z Birramindy, a na problémy, s kterými se jejich cestovní agentura poslední dobou potýká. Nutně potřebovali nějakou přitažlivou novinku a výlety do vnitrozemí jim mohly přinést kýžený úspěch. Mohli pochopitelně zkusit jiná místa, ale její otec se zamiloval do Birramindy. Navíc jejich přípravy pokročily tak daleko, že hledání jiného místa by znamenalo velkou ztrátu času. *Musí* Mala přesvědčit!

V kuchyni narazila na Bretta.

„Ahoj, zlatíčko, už jsem se na tebe těšil,“ prohlásil obdivně. „Na ty tvoje veliké nádherné zelené oči, které dělají s mým krevním tlakem hrozné věci. Už ti někdo řekl, jak krásně se usmíváš?“

Pokusil se ji obejmout, ale Copper se mu rychle vyvinula. Nezlobila se na něho, Brett nebylo možné nemít rád.

„Nevím proč, Brette, ale mám takový dojem, že tohle už jsi ve svém životě řekl hodně ženám,“ smála se mu.

Brett se také zasmál. „To je možné, ale nikdy jsem to předtím nemyslel vážně! Ty jsi ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděl, a jsem láskou celý bez sebe. Proč ty se do mě nezamiluješ?“

„Nemám chuť,“ prohlásila s předstíranou lítostí. „Je to smutné, že?“

„Je to velká škoda,“ souhlasil Brett. „Tak krásná žena jako ty by měla mít někoho ráda. Doufám, že tě nenapadlo zamilovat se do Mala. On je dalek tvrdší oříšek než já a určitě si s ním neužiješ tolik zábavy.“

„Do Mala?“ vyskočila Copper. Brettův žert t'al do živého. „To je ale bláznivý nápad! V životě by m nenapadlo se do něho zamilovat!“

„Když jste si to spolu vyjasnili, mohla byste jít dát dobrou noc Megan?“ ozval se od dveří Malův chladný hlas. „A pak si můžeme promluvit o vašich plánech – pokud ovšem nechcete pokračovat v hovoru s Brettem.“

„Ne, samozřejmě že ne,“ zamumlala Copper, ale Brett se jen zasmál.

„Samozřejmě, že chce mluvit se mnou, a ne s tebou! Snažím se ji přesvědčit, aby se do mně zamilovala. Jediné, na co jsme zatím přišli, je, že není zamilovaná do tebe.“

„Slyšel jsem,“ řekl Mal.

„Ehm – jenom dám dobrou noc Megan,“ prohlásila Copper a zmizela.

Záleží na tom, že slyšel, co jsem říkala Brettovi? ptala se Copper sama sebe, když dávala Megan dobrou noc. Je to přece pravda. V Turecku to bylo bláznivé, dívčí poblouznění, teď jsou oba jiní.

V každém případě, on ji nemiluje – a ona jeho taky ne.

Absolutně, definitivně ne.

Tak proč se tady schováváš, jako bys mu už nikdy nechtěla přijít na oči? ozval se v ní neúprosný vnitřní hlas. Zhluboka se nadechla. Budoucnost jejich cestovní agentury závisí na tom, co se jí podaří teď s Malem dohodnout. Je na čase začít se chovat rozumně!

„Pojďte dál,“ ozvalo se, když zaklepala na otevřené dveře kanceláře. „Posaďte se.“

Tohle jeho formální chování mě zničí, pomyslela si Copper. Nemohl si se mnou začít tykat jako Brett? Ale na druhé straně to dává jasné hranice našemu jednání, řekla si odhodlaně. Jde o obchod!

Připravila si plány a rozložila po stole obrázky, které dal její otec namalovat a které ukazovaly, jak bude tábor u napajedla vypadat. Mluvili spolu asi hodinu. Tedy – Copper mluvila a Mal mlčky poslouchal. Snažila se mu říct všechno, co by ho mohlo přesvědčit. Mluvila logicky, sebejistě a přesvědčivě.

„A to je zhruba vše,“ skončila. „Samozřejmě, je tu ještě spousta detailů, ale ty myslím nejsou v tenhle okamžik důležité.“

Jeho tvář byla jako obvykle nečitelná. Nedává najevo, jestli na něho její argumenty zapůsobily nebo ne. Konečně se na ni podíval.

„Hodně vám na tom projektu záleží, že?“

„Ano,“ přiznala čestně.

„Jsem zvědavý, kolik jste pro něj ochotná obětovat. Nemluvím teď o penězích,“ mávl rukou, když se ho Copper pokusila přerušit. „Myslím osobně vás.“

„Osobně?“ zasmála se nejistě Copper. „To záleží na tom, co máte na mysli.“

„Například svatbu.“

Nechápavě na něho pohlédla. „Čí svatbu?“

„Vaši se mnou,“ řekl Mal tiše.

Copper měla pocit, že se pod ní propadá podlaha. „To je nějaký žert?“ zeptala se a nepoznávala přitom svůj hlas.

„Myslím to vážně,“ řekl Mal. Najednou začal Copper tykat. „Navrhuji ti obchod. Dovolím vám použít Birramindu jako základnu, když si mě vezmeš. Nemluvím teď o celoživotním závazku,“ pokračoval, když se ho Copper pokusila přerušit, „navrhuju dobu řekněme tří let – ale to pochopitelně záleží na naší dohodě.“

Copper na něho nevěřícně zírala.

„Ale to je naprosto bláznivé!“ vykřikla. „A ty jsi říkal, že se už nikdy nechceš ženit! Říkal jsi to!“

„Nechci, ale budu muset. Potřebuju ženu. Volali mi dneska z agentury, že pro mě mají hospodyni. Další děvče na krátkou dobu. Umím si představit, jak to dopadne. Brett si bude myslet, že je jeho povinností ji bavit, a skončí to tak, že uplakaná nasedne na první autobus do Brisbane. A Megan tu zůstane opuštěná. Uvědomil jsem si, že jsi tenkrát u napajedla měla pravdu.“

„V čem?“ zeptala se překvapeně.

„Řekla jsi, že další manželství nemusí dopadnout stejně jako s Lisou. Napadlo mě, že pokud by to byla jasná obchodní dohoda, kde obě strany budou přesně vědět, do čeho jdou, půjde o něco úplně jiného.“

„Tak jsem to nemyslela,“ protestovala, ale Mal ji neposlouchal. „Je to výborné řešení. Megan získá někoho, kdo se o ni bude starat, a Brett se neodváží vztáhnout ruku na bratrovu ženu. Tři roky sice nejsou ideální – ale kdo ví – když bude naše manželství dobře fungovat, můžeme se dohodnout na prodloužení.“

„To nemyslíš vážně!“ vykřikla Copper nevěřičně. „Ty si mě chceš vzít, abys vyřešil problémy s hospodyní?“

„Proč ne? Ty jsi docela dobrá. Nejdůležitější ale je, že tě Megan má ráda.“

„Počkej – ale ty přece chceš, abych si vzala tebe, ne Megan!“

„Za druhé,“ řekl a ignoroval její ironické přerušení, „umíš dobře vyjít s Brettem. Nebereš ho prostě vážně. A za třetí, jak jsi mu před chvílí říkala – nemiluješ mě.“

Copper na něho užasle pohlédla. „Většina mužů by to viděla jako nevýhodu.“

„Já to cítím jinak,“ řekl Mal. „Už jsem měl jednu ženu, která mě milovala, a nestojím o další. Říkala jsi, že nejsi romantická – já taky ne. Potřebuju někoho, kdo se dokáže na manželství podívat jako na obchodní dohodu a nebude do toho zatahovat žádné nesmyslné emoce nebo falešná očekávání.“

„A co z toho budu mít já?“

Překvapeně na ni pohlédl.

„To je snad jasné. Budete mít příležitost uskutečnit svůj projekt. Stejně tady bude muset být někdo, kdo se o to celé bude starat. To je u tak velkého projektu práce na plný úvazek. Určitě bys všechno nemohla řídit z Adelaide. Můžeš to tady mít z první ruky.“

„Je rozdíl mezi řízením tábora a manželstvím,“ řekla Copper, která stále nemohla uvěřit tomu, o jakém bláznovství se spolu baví.

„Můžeš se na to dívat jako na dvě zaměstnání, která děláš najednou,“ navrhl Mal. „Můžeš být spokojená, že po tobě nechci, aby sis vybrala mezi prací a manželstvím. Když se na to budeš dívat jako na práci, nemusíš být do mě zamilovaná.“

„Můžeme si to ujasnit?“ řekla Copper chladně a narovнала se. „Když si tě vezmu, dovolíš, aby naše agentura použila Birramindu jako základnu pro náš turistický kemp. Když ne, celý projekt padá, je to tak?“

„Ano,“ souhlasil Mal, potěšený tím, jak to rychle pochopila.

„Ale to je vydírání!“

Mal pokrčil rameny. „Dávám přednost tomu podívat se na to z hlediska priorit. Já jsem se rozhodl, že pro mě je na prvním místě Megan. Ted' se musíš rozhodnout ty, co je důležité pro tebe.“

Copper nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Na takovouhle nabídku nemůže přistoupit, ale současněji kvůli otci nemůže ani odmítnout. „Musím si to celé rozmyslet,“ zamumlala.

„Dobře,“ souhlasil Mal a doprovodil ji ke dveřím. „Dej mi vědět, jak ses rozhodla.“

Co to má znamenat? pomyslela si Copper, když hleděla na zavřené dveře. Zabílo by ho, kdyby byl trochu lidštější? Kdyby projevil trochu zájmu? Těžko jí po svých zkušenostech s manželstvím bude vyznávat lásku, ale mohl aspoň říct, že se mu líbí, že ho přitahuje nebo že si myslí, že by jim to spolu mohlo dobře vycházet. Cokoliv by bylo lepší než i chladnokrevné vydírání!

Vůbec, je to nesmysl. Copak mu může odpovědět něco jiného než ne? Jak můžete s někým žít tři roky a nestát se součástí jeho života? Obchodní záležitost, řekl. Co si pod tím představuje? Že budou před celým světem hrát vzorné manžele a pak na noc půjde každý spát sám do svého pokoje? Nebo čeká, že budou mít společnou postel a budou se kadé ráno probouzet vedle sebe? Tak to chodí v normálním manželství, ale on nechce mít normální manželství! Nebo chce? Chce hospodyně, nebo ženu? A co chce ona?

Otec bude těžce zklamán, když se vrátí domů bez Malova souhlasu. Jejich cestovní agentura bude mít problémy, ale přece nemůže přistoupit na jeho podmínky! Nevážila by si pak sama sebe! Musí si co nejdříve promluvit s rodiči. Nechtěla se s nimi o tom radit, ale potřebovala s nimi mluvit, než se sama rozhodne.

Druhý den dopoledne, když všichni odešli a Megan si hrála venku, zavolala domů.

„Otcí je mnohem lépe,“ oznámila jí radostně Jill Copleyová. Snížila hlas, aby ji Dan z vedlejšího pokoje neslyšel. „Víš, jaké si dělal starosti o ten projekt, ale když jsi zavolala a řekla mu, že musíš v Birramindě zůstat déle, tak se uklidnil. Myslí si, že je to dobré znamení. Od té doby mi pořád vykládá, co všechno udělá, až zřídíte tábořiště. Už dlouho jsem ho neviděla tak spokojeného.“

„Mal – tedy pan Standish – se ještě definitivně nerozhodl,“ řekla Copper. Snažila se matku varovat, ale ta zřejmě sdílela otcův optimismus.

„Těžko tě odmítne, když už jsi tam skoro dva týdny, ne? Jaký vůbec je? Tvůj otec mi toho o něm moc neřekl. Je hezký?“

Copper přelétl před očima Malův obraz – přitažlivé hnědé oči, neodolatelný úsměv, když si hraje s dcerou, způsob, jakým jí pomáhá nasednout na koně, jak si nasazuje klobouk. „Někomu tak může připadat,“ připustila.

„Je ženatý?“

„Ne.“

„Hm,“ poznamenala matka významně.

„Nebud' hloupá, mami,“ bránila se Copper, „radši mi dej k telefonu tátu.“

Dan Copley byl potěšený, že ji slyší. Okamžitě jí začal vykládat o svých plánech s Birramindou, takže se nemohla dostat ke slovu.

„A co Matthew Standish?“ zeptal se nakonec. „Už se rozhodl podepsat smlouvu?“

Copper zaváhala. „Musíme se ještě domluvit na několika drobnostech.“

„Skvělé!“ vykřikl Dan Copley radostně. „Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout!“

„To víš, že můžeš,“ řekla Copper víc pro sebe než pro něj a rozloučila se. „Neboj se, nezklamu tě, tati,“ řekla si tiše a odložila telefon.

Vypadá to, že je rozhodnuto, pomyslela si.

PÁTÁ KAPITOLA

Copper nervózně vyhlížela muže vracející se domů.

„Neviděli jste Mala?“ zeptala se.

„Jo, je vzadu na pastvině,“ odpověděl jeden z honáků a s požitkem si po dobře vykonané práci zapálil cigaretu.

Takže už je zpátky! Copper pevně stiskla ústa. Od jeho návrhu uběhly dva dny a dosud neměla šanci si s ním promluvit.

Byli s Brettem na vzdálených pastvinách a zůstali tam i spát. Teď měla první příležitost říct mu, jak se rozhodla. Celý den byla nervózní, žaludek měla sevřený a všechny nervy napnuté.

Zdálo se, že Mal příliš nespíchá, aby se dozvěděl její odpověď. Rozhodla se vypravit se za ním – už nedokázala déle čekat.

Pastvina, na které chovali koně, byla zavlažovaná, a oproti prašnému, rudému okolí vypadala v jasných paprscích odpoledního slunce neskutečně zeleně.

Uviděla Dukea, koně s kterým jezdila na vyjížďky, a zavolala jeho jméno. Potěšilo ji, když zvedl hlavu a přiběhl k ní. Poplácala ho po hlavě a dala mu kus suchého chleba, který se naučila s sebou nosit ke koním.

Konečně uviděla Mala. Stál ve vzdáleném koutu pastviny, skloněný ke kopytu svého koně Reda. Zamířila k němu. Když si jí všiml, narovnal se.

„Kde je Megan?“ zeptal se.

„U Naomi.“ Bill s Naomi měli dvě děti a třetí bylo na cestě. Když Copper viděla, jak unaveně Naomi vypadá, měla výčitky svědomí, že jí svěruje ještě Megan. Však je to jen na chvíli, pomyslela si. „Potřebuju s tebou mluvit.“

„O našem sňatku?“

„Ano.“

Mal poplácával koně a nechal jej odběhnout na pastvu. Pak pohlédl na Copper.

„Jak ses tedy rozhodla?“ zeptal se vážně. „Vezmeš si mě, nebo ne?“

Chvíli bylo ticho. Copper se cítila hrozně. Chtěla být chladná a neosobní, ale tváří v tvář Malovi to bylo ztraceně těžké.

„Ano,“ zamumlala. Bože, znělo to, jako když promluví malé dítě!

„Ano, vezmu si tě,“ řekla pevně. „Pokud podepíšeš smlouvu s naší agenturou.“

„V pořádku,“ řekl Mal.

„V pořádku?“ opakovala vztekla Copper, v které se najednou vzbouřila všechna krev.

„To je všechno, co řekneš?“

„Co mám ještě říkat? Nemám nic proti sepsání smlouvy. Naopak. Navrhnu, abychom před svatbou sepsali u právníka smlouvu se všemi podmínkami, o kterých jsme mluvili. Nebudu riskovat další finanční vypořádání, kdyby ses se mnou chtěla rozvést.“

„Nechci tvoje peníze,“ řekla Copper s odporem.

„V pořádku. Chci jen, abychom měli oba jistotu.“

„Myslím, že teď máme na starosti důležitější věci,“ rozčilila se.

„Jaké?“ podivil se Mal.

„Všechny!“ vykřikla frustrovaně. Zvedla ruce, ale pak je nechala bezmocně klesnout k bokům.

„Třeba pro začátek – co řekneme lidem?“

Mal se opřel o ohradu. „Řekneme jim, že se bereme,“ navrhl klidně.

„Myslím, že budeme muset udělat něco víc, abych přesvědčila své rodiče, že to myslím vážně, když si chci vzít úplného cizince! Zbláznili by se, kdyby se dozvěděli, proč se bereme. Vezmu si tě jedině, když mi slíbíš, že se to nikdy nedozvědí. To znamená, že je musíme přesvědčit, že se k sobě opravdu hodíme.“

„To snad nebude takový problém,“ poznamenal Mal.

„Jsem zvědavá, jak dobrý jsi herec!“

„Oba dva se budeme muset trochu snažit,“ pokrčil rameny Mal.

„Nemá smysl, abychom se do toho pouštěli, pokud ti neuvěří lidi tady na ranči, že mě máš ráda – hlavně Brett. Myslíš, že ho dokážeš přesvědčit, že se zajímáš víc o mě než o vaši agenturu?“

„To záleží na tom, jestli ho ty dokážeš přesvědčit, že jsi milující manžel,“ poznamenala jedovatě.

„Myslím, že ano.“

Copper byla jeho lakonickou odpovědí překvapená. Ale neodvedlo ji to od věcí, které si chtěla ještě vyjasnit.

„Budeme taky muset dohodnout, jak si to tu zařídíme – jestli budeme mít společnou ložnici, například.“

„Bretta těžko přesvědčíš, že jsi moje žena, když nebudeme.“

Pohlédl na Copper, která nervózně lámala mezi prsty suchý klacík. „Je v tom nějaký problém?“

„Není,“ řekla váhavě Copper. „Jenom nevím, jestli... víš, jestli...“

Pohlédla váhavě na Mala. Viděla, jak se mu tvář roztahuje do úsměvu. To znamená, že dobře ví, co chce říct, ale nehodlá mi to ulehčit, pomyslela si. Jenom se pohodlně opřel o ohradu a tiše se jí díval do očí. Copper se rozzlobila.

„Čekáš, že budeme spolu spát?“ zeptala se mrazivě

„Proč ne?“ řekl Mal pobaveně.

„No... skoro se neznáme.“

„To nám nevadilo, ne?“

Copper se zarazila a dlouho, dlouho mlčela. Pak na něj zamračeně pohlédla.

„Takže si to pamatuješ?“

„Myslelas, že jsem zapomněl?“

„Tak proč jsi mi nic neřekl?“ zeptala se chraplavým hlasem. Měla zvláštní pocit, jako by se najednou minulost spojila s přítomností. Vyvolávalo to v ní zmatek a rozporuplné emoce, náhle jí nic nepřipadalo jisté.

„Ty taky ne.“ Mal pokrčil rameny. „Nejdřív jsem si nebyl jistý. Když Megan řekla tvoje jméno, tak jsem si uvědomil, že jsi to asi ty, ale vypadala jsi úplně jinak,“ řekl pomalu, jako by si v duchu představoval scénu jejich setkání a porovnával nynější Copper s dívkou, kterou poznal v Turecku.

„Máš teď kratší vlasy a měla jsi sluneční brýle. A taky jsem vůbec nečekal, že se tu najednou objevíš. Nemohl jsem tomu uvěřit. Když sis sundala brýle a já uviděl tvoje oči, uvědomil jsem si, že to jsi opravdu ty...“

Mal se odmlčel a zvedl ruce ve snaze najít způsob, jak jí to co nejlépe vysvětlit.

„A pak mě napadlo, že se ke mně taky nehlásíš a nevěděl jsem proč. Říkal jsem si, že se možná stydíš, když máš pro mě pracovat

jako hospodyně, a tak jsem to respektoval a předstíral, že se neznáme.“

Pohlédl na Copper.

„Koneckonců – je to sedm let, co jsme se viděli. Neměla jsi žádný důvod si mě pamatovat.“

„Žádný důvod?“ poznamenala tiše a hořce spíš sama pro sebe. Strávili spolu tři nádherné dny a noci. Od prvního okamžiku, kdy se uviděli, to vypadalo, že k sobě naprosto neodvolatelně patří. Koupali se spolu, jezdili na výlety, běhali po pláži, milovali se a probouzeli se vedle sebe.

‘Zůstaň,’ poprosil ji poslední noc, ale byli tu každý s jiným zájezdem a Copper už v Londýně čekali přátelé. Nepřipadalo jí těžké se s ním rozloučit, když mu nechávala svůj telefon a když jí slíbil, že se ozve, jakmile se vrátí domů. Byla si jistá, že jsou stvoření jeden pro druhého.

Jak mohla vědět, že to bude trvat sedm let, než se spolu znovu uvidí?

„Samozřejmě si to všechno pamatuju,“ řekla vážně.

„Tak proč jsi nic neřekla?“

„Asi ze stejného důvodu jako ty,“ poznamenala slabým hlasem. „Myslela jsem, že jsi na mě zapomněl. Jediné, co jsem o tobě věděla, bylo, že ses oženil a že ti zemřela žena, takže to vypadalo, že jsi na mě zapomněl brzy. Proč jsem ti měla připomínat, že se známe? Byla to jen prázdninová romance!“ dodala hořce.

„Opravdu?“ pohlédl na ni Mal.

„Proč ses mi neozval?“ připomněla mu.

„Volal jsem ti.“

Překvapeně na něho pohlédla.

„Nevolal!“

„Ale ano,“ řekl Mal. „Když jsem dorazil do Londýna, čekala mě tam zpráva, že otec nečekaně umřel. Brett byl příliš mladý, aby se dokázal postarat o Birramindu, takže jsem sedl na první letadlo a vrátil se domů.“

Zaváhal.

„Volal jsem ti z letiště. Zvedla to jedna z tvých kamarádek a řekla mi, že jsi někde na večírku a že ti nechá vzkaz. Dostalas jej?“

„Ne,“ řekla Copper pomalu. „Nikdo mi nic nevyřídil.“

„Volal jsem ti taky odsud, ale nikdy jsi nebyla doma.“ Povzdechl si a pohlédl ke vzdálenému horizontu.

„Připadalo mi, že to nemá cenu. Tys byla na druhém konci Austrálie a zřejmě jsi měla o zábavu postaráno. Pamatuju si, co jsi mi vyprávěla o svém životě v Adelaide, o večírcích a zábavách, o klubech a plachtění o víkendech. Nevěřil jsem, že bys byla ochotná se toho všeho vzdát a žít tady se mnou. A měl jsem po otcově smrti spoustu starostí s rančem. V každém případě, je to minulost.“

„Ano,“ souhlasila Copper.

Následovalo nepříjemné ticho. Aspoň pro Copper bylo nepříjemné. Mělo by to být tak snadné, teď když zjistili, že si oba vzpomínají. Mohli by se zasmát a začít vzpomínat. Ale nějak to nešlo.

„Je to ale... náhoda,“ dostala ze sebe po chvíli. „Myslím, že jsme se po tolika letech potkali.“

„Mění to něco na naší dohodě?“ zeptal se.

„Ne,“ řekla Copper tiše a cítila se trapně.

Mal na ni pohlédl.

„Záleží mi na tom, aby ses na veřejnosti chovala jako moje žena. Jak se budeš chovat v soukromí, je tvoje věc. Jsme oba dospělí. Kdysi jsme dokázali být jeden pro druhého dost přitažliví, abychom spolu mohli spát. Už jsme to jednou zažili.“

„Ale to bylo jiné!“

„Neříkám, že to bude stejné,“ připustil Mal. „Jenom říkám, že když spolu budeme spát tři roky v jedné posteli, můžeme to využít. Ale slibuju ti, že se tě ani nedotknu, pokud nebudeš chtít. Počkám, dokud mě o to nepožádáš – samozřejmě nějakým hezkým způsobem.“

Litovala, že se s ním na tohle téma vůbec začala bavit.

„Budu si muset podat okolkovanou žádost?“ odsekla.

„Jsem si jistý, že budeš vědět, co udělat,“ odpověděl Mal klidně. „Ale vidím, že se ti to moc nezamlouvá. Dobře, budu to respektovat. Můžeme to klidně napsat i do smlouvy. Jestli změníš názor, stačí jenom říct. Dokud to neuděláš, nechci, abys byla zbytečně nervózní každý večer, až si budeš vedle mě lehat do postele. Rozumíš?“

„Ano. Děkuji,“ řekla neochotně. Měla bych být ráda, jak je velkorysý, pomyslela si, ale ve skutečnosti se cítila hůř než před tím.

Zdálo se jí, že Malovi na ní vůbec nezáleží. Neuměla si představit, jak ho žádá, aby se s ní pomiloval. Mimochodem, Male, co kdybychom dneska večer co? Nebo se k němu má přitulit a vyzývavě mu přejet prsty po těle?

Jenže – co když ji odmítne? Anebo, ještě hůř, otráveně si vzdechne a začne mechanicky vykonávat svou manželskou povinnost? Nikdy nebude schopná to udělat!

Ale jak pak proboha spolu stráví ty tři roky v jedné posteli? Se všemi vzpomínkami, kterými ji bude její paměť zásobovat a mučit?

„Tak co?“ zeptal se Mal. „Dohodnuto?“

Tři roky v Birramindě jako služka a děvečka pro všechno, nebo návrat domů s nepořízenou. Co když to táta nepřezije? Tři roky s Malem nebo celý zbytek života bez něho.

„Dobře,“ řekla po chvíli. „Dohodnuto.“

Mal si dobře všiml jejího zaváhání.

„Ten obchod pro tebe musí hodně znamenat,“ řekl s ironickým úšklebkem.

Věděla, že mu připomněla Lisu, pro kterou byl obchod vždy na prvním místě. Co na tom záleží, když si myslí, že jsem stejná jako jeho první žena. Není to lepší, než kdyby věděl, co v ní vyvolává každý jeho úsměv, každý dotek?

„Máš pravdu,“ potvrdila. „Jinak bych asi těžko souhlasila se svatbou.“

Chvilku na sebe mlčky zírali, pak Mal rezignovaně pokrčil rameny.

„Pojďme, nebudeme tu stát až do půlnoci,“ navrhl. Pomalu se vraceli domů a udržovali přitom mezi sebou viditelný odstup.

„Kdy se vezmeme?“ zeptala se s nuceným úsměvem.

„Co nejdřív. Doufám, že netoužíš po moc velkých ceremoniích.“

„Mně je to jedno, ale těžko přesvědčíme rodiče, že se máme rádi, když nebudeme mít svatbu, jak se patří,“ namítla. „Nemusí být velká, ale pořádná. A Megan může jít za družičku.“

„Nechám svatební přípravy na tobě, jestli dovolíš. Jen mi řekni, kdy a kam se mám dostavit.“

„To se mi líbí, když slyším, jak je pro tebe naši svatba důležitá,“ poznamenala sarkasticky. „Myslíš, že vůbec někdo uvěří tomu, že se chceme vzít?“

„Proč ne?“

„Jsem tady necelé dva týdny. Je to trochu na rychlo, ne?“

Musíme je přesvědčit, že to byla láska na první pohled.“

Láska na první pohled.

Mal to sice myslel trochu jinak, ale nevyslovená ozvěna jeho slov zůstala viset ve vzduchu mezi nimi. Cítila, jak jí přebíhá po zádech mráz.

„Brett tomu neuvěří,“ namítla raději rychle. „Dokonce jsem mu řekla, že tě nemiluju.“

„Moc ti nevěřil,“ překvapil ji Mal. „Říkal mi, že mu tvůj protest připadal poněkud nápadně přehnaný.“

Copper se zastavila, jako by do ní uhořel hrom.

„To ti řekl?“ zeptala se užasle.

„Mám takový dojem, že vzhledem k tomu, jak dlouho jsme pak byli spolu zavření v mojí kanceláři, něco podobného skoro očekává,“ poznamenal Mal pobaveně. „Pokud budeš vypadat, jako bychom se před chvílí vášnivě líbali, určitě ho přesvědčíš.“

„A jak to mám podle tebe udělat?“ zeptala se rozhněvaně. „To není tak snadné!“

„Vážně?“ zeptal se Mal a usmál se na ni.

Přešel jí dlaní jemně po tváři a vjel jí něžně rukou do vlasů. Srdce se jí zastavilo a zapomněla dýchat.

„Někdy je nejlepší to nejjednodušší řešení,“ pokračoval a přitáhl si ji zvolna k sobě. Potom se k ní sklonil a políbil ji.

Při prvním doteku jeho úst unikl Copper mimoděk slabý povzdech úlevy. Setkání s důvěrně známými rty pro ni znamenalo návrat domů. Mal se konečně vrátil do jejího života!

Dotek jeho jazyka byl natolik vzrušující, že zapomněla na všechno, přitiskla se k němu a vášnivě ho objala kolem krku. Jejich bezdeché polibky se prohlubovaly a všechny pochyby a bolest z uplynulých dvou týdnů rychle odplouvaly. Copper byla ztracená, ale

nestarala se o to. Jediné, na čem jí teď záleželo, bylo, že ji Mal
objímá a líbá. Přála si, aby to nikdy neskončilo.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Male? Můžeš, prosím tě –“ Brett se překvapeně odmlčel.

„Ale!“ řekl pak významně. Ačkoliv se Copper v duchu nacházela někde úplně jinde, uslyšela jeho smích.

Mal se ani nepohnul. Beze spěchu zvedl hlavu a pohlédl na bratra.

„Co se děje?“ zeptal se klidně.

Copper omámená objetím málem upadla, když ji Mal pustil. Kdyby ji rychle znovu nezachytil, složila by se normálně na zem. Nohy se jí třásla a odmítaly poslušnost a tváře jí hořely. Snažila se něco říct, ale nedokázala vůbec promluvit.

„Přišel jsem se zeptat, jestli si nedáte pivo,“ řekl Brett se širokým úsměvem, „ale vidím, že máte plné ruce práce!“

„Měli jsme, než jsi nás přerušil,“ odpověděl mu Mal významně. Jak to, že dokáže mluvit, jako by se nic nestalo? Copper bušilo srdce, div jí nevyskočilo z hrudi, hlava se jí točila a její nohy stále odmítaly poslušnost.

Brett naprosto ignoroval Malův náznak. „Myslím, že to je moje práce, líbat hospodyní,“ řekl zdánlivě rozhořčeným hlasem.

„Ne tuhle.“

Mal pohlédl na Copper, která stále ještě zápasila s nedostatkem dechu.

„Tahle je moje.“ Podíval se na bratra a v jeho hlase se ozval výstražný tón. „Copper si mě vezme za muže, takže s ní laskavě nepočítej!“

Brett se rozesmál. „Já to věděl, páni, já to věděl!“ opakoval a přistoupil k nim. Udeřil bratra přátelsky do ramene a sevřel Copper do medvědího objetí.

„Mal si myslí, že neumím číst v té jeho tváři karetního hráče, ale věděl jsem to hned od začátku!“ chlubil se.

„Vážně?“ řekla nejistým hlasem Copper.

Když ji Brett postavil na zem, cítila se tak slabá, že se instinktivně opřela o Mala, který ji pevně podepřel.

„Nevěděl jsem, že jsi tak všímavý,“ poznamenal Mal a Copper byla zvědavá, jestli Brett vnímá ironický nádech jeho slov stejně silně jako ona.

Ale zjevně ne. Brett souhlasně pokýval hlavou „Viděl jsem víc, než si myslíš. Vypadalo to, že se snažíte jeden druhého ignorovat, ale když jste si potají dívali jeden na druhého, bylo jasné vidět, co cítíte. Tomu se říká opravdová láska!“

„Co ty víš o opravdové lásce?“ zeptal se Mal nyní už zjevně ironicky.

„Moc ne,“ souhlasil Brett. „Ale dokážu ji poznat, když ji mám před očima – a oběma vám ji přeju! Hodně štěstí,“ dodal. „A teď je čas to pořádně oslavit!“

„Já...“ pokusila se říct Copper, ale hlas ji neposlouchal. Odkáslala si a konečně dokázala promluvit: „Dojdu pro Megan.“

Pokusila se vykročit, ale zapotácela se. Svět se s ní díky Malovým vášnivým polibkům stále ještě houpal. Mal ji zachytil.

„Půjdu s tebou,“ nabídl se.

„Já zatím zkontroluju, jak se chladí pivo,“ poznamenal Brett. „Vraťte se brzy, děti.“

„Bylo by to hezké, kdybychom každého dokázali přesvědčit tak snadno jako Bretta,“ poznamenal Mal cestou. Pohlédl na Copper, která šla vedle něhu. „Jsi v pořádku?“

Znepokojení v jeho hlase přinutilo Copper vrátit se rychle na zem. Poslední věcí, kterou by chtěla, bylo, aby si myslel, že ten polibek pro ni znamená víc než pro něho!

„Jsem v pořádku,“ prohlásila ostře a sklonila hlavu, aby jí neviděl do očí.

Zrychlila, ale Mal se odmítl přizpůsobit jejímu tempu a klidně zůstal pozadu. Těžko ho mohla nechat jít deset kroků za sebou, a tak se zastavila, počkala na něho a přizpůsobila se jeho tempu.

„Je to legrační, že si Brett myslí, že jsme do sebe zamilovaní,“ nevydržela mučivé ticho a nervózně se usmála.

„Zvláštní,“ souhlasil Mal významně a Copper si přála, aby byla bývala raději zůstala zticha.

Když se vraceli s Megan domů, už se se šelo. Megan poskakovala radostně mezi nimi a důležitě jim vykládala, jak ošklivě se chovalo jedno z Naominých dětí. Copper bedlivě pozorovala Mala, jak se skloněnou hlavou pozorně poslouchá svou dceru. Jeho laskavost k malému dítěti ji vždy do hloubi srdce dojímala. Musí ji

mít velice rád, když se kvůli tomu dokáže oženit se ženou, kterou nemiluje, napadlo ji a ta myšlenka se jí bolestně dotkla.

Budoucnost pro ni byla jednou velkou neznámou, vůbec už se nedokázala vyznat ve svých citech k Malovi, a to způsobilo, že se cítila nejistá. Teď jí však stačilo, že tu jde s nimi oběma soumrakem a vnímá klid přibližující se noci. Cítila v tu chvíli, že není kam spěchat a čeho se bát.

Megan se pustila jejich rukou a divoce se rozběhla napřed. Vyběhla do schodů a vrazila do kuchyně. Dveře za sebou nechala doširoka rozevřené.

„Řekneš jí to dnes večer?“ zeptala se Copper váhavě. Trochu jí to dělalo starost. Megan byla zvyklá mít otce pro sebe, nebude na ni žárlit?

„Dobře,“ souhlasil Mal.

Před schody vedoucími na verandu Copper zaváhala a zastavila se. Krátký okamžik spokojenosti a pohody se rozplynul a zanechal ji tu se všemi pochybami a nejistotou, pokud jde o nadcházející svatbu a všechno, co ji po ní čeká. Jakmile o tom povědí Megan, už pro ně nebude cesta zpátky. Po nejbližší tři roky budou muset hrát roli milujících manželů a klamat tak každého kolem – s výjimkou sebe samých.

„Opravdu si myslíš, že to dokážeme?“ zeptala se naplněná náhlou nejistotou.

Mal jí pohlédl do očí a uchopil ji za ruce.

„Určitě,“ ujišťoval ji. „Já budu myslet na Megan a ty na váš projekt – uvidíš, že to půjde dohromady!“

Copper cítila, jak do ní z jeho rukou proudí klid a síla, a instinktivně se jich chytila a objala je svými prsty. Chvilku tam tak mlčky stáli a vzduch kolem nich se naplnil novou, vzrušující intenzitou. Cítila, jak stisk Malových rukou zesílil.

„Bude to dobré, uvidíš,“ slíbil jí tiše a pomalu, pomaličku sklonil hlavu a dotkl se jemně svými rty jejích. Závratné vzrušení, které zažili při prvním polibku, se přeměnilo na něžnost a teplo a zvláštní jistotu. Copper se uvolnila a pokojně vychutnávají jeho polibek.

S pevně spojenýma rukama stáli a hleděli mlčky na sebe, oba dojati neočekávanou něhou, když v tom je překvapil Brettův hlas.

„Hej, už toho nechte!“ volal na ně vykloněný z okna. „Nejste na světě sami! Čekám na vás tady s pivem, tak si ho pojd'te laskavě vypít, než úplně zteplá!“

Copper připadalo, že v kuchyni je najednou příliš jasné světlo. Nedokázala na Mala pohlédnout. Na rukou stále cítila dotek jeho jistých a teplých prstů a její rty ještě stále vzpomínaly na krátký, sladký polibek. Opravdu ji toužil políbit? Byl stržen nenadálými pocity tak jako ona, nebo se ji pouze snažil podpořit a ujistit? Anebo slyšel přicházet Bretta a zahrál před ním malé divadlo?

Megan byla trochu zmatená, protože cítila, že se kolem ní něco děje, a nevěděla co. Mal si ji posadil na kolena a vysvětlil jí, že si chce vzít Copper za ženu.

„Zůstane v Birramindě. Bude se ti to líbit?“

Megan nebyla na něco takového připravená.

„Jak dlouho zůstane?“ starala se.

„Dlouho,“ přesvědčoval ji Mal.

Velké modré oči pohlédly na Copper s nebezpečnou přímostí.

„Navždy?“ snažila se ujistit Megan a Copper cítila, že její úsměv začíná být trochu nucený. Pohlédla mimoděk na Mala.

„Doufám,“ řekla. Než odejde, bude mít Megan sedm, skoro osm roků. To je pro čtyřleté dítě skoro věčnost.

Pro Megan to znamenalo konec otázek. Copper si myslela, že se jí po jejich oznámení vrhne do náručí, ale Megan už zažila příliš mnoho cizích žen, které se tu objevovaly a zase mizely, aby dokázala někomu okamžitě důvěřovat. A tak jen sklouzla otcí z kolen a pokračovala v hraní. Ale večer, když ji ukládala do postýlky a políbila na dobrou noc, ji Megan pevně objala ručkama kolem krku.

„Mám tě moc ráda,“ řekla vášnivě a Copper stouply slzy do očí.

„Já tebe taky, srdíčko.“

„Jsem ráda, že si vezmeš tatínka,“ pokračoval dětský hlásek pevně.

„Já taky,“ zašeptala Copper a pohlédla na Mala, který stál ve dveřích.

„A on je taky rád,“ dokončil to vesele.

„Už ho vidím!“ tahala Megan Copper za ruku a tancovala vzrušením, když spatřila Mala, vycházejícího spolu s Brettem ze zasklených dveří letištní budovy, kterými vycházeli i ostatní pasažéři. Oba se na chvíli zastavili a pátrali pohledem v davu čekajících lidí.

Copper spatřila Mala ve stejný okamžik jako Megan. Dva týdny ho neviděla, byla spolu s Megan v Adelaide a připravovala svatbu. A teď najednou byl tady, vysoký, chladný a sebejistý jako vždy a všechen klid, který v sobě tak pracně v minulých dvou týdnech budovala, náhle zmizel. Přála si, aby dokázala být jako Megan, která šťastně utíkala svému otci naproti a věděla, že ji na konci běhu čeká jeho bezpečné objetí a šťastný úsměv. Pýcha a vnitřní pochybnosti ji přinutily, aby se k němu blížila důstojně a pomalu, ačkoliv jí srdce bušilo a takřka si nemohla nadechnout. Nejraději by se k němu rozběhla stejně jako Megan, ale nemohla.

„Ahoj,“ řekla s nejistým úsměvem, když k němu došla, a Mal znehybněl, jakmile ji uviděl.

Měla na sobě žluté letní šaty s volnou širokou sukní a v ruce držela lehký slamák. Mal se zhluboka nadechl.

„Copper...“ řekl a pak se zarazil, jako by nevěděl, jak pokračovat.

Jeho hlas zněl poněkud sevřeně.

Pak si Megan přesunul na levou ruku a druhou rukou k sobě pomalu přitáhl Copper, která naprosto automaticky zvedla tvář a čekala na jeho polibek. Když se jí dotkl rty, objala jej a přitulila se k němu s udivující samozřejmostí.

„Scházelas mi,“ řekl, když konečně zvedl hlavu.

Myslí to vážně nebo jen hraje před Brettem divadlo? napadlo Copper.

„Ty mě taky,“ řekla rychle a myslela to doopravdy. Před dvěma týdny přiletěly s Megan do Adelaide a od té doby ho postrádala víc, než by sama očekávala. Zvykla si na jeho mlčenlivou přítomnost kolem sebe a scházel jí úsměv, s kterým ji na ranči každé ráno vítal. Byly okamžiky, kdy zapomínala, že je to jen pouhá hra a přetvářka.

Někdy, když spolu s Malém jeli na dlouhou vyjížďku do pouště nebo když spolu seděli večer na verandě a dívali se na měsíc, to

opravdu vypadalo, že k sobě neodvolatelně patří. Pouze když se jejich oči neočekávaně setkaly, stáhlo se Copper hrdlo úzkostí, protože si připomněla, že nejsou do sebe doopravdy zamilovaní. Že to jenom hrají, předstírají pro druhé.

Nemyslela by si to, kdyby jí Mal neřekl tak absolutně jasně, co si o jejich vztahu myslí. Brett, který každý večer ostentativně odcházel, aby jim uvolnil pole, o nich neměl sebemenší pochybnosti, ale pouze ona a Mal velmi dobře věděli, že si pak pouze zdvořile řeknou dobrou noc a každý se odebere sám do své ložnice.

„Je ti jasné, že Brett čeká, že okamžitě po jeho odchodu se na sebe vrhneme a skončíme v posteli?“ zeptala se Copper. Snažila se, aby to znělo pobaveně, ale moc jí to nešlo.

„Je mi to jasné.“

Copper bojovala sama se sebou.

„Chceš... chtěl bys, abychom začali? Myslím bydlet spolu v jednom pokoji,“ dodala spěšně. „Nepřipadá ti to takhle zvláštní?“

„Nech Bretta myslet si, co chce,“ řekl Mal nevzrušeně. „Zanedlouho se vezmeme a pak bude mít dost času si zvyknout na společné soužití.“ Měla by cítit úlevu, ale ve skutečnosti ji to zranilo. Když viděla jeho ostentativní nezájem, těžko na něho mohla naléhat, aby se choval jinak – aby se k ní třeba přitulil a pak... by mohli klidně skončit v jedné posteli podle Brettova očekávání!

Během dne toho měla tolik na práci, že bylo snadné zapomenout, co ji večer čeká, ale v noci někdy nemohla usnout a trápila se tím, že o ni Mal ve skutečnosti nestojí. Měla strach z toho, co ji po svatbě čeká, a každým dnem se stávala podrážděnější a nervóznější.

Nakonec s úlevou přivítala, když ji Mal spolu s Megan dovezl do Brisbane a posadil je na letadlo do Adelaide, kde měla za úkol připravit svatbu. Jejich odloučení však nedokázalo zmenšit hromadu obav a úzkostí, které na ranči prožívala. Vždy, když si vzpomněla na Mala, se jí sevřel žaludek úzkostí. Jak se datum svatby blížilo, stával se tento pocit těžší a těžší, až si připadala jako malý uzlíček nervů

I nyní, v rušné budově letiště, cítila, jak se jí nervy pod kůží napínají nervozitou.

V Birramindě bylo tolik práce, že Mal s Brettea mohli přiletět až nyní, dva dny před svatbou. Až poletí spolu zpátky, bude už jeho ženou. Když na to pomyslela, přejel jí mráz po zádech.

„Ahoj, Megan!“ zavolal Brett. „Pojď mi taky dát pusku, ať se může tatínek s Copper pořádně přivítat!“

Mal postavil dceru na zem a ta nadšeně utíkala ke svému strýčkovi, který ji zvedl do náručí a pošimral ji, až zavýskla.

Copper to však příliš nevnímala. Mal se k ní otočil a ona v hloubce jeho očí viděla malé, usměvavé plamínky. V jejím těle začalo narůstat rozechvělé vzrušení, protože věděla, že Mal se ji chystá znova políbit.

Jenom proto, že mu Brett připomněl, že krátký polibek je příliš málo pro dva milence, kteří se čtrnáct dní neviděli, připomínal jí vnitřní hlas neúprosně, když k ní Mal natáhl obě ruce a vroucně ji objal.

Její hlava se snažila, aby zůstala tou chladnou a bezcitnou obchodnicí, jakou chtěl Mal, zatímco její srdce toužilo po tom, aby přestala bojovat se svou utajovanou touhou po něm. Slíbila jsem, že se budu chovat, jako bych do něho byla zamilovaná, rozhodla se nakonec, tak si to můžu dovolit! Objala Mala s úlevným povzdechem. Cítila se dobře, i když věděla, že je to jen pouhá hra.

Stáli tam spolu v těsném objetí a nevnímali okolí, jako by se ocitli na pustém ostrově. Nevšímali si spěchajících lidí, kteří kolem nich proudili, a jen s obtížemi se jim vyhýbali. Copper cítila, jak se v ní všechny pochybnosti zvolna rozplývají. Objala Mala kolem krku a vášnivě se k němu přitiskla. Vnímala celým tělem dotek s jeho mužnou silou a žár v jejich polibku jí proudil pomalu podél páteře až k prstům na nohou. Slabě zaprotestovala, když ucítila, že Mal uvolňuje objetí. Utišil ji dalším polibkem, tentokrát jemnějším a kratším a pak ještě jedním a počkal, dokud neotevřela své krásné zelené oči a necítila, že opět stojí pevně na zemi.

„Tati, já mám krásné nové růžové šaty!“ zatahala ho Megan za rukáv, už trochu znuděná čekáním, až si jí ti dva konečně zase začnou všímat. Musela mu přece vyprávět tolik důležitých věcí!

Copper se vzpamatovala a rozesmála, vděčná Megan za její přerušování. Ber to, jak to je, řekla si s úlevou. To nebyl opravdový

polibek. Mal hrál kvůli Brettovi zamilovaného a ona to hrála také. Opravdu jsem to předstírala? napadlo ji. Připadala si, jako by její nohy patřily k úplně jinému tělu, a byla ráda, že Mal ji znovu vzal za ruku, ať už šlo o předstírání nebo ne! Jeho dotek byl pro ni podporou a útěchou.

„Růžové šaty?“ podivil se a chytil Megan druhou rukou. „To jsem na ně zvědavý.“

„Ano a mám kamarádku, jmenuje se Kathryn,“ informovala ho Megan důležitě. Poskakovala vedle něho a za nimi kráčel Brett s kufry. „Dneska odpoledne si s ní zase půjdu hrát.“

„Nevadí ti to?“ zeptala se Copper rychle. „Vím, že jsi dlouho Megan neviděl, ale ona si dokáže s mou malou neteří opravdu skvěle zahrát.“

„Ne, vůbec mi to nevadí,“ ujistil ji. To už dorazil k autu, které měla Copper půjčené od otce. „Postarám se o Megan zítra, protože si myslím, že se budeš potřebovat soustředit na jiné věci, budete určitě s matkou dělat poslední přípravy, takže jsem myslel, že bychom mohli mít dnešek pro sebe.“

„Dobře,“ řekla Copper a snažila se, aby to neznělo příliš nadšeně. Přitom se snažila najít klíč od auta v kabelce.

Megan oběhla auto a čekala u dveří. Mal se ohlédl po Brettovi, zaměstnaném hezkou dívkou, která se ho ptala na cestu, a snížil hlas. „Dohodl jsem návštěvu u právníka, abychom mohli sepsat naši smlouvu,“ zašeptal. „Dneska máme poslední příležitost před svatbou.“

„V pořádku,“ řekla Copper zklamaně a v duchu nadávala, jak mohla být tak hloupá a třeba si i jen na okamžik myslet, že s ní Mal chtěl strávit hezký den. Co jiného od něho můžu čekat? řekla si hořce. Jejich polibky jsou pro něho bezvýznamné. Stěží mohl najít lepší způsob, jak jí připomenout, že jejich svatba je jenom obchod.

Megan nadšeně vykládala celou cestu domů a Copper byla ráda, že se musí soustředit na řízení. Potřebovala setrást své hořké zklamání a také byla trochu nervózní z toho, jak Mala přivítají rodiče. Její matka vždy přála Glynovi a na rozdíl od otce byla pevně přesvědčená, že Copper dělá obrovskou chybu.

Zapomněla jsem, jak dokáže být Mal okouzlující, když chce, musela si přiznat Copper, když proběhlo přivítání s rodiči. Za neuvěřitelně krátkou dobu brala její matka Mala s Brettem jako vlastní syny, které nikdy neměla, a když jim začala vyprávět ty nejtrapnější historky z jejího dětství, rozhodla se Copper, že by raději odjela s Malem k podpisu smlouvy.

Dan Copley, který dobře rozuměl jejímu výrazu, se rozhodl změnit téma rozhovoru.

„Obávám se, že vás dnes večer čeká rodinná oslava, protože všichni příbuzní jsou zvědaví na ženicha, ale jestli chcete, můžete teď odjet a strávit spolu odpoledne v klidu, určitě si máte co říct, když jste se dva týdny neviděli.“

„Máte pravdu,“ souhlasil Mal. „Máme s Brettem rezervovaný hotel, tak bude lepší, když se tam skočíme ubytovat. Pojd' s námi, Copper, zvu tě potom na oběd.“

Copper se nuceně usmála, protože dobře věděla, že jen co se zbaví Bretta, zatáhne ji Mal místo na romantický oběd k nějakému obskurnímu právníkovi, kde bude muset podepsat své tříleté otroctví. Netrvalo to dlouho.

Právník připravil smlouvu přesně podle Malových pokynů. Copper se nad ní sklonila a předstírala, že čte, ale oči se jí zalily slzami a stěží se dokázala podepsat.

„Tady máš svou kopii,“ řekl Mal, když odešli. „Ulož si ji někde do bezpečí.“

Den byl horký a slunečný. Copper byla ráda, že má výmluvu, aby si mohla nasadit sluneční brýle. „Víš co,“ řekla a snažila se potlačit hořkost, „schovej mi ji zatím, prosím tě, u sebe. Byla bych nerada, kdyby ji otec s mámou náhodou našli a dozvěděli se, jakou cenu platím za náš obchod.“

„Máš to, co jsi chtěla,“ poznamenal odměřeně, složil obě smlouvy a vložil je do kapsy. „A teď tě zvu na slíbený oběd.“

Mlčky šli podél řeky, až došli k malé zahradní restauraci zastíněné stromy. Mal se v hotelu převlékl a vypadal nyní v bílých kalhotách a lehké, světle modré bavlněné košili jako běžný obyvatel města. Takového ho Copper neznala. Myslela si, že na něm bude

vidět, že sem nepatří, a připadalo jí zvláštní, že vypadá stejně samozřejmě ve velkoměstě jako v poušti na Redovi.

Mal dřív, než usedl, vyndal smlouvy z kapsy a položil je na stůl. Pohled na dvě bílé obálky s nenáviděným dokumentem Copper doslova mučil. Snažila se je ignorovat a sledovat Malovu rozmluvu s číšníkem, ale pohled jí stále sklouzával zpět. Zvedla překvapeně hlavu, teprve když uslyšela, že objednává láhev nejlepšího šampaňského.

„Pozitíří se bereme,“ odpověděl jí na nevyslovenou otázku.

„Já vím, ale... sami před sebou přece nemusíme nic předstírat?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Mal. „Ale co řekneš rodičům, až se tě zeptají, jaký byl oběd?“

„Myslím, že už nepotřebují žádné ujišťování,“ poznamenala Copper s nechutí. „Máma si pořád myslí, že je to trochu rychlé, ale táta ji přesvědčil, že na tom není nic špatného. A oba dva si zamilovali Megan, takže vás berou, jako byste už patřili do rodiny. Myslím, že by je ani ve snu nenapadlo, že je to všechno trochu jinak.“

„Brett tomu taky věří,“ souhlasil Mal. „Nevidí na tom nic podezřelého.“

Copper se smutně usmála. „Zřejmě jsme lepší herci, než jsme si mysleli.“

Chvilku oba mlčeli. Vzpomíná Mal na polibek na letišti? napadlo ji. Nebo přemýšlí o jejich smlouvě, kde bylo jasně popsáno, jak se mají oba dva chovat, když jsou ve společnosti druhých lidí?

„Asi ano,“ řekl konečně.

To už tu byl číšník a otevíral šampaňské. Copper viděla, jak se ostatní hosté usmívají, zřejmě si o nich mysleli, že jsou milenci. Chtělo se jí vyskočit a křičet na ně, že to není pravda, že ji Mal nemiluje, že to jen předstírá a že to nic, ale *vůbec nic* neznamená!

Ale neudělala to. Držela sklenici se šampaňským v ruce, dívala se, jak bublinky stoupají k povrchu a připomínala si, že by se měla těšit z toho, jak je její otec šťastný a jak úspěšně se bude dařit jejich agentuře.

„Tak tedy...“ zasmála se statečně a pozvedla skleničku. „Na úspěch našeho obchodu!“

Mal na okamžik zaváhal a pak si s ní přitůkl.

Jeich pohledy se na moment potkaly, ale Copper rychle uhnula očima a postavila sklenici prudce na ubrus. Přála si uchopit tu prokletou smlouvu ležící na ubruse a roztrhat ji na malé kousíčky. Přemýšlela horečně, co říci, ale nic ji nenapadlo. Ticho bylo čím dál tíživější. Nakonec promluvil první Mal.

„Tak co,“ zeptal se, „jak to tu šlo?“

„Všechno je v pořádku,“ odpověděla Copper vděčně. Cokoliv bylo lepší než to odporné těžké mlčení. „Bojím se trochu, že svatba bude větší, než jsem čekala. Připadá mi, že moje matka strávila celých dvacet sedm let mého života tím, že se těšila, až se budu vdávat, a odmítá zredukovat svoje představy.“ Povzdechla si. „Říkala jsem jí, že si přejeme prostý obřad s malým obědem pro nejužší okruh příbuzných, ale zjistila jsem, že pozvala kdekoho a že oslavy, které plánuje, jsou stále složitější a dokonalejší.“

Mal však nic nenamítal. Copper nerozhodně otáčela sklenkou mezi prsty. Na břehu řeky viděla projít zamilovaný párek. Šli spolu v těsném objetí a nikoho si nevšíмали. Copper za nimi toužebně hleděla svýma zelenýma očima. Při pokusu zadržet svou mámu ve svatebních přípravách žalostně selhala, ale daleko horší bude pokračovat v jejich kruté hře a předstírat, že je nejšťastnější nevěsta pod sluncem.

„Nevadilo by mi to, kdyby to byla opravdová svatba,“ řekla s povzdechem. „Ale přála bych si, aby to naše předstírání mohlo, co nejdřív skončit. Připadá mi to idiotské, když oba víme, že je to jenom hra.“

Mal na ni pohlédl, ve tváři měl opět svůj známý, neproniknutelný výraz. „Brzy to bude za námi,“ poznamenal bezvýrazně.

„To těžko! Bude to trvat tři roky!“ poznamenala Copper bezútešně.

„Snažíš se mi naznačit, že sis to rozmyslela?“ zeptal se Mal opatrně.

Pohlédla s nechutí na smlouvu. „Je trochu pozdě, ne? Už jsme to oba podepsali.“

„Ještě jsme se ale nevzali,“ upozornil ji. „Ještě si to můžeš rozmyslet.“

„A hledat jiné místo pro naši základnu, co?“ Copper potřásla hlavou a vyhnula se jeho pohledu. Copak to teď může vzdát, když se otci už daří lépe a Megan se těší na to, jak bude družičkou? Kdyby se teď rozhodla zrušit svatbu, znamenalo by to rozloučit se s Malem a Birramindou navždy... Uhladila ubrus před sebou.

„Nevšímej si toho, co říkám,“ omluvila se. „Jsem jen trochu nervózní.“

Zvedla sklenici a pokusila se napít, ale teprve po chvíli zjistila, že je už prázdná. Postavila ji zpátky na stůl a připadala si jako blázen. Její pocit ještě prohloubil chápavý pohled Malových bystrých, hnědých očí.

„Ano, jsem nervózní!“ vybuchla Copper. „Jestli to chceš vědět, tak jsem zatraceně nervózní a mám strach!“

„Ze svatby?“

„Ze všeho! My dva se skoro neznáme a pozítří se máme brát.“

Poklepala na obálky se smlouvami.

„Je to moc hezké, že jsme si všechno dohodli předem, ale kus papíru nám nepomůže ve společném životě, nemyslíš?“

„Aspoň víš, co máš od manželství očekávat,“ odporoval jí Mal.

„Ano, vím, jakou práci mám každý den dělat, ale bohužel nevím, jak spolu budeme vycházet, jestli tam budu umět žít... a to mám být ze dne na den matka čtyřletého dítěte, bože... Může se stát cokoliv!“

„Vždyť jsi tam žila se mnou a Megan skoro dva měsíce,“ přesvědčoval ji Mal. „A pokud jde o nás – dokázali jsme spolu dosud přece docela slušně vyjít. Nevidím žádný důvod, proč bychom v tom nemohli pokračovat. Ani jeden z nás nemá o tom druhém nějaké iluze nebo falešná očekávání. A i kdyby to nakonec přes všechno naše úsilí skončilo špatně, máš jistotu, že to není navždycky. Za tři roky budeš volná, můžeš se vrátit do Adelaide a začít tu nový život.“

Copper se snažila představit si, jak se vrací z Birramindy bez Megan a bez Mala a jak bude předstírat, že nikdy neexistovali... Ani teď se jí něco takového nedařilo, jak by to mohla dokázat po třech letech společného života?

„Nějak si neumím představit, že by to bylo tak jednoduché,“ řekla smutně.

Ale to už jim přinesli předkrm a její úzkost se začala zvolna rozplývat. Zbytek oběda strávili běžnou konverzací, Copper byla schopná vyslechnout si nejnovější zprávy z Birramindy a sama vyprávěla Malovi, jak byla Megan nadšená vším novým, co viděla a zažila.

Když pili kávu, vrátil se Mal ke svatebnímu tématu.

„Mimochodem, objednal jsem pro nás dva na sobotu hotel v horách.“

Copper prudce postavila šálek a nechápavě na něho pohlédla.

„Proč?“

Udiveně zvedl obočí. „Na naše líbánky, přece.“

„Ale... myslela jsem, že poletíme zpátky do Birramindy!“

„Svatba není čaj o páté,“ poučoval ji Mal. „Než to skončí, bude večer – to už je příliš pozdě na návrat do Birramindy. A tak se spolu vytratíme a druhý den ráno vyzvedneme Bretta s Megan. Vidíš v tom nějaký problém?“

„Ne,“ řekla rychle Copper, „žádný.“

Já blázen jsem úplně zapomněla na líbánky! vyčítala si v duchu. Očekávala, že první společnou noc prožijí v Birramindě, kde by pro ni bylo snadnější připomenout si, proč je vlastně vdaná.

„Jenom jsem myslela...“ zaváhala. „Nemáte teď příliš mnoho práce?“

„Jedna noc nás nezabije,“ řekl Mal suše.

Možná pro tebe v tom není žádný rozdíl, pomyslela si, ale pro mě ano! Bude to první noc, kterou spolu stráví v posteli, noc, v níž se rozhodne, jestli bude tiše ležet na své polovině, anebo zda přemůže svou hrdost a dá průchod touze, kterou od znovunalezení Mala takřka nepřetržitě cítila. Copper nevěděla, jestli bude mít dost odvahy požádat Mala, aby se s ní miloval. Snad mi to nějak usnadní, doufala tiše. Může ji obejmout a pak bude najednou všechno přirozené a jasné, tak jako když ji poprvé políbil na ranči nebo nyní na letišti... Nebudou zapotřebí žádná slova. Je ovšem možné, že se bude chtít držet do písmene jejich smlouvy, řekla si s hořkým úsměvem.

Myslela na to, ještě když se oblékala na večerní party, z které měla strach. Její matka pozvala všechny strýce a tetičky a bratrance a

sestřenice, a jako by jí to nestačilo, ještě všechny dobré rodinné přátele.

Copper se děsila představy, že se musí celý večer tvářit šťastně a zamilovaně, jak se na nevěstu sluší a patří. A to všechno před svatbou s mužem, který čeká, že si Copper podá formální žádost, aby se jí vůbec ráčil dotknout!

Bylo to ještě horší, než si představovala. Pořád ji někdo líbal a říkal, jak šťastně vypadá. A zatím byla nervózní a unavená a bolela ji hlava od šampaňského, které při obědě vypila. Celou tu dobu musela navíc snášet nekonečné žertování i starosti o tom, co si proboha na té poušti počne.

Její úsměv byl stále křehčí. Vypadalo to, že se všichni až na ni dobře baví. Mal byl uvolněný a šarmantní a vypadalo to, že mu vůbec nevadí, že je středem pozornosti. Brett nemarnil čas a soustředěně se v koutku věnoval její nejhezčí sestřenici. Rodiče byli potěšeni, jak dobrého mají nastávajícího zete, a všichni příbuzní a známí nadšeně oslavovali.

Copper v duchu proklínala svou pověst – ti, kdo ji znali, věděli, že je vždy centrem každé zábavy. Proč proboha není tichá a plachá, takže by nikomu nebylo divné, kdyby celý večer proseděla někde v koutě? Proč vůbec má tolik příbuzných a známých?

Večírek pokračoval a Copper už to nemohla vydržet. Právě poslouchala jednu starou tetičku, která jí roztřeseným hlasem vykládala, jaké má štěstí, že našla tak skvělého muže, když ucítla, že ji někdo zezadu pozoruje. Otočila se a na druhém konci místnosti uviděla Mala, který se na ni tiše uprostřed toho všeho mumraje díval.

Náhle až bolestně zatoužila být s ním teď v Birramindě, v tichu a vznešenosti pouště pod hvězdnatou oblohou. Ve svých představách se vrátila na ranč, a když jí náhle někdo zaclonil výhled a ona si uvědomila, že se nachází v horku a kouři uprostřed hlučné zábavy, pocítila hořké zklamání.

Překvapilo ji, jak silně touží po návratu do Birramindy. Proč jí to tu najednou všechno připadá tak marné a zbytečné? Náhle si uvědomila, že už sama před sebou nedokáže dál předstírat, jak je vše

v pořádku a že se nic neděje. Vůbec nic není v pořádku! Znovu se do Mala zamilovala. Co si teď počne?

SEDMÁ KAPITOLA

Proč jí trvalo tak dlouho, než byla ochotná si to připustit? Teď už si nemohla říkat, že je to jen prázdninová romance, přechodné poblouznění, které rychle pomine. Tentokrát to bylo doopravdy.

Copper si prohlédla svůj obraz ve velikém zrcadle sahajícím až na zem. Byl její svatební den. Měla na sobě jednoduché hedvábné šaty ve stylu dvacátých let se sníženým pasem, úzký saténový pásek a klobouček s pavučinkově tenkým závojem, který se při sebemenším pohybu plavně vlnil. V uších se jí třpytily perlové náušnice a ve vlasech svítil jasnou červení veliký květ frangipani. Její doširoka otevřené oči zářily hlubokou zelení.

Tohle je její svatební den. Měla by být šťastná. Za několik minut se v kruhu rodiny a svých přátel stane ženou muže, kterého miluje. Jaká ironie osudu. Chce být Malovou ženou a vrátit se s ním do Birramindy, kde bude mít příležitost realizovat projekt, který zajistí otcovu budoucnost. Ví, že ji ta práce bude bavit. Co by mohla chtít víc?

Jediné – aby ji Mal taky miloval. Aby po ní toužil stejně jako ona po něm, aby si přál jít s ní, kamkoliv bude ona chtít, aby cítil, že život bez ní pro něho ztrácí smysl.

Jenže to není ve smlouvě. Bohužel... Copper se smutně odvrátila od zrcadla a uchopila svatební kytici. Velmi dobře si pamatovala jeho slova: „Už jsem byl ženatý s jednou ženou, která mě milovala, a nechci to zažít podruhé.“

Mal nechtěl, aby se mu do života pletly neuchopitelné, obtížné emoce. Chtěl praktickou, rozumně uvažující ženu, která bude pevně dodržovat zásady, na kterých se spolu dohodli, sepsali je a podepsali – a takovou ženou ona musí být.

„Táta už je tu!“ vběhla dovnitř Megan, která se doslova chvěla vzrušením, a ukázala Copper, jak jí kadeřník spoutal bujně vlasy pomocí tenké stužky stejné barvy, jakou měly její růžové šaty.

„Myslíš, že se mu budu v těchhle šatech líbit?“ starala se.

„Táta si myslí, že jsi nejkrásnější holčička na světě,“ ujistila ji Copper. Cítila přitom, jak se jí divoce rozbušilo srdce a s jakou námahou dýchá. Neviděla Mala od té strašlivé předvčerejší oslavy. Včera strávil celý den s Megan, zatímco ona se dostala do

obrovského kolotoče událostí souvisejících s vrcholícími přípravami na svatbu, obklopená přáteli, kteří se rozhodli oslavit její romantickou svatbu, a pak konečně strávila tichý večer s rodiči.

Náhle zjištění, že Mala miluje, ke kterému došla před dvěma dny, se jí stále připomínalo. Způsobilo, že si připadala jako ve snu – dokázala sice normálně chodit a mluvit, ale příliš ostatní nevnímala, jako by to byly jen stíny kolem ní. Nic kromě jejích pocitů k Malovi jí nepřipadalo skutečné – a nyní bylo najednou pět hodin, on přišel a za chvíli se mají brát. Copper rozčileně polkla.

„Vypadáš krásně,“ řekl jí otec, který pro ni přišel, aby ji zavedl do zahrady, kde bylo už všechno připraveno ke svatbě. „Tohle je nejšťastnější den mého života,“ řekl jí s rozžářeným úsměvem. „Bereš si skvělého muže, Carolino. Budeš nám tu sice scházet, ale vím, že budete spolu šťastní.“

Budou? Opravdu? Copper náhle vhrkly do očí slzy „Děkuju, tatínku,“ zašeptala dojatě. „Moc ti děkuju za všechno.“

Otec si ji k sobě na moment pevně přitiskl. Když ji pustil, usmál se na ni a nabídl jí ruku.

„Jsi připravená, Carolino?“

„Jsme připravené, Megan?“ obrátila se Copper na družičku.

Ta nadšeně přikývla. Byla připravená celý den. Copper se zhluboka nadechla a přijala otcovu paži. „Můžeme jít.“

Sešli spolu dolů do zahrady za domem. Pergola byla ozdobená bílými a zlatými balónky, po zahradě byly rozestavěny stoly se sněhobílými ubrusy, zakryté velkými bílými slunečníky. Na každém stály vázy naplněné žlutými a bílými květy. V bazénu pluly květy frangipani a vzduch byl nasycen jejich jasnou vůní.

Když se Copper objevila, rozhostilo se mezi čekajícími hosty ticho. Všichni se k ní otočili, aby viděli přicházet nevěstu. Copper si však nikoho nevšímala. Jediný, koho viděla, byl Mal, čekající na ni pod pergolou v bílém žaketu, jehož barva podtrhovala černou barvu jeho vlasů a snědost opálených tváří. Ani nyní však neztratil nic ze svého tichého sebejistého postoje.

Když přicházeli, pohlédl na ni a Copper měla pocit, že se probudila ze snu. Všechno kolem ní se rázem proměnilo. Náhle si jasně uvědomovala každý detail – jemný dotek závoje na své šíji,

těžkou vůni květů, které držela v ruce, dotyk otcovy paže a soustředěný výraz Meganiny tvářičky.

A Malův úsměv, s kterým ji vítal a který působil, že jí srdce začalo dělat v těle kotrmelce.

Náhle byla u něho. Otec uvolnil její ruku, zvedl ji a předtím, než ustoupil do pozadí, ji políbil. Copper podala kytici Megan. Ta ji soustředěně uchopila a pak se na ni zářivě usmála. Pak ji náhle Mal držel za ruku, vnímala teplo jeho dlaně a uklidňující dotek jeho silných, něžných prstů. Vše ostatní přestalo existovat.

Copper vůbec nevěděla, jak proběhl svatební obřad, ale zřejmě řekla správné odpovědi na správných místech, protože najednou jí Mal nasazoval svatební prsten. Oplatila mu to chvějícími se prsty – byli svoji.

Užasle na Mala pohlédla. Mal se na ni usmál a pak se sklonil, aby ji políbil. Dotek jeho rtů stačil, aby uvedl Copper do růžového opojení. Na okamžik zapoměla na jejich smlouvu, na to, že Mal ji nemá a nikdy nebude mít rád tak, jako ona jeho, na problémy, které ji po svatbě čekají – na ničem z toho najednou nezáleželo – jejich rty se setkaly v něžném polibku, který ji naplnil jásavou energií a uzavřel je na moment do jejich soukromého světa, v němž čas ztratil význam a polibek mohl trvat nekonečně dlouho, a přesto skončil ještě příliš brzy.

Když Mal zvedl hlavu a uchopil Copper pevně do náručí, ozval se mezi hosty nadšený povzdech. Její oči byly stále ještě zastřené závojem touhy, ale dokázala se tomu usmát, a to byl signál pro to, aby se všichni ostatní také rozesmáli a volali nahlas svá blahopřání.

Megan vykulila oči, oči doširoka rozevřené údivem. Copper se pro ni sehnula, zvedla ji a podala Malovi. Holčička, ujištěná, že k nim stále patří, nabyla opět jistotu a zářivě se usmála. Dlouho nahoře nevydržela, uviděla vzadu svou nejlepší kamarádku a už se snažila dostat dolů, aby mohla za ní.

Jill Copleyová plakala a její muž vypadal, jako by měl v krku knedlík. Copper měla sotva čas, aby je oba objala a políbila, než ji s Malem obklopil rozjásaný dav, který jim chtěl oběma pogratulovat. Nejprve ji Mal pevně držel za ruku, ale brzy je ostatní svatebčané od

sebe oddělili a Copper obklopily kamarádky, které Mala viděly poprvé a musely jí sdělit, jak je šťastná, že má tak skvělého muže.

„Je senzační!“ vzdychaly závistivě. „A pro tebe je jako stvořený. To je ale romantické!“ Pak většinou chvilku počkaly a nenápadně se zeptaly: „A co jeho bratr, ten vypadá taky dobře! Je svobodný?“

Moje svatba je všechno, jen ne romantická, pomyslela si Copper melancholicky a přitom nadšeně přikyvovala a smála se a souhlasila, že všechno je perfektní a skvělé. Ani pohled na Glyna, kterého její matka také pozvala na svatbu, ji nedokázal vytrhnout z růžového opojení. Pohlédla na zlatý kroužek na svém prstu. Jsem vdaná, zašeptala si nevěřícně. Jsem Malovou ženou...

Nebo spíš Malovou hospodyní, opravila se realisticky a opojení ze svatebního polibku se někam vytratilo. Povzdechla si. Pár polibků pro Mala nic neznamena. Nebyla si vědomá toho, jak smutně vypadá, když objala Glyna a přešla k dalšímu gratulantovi. Najednou byl ale u ní Mal.

„Pojď si zatancovat,“ vybídl ji majetnicky, uchopil ji pevně kolem pasu a vedl ji pod pergolu, kde byl připravený taneční parket.

Už se stmívalo a někdo zapálil lampióny, které na zahradě visely. Jejich světlo vrhalo mihotavou, romantickou záři, v níž viděla Malův obličej, když ji uchopil do náruče. Všichni čekali na první tanec ženicha s nevěstou. Romantická píseň zazněla parketem a po chvíli se k novomanželům přidávaly ostatní páry a tančili spolu v měkkém světle lampiónů.

Mal ji při tanci pevně vedl a Copper všemi smysly dychtivě vnímala mučivou blízkost jeho těla. Všem ostatním musíme připadat jako bláznivě zamilovaný pár, napadlo ji. Kdybych byla skutečnou nevěstou, která tančí se svým mužem, mohla bych ho políbit na krk. Mohla bych zvednout hlavu a počkat, až mě políbí. Mohla bych mu zašeptat, jak si přeju s ním být sama, jak toužím po jeho objetí, mohl by cítit, jak jí bláznivě buší srdce při pomyšlení na svatební noc.

Ale ona nebyla skutečnou nevěstou a nemohla udělat nic z toho, po čem toužila. Mohla se k němu jenom trochu víc přitisknout a předstírat, že se to všechno opravdu odehrává.

Jsou svoji. Copper podlehla pokušení a položila si hlavu na jeho hrud' a dýchala čistou mužskou vůni jeho pokožky. Cítila se slabá, až

příliš naplněná touhou. Již brzy se se všemi rozloučí a odjedou spolu do malého hotelu v horách, kde mají strávit první společnou manželskou noc.

Co se bude dít, až se za nimi zavrou dveře jejich pokoje? Bude Mal opravdu čekat, jestli ho poprosí, aby se jí dotkl? Anebo ji obejmě a položí na postel a oba dva dají průchod vzrušení, které cítí, když se dotýkají a líbají? Copper se chvěla v předtuše vášnivého očekávání.

Tančili tiše, v těsném objetí jako dva milenci. Byla tak zabraná do svých představ, že sebou úlekem trhla, když Mal promluvil.

„Kdo byl ten muž, který ti gratuloval poslední?“ zeptal se jí.

„Poslední?“ podivila se Copper a vůbec nechápala, o čem mluví. „Kdy?“

„Teď.“

Snažila se vzpomenout si, s kým to vlastně mluvila, než ji Mal vyzval k tanci.

„To byl Glyn.“

Ucítila, že ji Mal uchopil o něco pevněji. „Glyn?“ podivil se. „Kdo ho pozval na svatbu?“

„Moje matka,“ řekla Copper. „Ale já bych ho pozvala taky. Byl to vždycky můj dobrý přítel. Nemohli jsme ho nepozvat.“

„Nevím proč,“ poznamenal Mal odmítavě. „Myslel jsem si, že ho už nikdy nechceš vidět.“

„Nic proti němu nemám,“ řekla udiveně. Kdyby Mala tak dobře neznala, myslela by si, že žárlí. „Koneckonců, teď spolu vycházíme líp než předtím.“ Byla to pravda. Zpráva o jejím zasnoubení odstranila rozpaky, které oba pociťovali, a Copper byla nyní schopná bavit se s Glynem jako se starým, dobrým přítelem. Když ho tu dnes večer uviděla, jenom jí to připomnělo, jak rozdílné pocity k němu a Malovi chová.

„Chceš říct, že ses s ním v těch čtrnácti dnech, cos tu byla, viděla?“ zeptal se Mal nevěřicně.

„Párkrát ano.“

„A co ta tvá takzvaná přítelkyně, kvůli které tě nechal?“ pokračoval drsně. „Jak se jí to líbilo?“

„Elliin muž se vrátil,“ vysvětlovala Copper, „a Ellie si myslí, že by mu měla dát ještě poslední šanci. Tak se s Glynem dohodla, že se spolu nějakou dobu nebudou vídat.“

„Takže on je teď volný,“ řekl Mal hořce. „Možná teď lituješ, že na něho nečekala o chvíli dýl!“ Copper na něho rozhořčeně pohlédla. Grotesknost jeho výčitky ji přiměla k břitké odpovědi.

„Kdybych to udělala, tak bych teď těžko mohla plánovat stavbu turistického tábora v Birramindě, ne?“ řekla, podrážděná jeho slepotou. Copak vůbec nevnímá, co ona cítí? Není mu to jasné po každém polibku?

Ale sotva to vyslovila, už toho litovala. Připomínka jejich smlouvy způsobila, že Malovi ztvrdl výraz – napadlo ji, že si vzpomněl na svou první ženu, pro kterou byl také vždycky obchod na prvním místě.

„Připomínáš mi, proč sis mě vzala?“ zeptal se rozzlobeně a Copper se od něho při tanci odtáhla.

„Myslím, že tobě to nemusím připomínat,“ poznamenala smutně. Mal nikdy na pravý důvod jejich svatby nezapomněl a nikdy to nedovolil ani jí.

A stejně, když se mnohem později vytratil z oslavy, nedokázala myslet na nic jiného než na blížící se noc. Brzy zapomněla na jejich rozepru a začala cítit tíseň z toho, co ji čeká, až se spolu ocitnou sami v hotelovém pokoji.

V autě se rozhostilo tíživé ticho a Copper najednou pocítila takovou ostýchavost, že by radši dala přednost hádce, jen aby nemusela myslet na strašlivou, nevýslovnou touhu, která ji stravuje.

Snažila se nedívat na Mala, sedícího vedle ní, ale pohled jí mimoděk znovu a znovu sklouzával k jeho profilu, k pevné linii jeho brady a ke smyslým rtům, osvětleným matným zeleným světlem z palubní desky automobilu. Když se jí konečně podařilo odvrátit oči, spočinul její pohled na jeho silných rukou, pevně svírajících volant, a připomněl jí tak, že zanedlouho bude jeho dotyky cítit na svém těle. Bylo až příliš snadné zapomenout na to, proč si ho vlastně brala, když všude pod kůží cítila touhu po jeho objetí.

Když konečně dorazili do hotelu, chvěla se Copper očekáváním a hrdlo měla tak stažené, že se stěží dokázala pohnout a promluvit. Mal

je musel zapsat a poděkoval za ně za oba vedoucímu hotelu. Pak za nimi zavřel dveře jejich pokoje, zatímco Copper stála bez pohnutí uprostřed koberce.

„Chvála bohu, že je to za námi,“ povzdechl si s úlevou, uvolnil si kravatku a pohodlně se rozložil ve velkém křesle.

„Ano,“ bylo všechno, co dokázala říct. Dívala se na Mala, jak si rozepíná vrchní knoflík košile, zavírá oči a opírá hlavu spokojeně o křeslo. Když si projel rukou vlasy, zkrátil se jí dech.

„Šlo to docela dobře, ne?“

„Ano,“ zašeptala a snažila se nadechnout.

Vypadal unaveně. Toužila jít k němu a namasírovat mu krk a ramena a pak zasypat drobnými polibky jeho tvář, až by se rozesmál a zapomněl na svou únavu. Cítila tak silnou touhu, až měla pocit, že se jí rozpouštějí kosti v těle. Nohy jí odmítaly poslušnost, udělala dva nejisté kroky a zřítěla se do křesla naproti Malovi.

Cítila, jak jí srdce divoce bije, a přinutila se soustředit na dýchání. Pořádne si naplnit plíce, tak, teď chvíli zadržet a vydechnout. Je to snadné, když se na to soustředíte.

Ale pak Mal bez varování otevřel oči a jeho pohled ji zasáhl tak, že se zarazila při nádechu, neschopná pohnout se, promluvit nebo myslet. Hluboký pohled jeho hnědých očí ji ohromil svou nečekanou blízkostí a důvěrností. Zapůsobil na ni tak silně, že dokázala v náhle panice sebrat veškerou energii, postavit se a zamumlat: „Musím... se osprchovat.“ A rychle zmizela v koupelně.

Ale ani proud horké vody z ní nedokázal smýt představy, které jí připadaly stejně reálné jako kapky vody, dopadající na její napjaté tělo. Přála si zlíbat Malovo hrdlo, cítit mužnou vůni jeho pleti a slyšet bít jeho srdce. Toužila se k němu přitisknout, obejmout ho svými rukama, cítit pod nimi napjaté svaly jeho zad a vychutnávat tvrdost jeho těla...

Ruce se jí třáslы, když si oblékala župan. Při pohledu do zrcadla zjistila, že oči jí horečně planou. Cítila, jak citlivou a rozbolavěnou má kůži po celém těle a bolestně si přála, aby se jí Mal zase dotýkal jako tenkrát, jako předtím...

„Stačí, když mě o to požádáš...“ Malova slova jí kroužila hlavou a přiváděla ji k šílenství. Není od něho fér chtít po ní, aby musela

škemrat o milování. Co mu má proboha říct? Mimochodem, Male, přes všechno, co se mezi námi stalo, bych se s tebou chtěla vyspat?

Zírala na svůj obraz v zrcadle. Může to udělat... Opravdu může?

Mal byl přímočarý. Neviděl žádný důvod, proč by si spolu neměli fyzicky užívat – jediné, o co nestál, bylo zaplést se citově. Ale nemusí mu přece přiznat, že je do něho zamilovaná! Cokoliv bude lepší, než aby se tři roky trápila marnou touhou!

„Neusnula jsi tam?“

Copper se rozhodla. Přitáhla si župan pevněji k tělu a zavolala: „Ne, už jsem hotová.“

Zhluboka se nadechla a vykročila ven z koupelny. Teď, anebo nikdy!

Když otevřela dveře, seděl Mal na posteli a svlékal si ponožky.

„Už jsem měl strach, že ses tam rozhodla strávit celou noc.“

„Promiň,“ řekla stísněně. Tohle je ten okamžik. Jediné, co musí udělat, je přejít přes pokoj a sednout si vedle něho. A pak položit ruku na jeho teplou pokožku. Miluj se se mnou, Male – to je vše, co musí říct. Není to tak těžké, přesvědčovala se. Ale nedokázala se pohnout z místa a slova jí uvázla v hrdle. Mal se zatím postavil a zamířil do koupelny. Propásla správný okamžik!

Nepřičetná zklamáním a pohrdající sama sebou otevřela dveře na balkón a unikla do chladného nočního vzduchu, který jí chladil rozpálené líce. Daleko pod sebou viděla vzdálená světla Adelaide. Někde tam daleko rodina a přátelé dosud oslavují její svatbu, některé z jejích kamarádek si určité představují, jak si tu teď užívá s Malem, šťastná a zamilovaná – a ji zatím čekají tři roky napětí a marní touhy.

„Co tam děláš?“ zeptal se Mal, když vyšel z koupelny a uviděl Copper stojící na balkóně, bosou a jen v županu. Na chvílku zaváhal a pak za ní vyšel ven a opřel se kousek od ní o zábradlí. Na sobě měl pouze slipy a jeho přitažlivé nahé tělo ji vzrušovalo svou nebezpečnou blízkostí.

„Přemýšlím,“ odpověděla po chvíli. Závan svěžího vánku zašuměl mezi stromy a rozcuchal jí vlasy. Přitáhla si župan až ke krku – náhle si uvědomila, že je zima.

„O čem?“

„Že – takhle jsem si svou svatební noc nepředstavovala,“ přiznala a sledovala pohledem vzdálená světla velkoměsta.

„A co sis představovala?“ zeptal se Mal tiše.

Copper polkla.

„Možná takovýhle pokoj,“ vzdychla bolestně. „Stejný výhled. Noc, jako je ta dnešní. Myslím, že všechno by klidně mohlo být stejné – a přitom je všechno úplně jinak.“

„Viděl jsem, jak ses tvářila, když jsi mluvila s Glynem,“ řekl Mal suše. „Možná bys dnešní noc strávila radši s ním.“

Copper si přitáhla župan ještě víc k tělu. „Jenom jsem si chvilku představovala, že bych mohla být s někým, koho miluju a kdo miluje mě,“ vzdychla těžce. „To je všechno.“

Následovalo dlouhé, tíživé ticho. Copper slyšela bít své srdce.

„Male?“ řekla náhle.

„Ano?“

„Já vím, že to není náš případ, ale...“ selhal jí hlas. „Přemýšlela jsem o tom, co jsi řekl...“

Bojovala sama se sebou a snažila se to říct dřív, než úplně ztratí odvahy.

„Co jsem řekl?“ zeptal se měkce.

„Že se mě nedotkneš, dokud tě o to nepožádám,“ vyhrkla spěšně. Stále se dívala na chvějící se světla vzdáleného velkoměsta. „A... zajímalo by mě... jestli bychom nemohli předstírat – aspoň pro dnešní noc, že... že je to tak, jak jsem si to představovala, a že jsme se vzali z lásky a že to není žádný obchod...“

Zaváhala, stále ještě se na něho nedokázala podívat, ale bolestně si uvědomovala jeho mlčení. „Nemusíš, jestli nechceš... možná to vůbec není dobrý nápad,“ řekla zoufale. „Už je pozdě a oba už jsme unavení a...“

Zarazila se, protože Mal dvěma kroky překonal vzdálenost, která je dělila.

„Já vůbec nejsem unavený,“ řekl měkce a pohladil ji po tváři. „Ty ano?“

Srdce se jí zastavilo.

„N-ne,“ zašeptala.

„Tak budeme předstírat?“

Hladil ji po bradě a pak přešel prsty níž, na citlivou pokožku její šíje.

„Jen pro dnešek,“ zamumlala spěšně. Bylo pro ni nesmírně důležité, aby Mal věděl, že nechce porušit jeho pravidla. Ať věří, že lituje své bláhové představy svatební noci, a ne, že umírá touhou po něm. Ať si myslí, co chce, ale ať už ji k čertu políbí!

„Jen pro dnešek,“ opakoval Mal, ale viděla, jak se při tom usmívá. Rukou jí vklouzl dozadu za krk. „A jak začneme?“

Dotek jeho prstů vyslal paprsky touhy podél její páteře a náhle to bylo docela jednoduché. Předstírala, že přemýšlí.

„Kdybych do tebe byla zamilovaná, určitě bych se nestyděla. Přistoupila bych k tobě trochu blíž – asi takhle,“ řekla, zvedla ruce a objala ho kolem krku. „A pak bych tě asi políbila – tady.“

Dotkla se rty jeho hrdla a pak pokračovala drobnými, mučivými polibky výš. „Nebo možná tady,“ zašeptala, „nebo tady...“

Mal při jejím prvním doteku ztuhl, ale jak se její polibky stávaly stále více provokativními, ožil. Projel jí prsty vlasy a otočil její tvář k sobě.

„Kdybych byl já do tebe zamilovaný,“ řekl a díval se jí zblízka do očí, „řekl bych ti, že jsi dnes vypadala překrásně.“

Jeho hlas byl hluboký a svůdný. „Řekl bych ti, jak jsem se cítil šťastný, že budeš konečně mojí ženou.“

Nekonečně pomalu skláněl hlavu k jejím rtům „Řekl bych ti, že jsem celý den strávil myšlenkami na tebe. Myšlenkami na to, co budeme právě teď dělat,“ zamumlal a pak se jejich rty setkaly.

Copper otevřela ústa, jako se otvírá květina před sluncem. Objala ho kolem krku a vášnivě ho políbila, jejich jazyky se setkaly v divokém, žádost vzněcujícím souboji. Věděla, že to, co právě teď prožívá, je skutečnost. Zítra se může stát cokoli, na tom nezáleží.

Malovy ruce se prodraly pod župan a Copper vzdychla rozkoší, když sklouzl rty na její šíji.

„Mohli bychom si to udělat trochu pohodlnější – kdybychom byli zamilovaní, samozřejmě,“ navrhl.

„Jsem si jistá, že mohli,“ souhlasila blaženě.

Mal rozsvítil malou lampičku u postele a zhasl velké světlo. Oba dva velmi dobře věděli, co je teď čeká. Copper cítila, jak je její tělo

napjaté touhou. Sledovala, jak si Mal svléká slipy a pak jak nekonečně pomalu rozvazuje pásek jejího županu a nechává jej pomalu spadnout k zemi.

V měkkém světle lampičky její plet' jemně zářila.

„Copper,“ vydechl a objal ji kolem pasu. Slyšela něhu v jeho hlase, viděla vášeň v jeho očích a jeho ruce jí slibovaly naplnění. Usmál se na ni, přitáhl si ji k sobě na postel a svět se roztříštil do nekonečně malých vířících střípků touhy.

Rozkoš z toho, že se jejich nahá těla spolu setkala, byla tak intenzivní, že Copper vykřikla. Ovinula Mala svými rukama, vychutnávala dotek s jeho hladkou, teplou pokožkou a snažila se uspokojit svou touhu, ale Mal nespíchal.

Položil ji vedle sebe a jemně dlaní přejel vábivou křivku jejího boku.

„Kdybych byl do tebe zamilovaný,“ zašeptal a jeho ruka se mučivě pomalu blížila k jejímu ňadru, „řekl bych ti, že jsem už dlouho snil o tom, jak se tě budu takhle dotýkat...“

Jeho prsty ji hladily a trápily, dráždily všechna skrytá místa jejího těla, až dokázala mezi vášnivými vzdechy pouze volat jeho jméno. Ničil ji dlouhými, vášnivými polibky a prodlužoval tak její trápení, až ho začala prosit, aby je ukončil.

Vykřikla úlevou, když ucítila, že do ní konečně vstoupil. Přízpůsobila se jeho pohybům ve vášnivém odevzdání. Divoká touha narůstala a přiváděla ji až na práh bezvědomí. Na malý okamžik Mal znehybněl a pak se znovu setkali v jediném bezčasém okamžiku, kdy neexistovalo nic kromě jejich touhy. Připadalo jí, že se jejich těla v mohutné explozi roztříští rozkoší, jako by byla ze skla, a pak to přišlo – svět kolem nich přestal existovat. Ponořili se do vln extáze, která trvala nekonečně dlouho, než se začala pomaloučku rozplývat, a jejich těla se pomalu snášela dolů.

O tisíc let později otevřela Copper oči a byla překvapená, že v pokoji to vypadá úplně stejně jako před tím, že se nic nezměnilo. Nechali dveře na balkón otevřené a svěží vánek pohyboval jemně záclonou. Všude bylo ticho, vypadalo to, jako by se čas dočista zastavil. Slyšela odkudsi zdaleka Malův i svůj zrychlený dech a připadalo jí, jako by se její skutečné já dosud vznášelo kdesi mezi

hvězdami. Připadalo jí, že by mohla z té výšky pohlédnout dolů a vidět tam odpočívat své i Malovo tělo.

Spokojeně ležela a hladila přitom zamilovaně Malova záda. Vychutnávala teplou sílu jeho těla, ležícího na ní, a naslouchala, jak se jim oběma pomalu uklidňuje dech. Mal se z ní odkulil stranou, zvolna zvedl hlavu, usmál se na ni a pak jí jemné odhrnul kadeř z tváře.

„Já vím, že to oba jenom předstíráme,“ řekl měkce, „ale kdybych byl do tebe opravdu zamilovaný řekl bych ti, jak moc tě mám rád.“

Copper na malý okamžik zatoužila říct mu pravdu, ale rychle si to rozmyslela. Kdyby mu řekla, že se do něho opět zamilovala, mohlo by ho to přivést do rozpaků nebo znechutit, možná by si myslel, že ji musí říct, že ji taky miluje, ale nechtěla ani, aby se jí vysmál, ani aby lhal. Nechtěla zrušit kouzlo této magické noci. Místo toho jej objala kolem krku a políbila.

„A já bych ti řekla, že tě miluju.“

OSMÁ KAPITOLA

Když se Copper ráno probudila, byl už Mal vzhůru a oblečený. Stál u stolu, a jakmile se posadila, podíval se na ni. Měla rozčuchané vlasy, ospalé oči a se zazíváním se protahovala. V jeho očích se objevil záblesk touhy, ale rychle jej vystřídal obvyklý nečitelný výraz.

I když byla jen napůl probuzená, vycítila instinktivně změnu, která v něm proběhla, a přitáhla si příkrývku přes prsa.

„Dobré ráno,“ řekla nejistě. Připadala si najednou bláhově ostýchavá po tom všem, co spolu mi nulou noc zažili.

„Dobré,“ zazněla přátelská, ale pouze zdvořilá odpověď, jako by se Mal schoval za neviditelnou bariéru.

Copper se stáhlo hrdlo. Co se stalo? Minulou noc se spolu vášnivě milovali – jak tam teď může stát a tvářit se tak chladně a nedosažitelně? Najednou si uvědomila, co drží v rukou.

Smlouvu!

Mal ji položil na toaletní stolek.

„Tohle je tvoje kopie,“ řekl bezvýrazně. „Měla by sis ji uložit někde v bezpečí.“

Poslední jiskřičky okouzlení se rychle rozplynuly a proměnily se v ledové střepy, které se sevřely kolem jejího srdce. Těžko jí mohl dát jasněji najevo, že minulá noc byla jen pouhou hrou na lásku, předstíráním něčeho, co nebylo a nikdy nebude...

„Ano,“ zamumlala prázdně a pak se od něho odvrátila a ukryla tvář do polštáře.

Mlčky opustili hotel a vraceli se po cestě plné serpentín do města, aby vyzvedli Megan. Ačkoliv se nedělo nic zvláštního, Copper připadalo, že celý den je poznačený zlověstnou atmosférou, jako by se jí zdál nějaký děsivý sen. Mal se během snídaně choval, jako by se mezi nimi nic zvláštního nestalo. Mluvil o tom, že by si měli pořídit zásobu čerstvého ovoce a zeleniny, kdy se mají setkat s Brettem v hotelu a co musí ještě zařídit, než odletí, ale ani slovo nepadlo o dlouhých sladkých hodinách, plných vášně, které spolu strávili.

Proč se tomu divím? připomínala si hořce. Chtěla jsem po něm, aby předstíral, že je do mě zamilovaný, a on to udělal. To je vše.

Začala se upínat na další noc, která je čeká. Jejich smlouva se vztahuje k tomu, jak se mají chovat ve dne, ale jakmile se setmí a oni za sebou zavřou dveře ložnice, bude to příležitost pro znovuvzkříšení něhy a radosti. Nebude mi dokonce vadit, jestli to bude jenom předstírat, řekla si, pokud mi dovolí spočinout ve svém náručí.

Toužila být zpátky v Birramindě, ale den trval neskutečně dlouho. Museli nakoupit zásoby, vyzvednout Megan a rozloučit se s rodiči. Pak čekali v hotelu na Bretta, který se opozdil a přišel skoro o hodinu později. A pak měli před sebou dlouhý a únavný let do Birramindy v malém, těsném letadle.

Všichni byli unavení a podráždění. Mal se mračil nad řízením, Brett se tvářil zasmušile a Megan zlobila. Copper si přála být sama někde v tmavém pokoji a moci se pořádně vyplakat.

Když přistáli, už se začínalo stmívat a oni museli vybalit a přeložit nakoupené ovoce a zeleniny a všechny ostatní věci, které si Copper vzala s sebou, do čekajícího nákladního auta a pak je zase vyložit na ranči. Megan se potřebovala najíst a vykoupat, ale když se ji Copper snažila uložit do postele, byla po všem tom shonu posledních týdnů a únavy z cesty tak předrážděná, že dostala vztekly záchvat, křičela, plakala a kopala kolem sebe. Copper si přála, aby se mohla chovat stejně. Příšerně ji bolela hlava a oči ji pálily od nevyplakaných slz.

Když se konečně s Malem dostali do ložnice, připadala jí včerejší noc nekonečně vzdálená. Byla příliš unavená na to, aby se pokusila vzkřísit její kouzlo.

„Já už nemůžu!“ povzdechla si, když konečně mohla zalézt do postele.

„Nemusíš nic předstírat,“ zabručel Mal a Copper na něho překvapeně pohlédla.

„Co tím myslíš?“

Mal si rozepínal košili. „Nemusíš si každou noc vymýšlet nějaké výmluvy, abys se mnou nemusela spát. Řekla jsi to včera dost jasně.“

„Ale já si nevymýšlím!“ bránila se Copper. „Jenom ti říkám, že jsem strašně unavená.“

„Dobře,“ řekl Mal, svlékl si košili a pohodil ji na židli. Pak sáhl pro ručník. „Ty jsi unavená, já jsem unavený, tak můžeme jít spát.“

Když se vrátil z koupelny, ležela Copper strnule na své polovině postele, přikrytá prostěradlem a obrácená zády ke světlu. Předstírala, že spí, ale ve skutečnosti se chvěla nervozitou. Slyšela Mala, jak chodí po pokoji, jak si obléká pyžamo, a cítila, jak se ukládá vedle ní. Vnímala tak jasně, jako kdyby seděla a pozorovala ho otevřenýma očima. Pak zhasnul a Copper v náhlé tmě zadržela dech. Jestli se k ní otočí, jestli promluví nebo ji pohladí, bude všechno v pořádku. Byla ochotná obejmout ho a uvelebit se v jeho bezpečné náruči. Pak se můžou spolu zasmát napětí a nedorozumění dlouhého dne, který měli za sebou.

Ale Mal nic takového neudělal. Dokonce jí ani neřekl dobrou noc. Jenom se tiše uložil a usnul.

Copper přemožená zklamáním se obrátila bezmocně na záda. Vypadá to, že si s ní Mal minulou noc jen hrál, že si jen užíval. Myšlenka na to ji naplnila ponížením. Jestli si myslí, že ona bude každou noc žebrot, aby se s ní vyspal, tak se zatraceně mýlí. Měla ho o to požádat jednou a ať je prokletá, jestli se ho bude ještě někdy doprošovat! Teď je na řadě on!

V dlouhých bezesných hodinách ale dospěla k trochu jinému závěru. Je to hezké dělat hněvivá rozhodnutí, ale to bohužel nic nemění na tom, že ho miluje. Teď je sice řada na něm, ale musí ho k tomu nějak přivést. Musí to nějak zařídit, aby se do ní také zamiloval. Jestli touží po praktické, neromantické ženě, má ji mít. Splní, co od ní očekává, a nebude na něho přitom klást žádné nerozumné požadavky – snad si Mal sám časem uvědomí, že ona není Lisa, a naučí se ji mít rád.

V několika příštích týdnech se Copper tvrdě snažila, aby naplnila jeho představy. Většinu volného času strávila s Megan a učila se s ní z knížek pro děti, které si přivezla z Adelaide. Současně s tím se její vztah k Megan prohluboval. Učila ji, že dokáže být pevná, když se ona začne chovat ošklivě, že ji utiší a obejmě, když ji něco bolí nebo když má strach, a že ji má ráda, ať se děje cokoliv.

Když právě nebyla s Megan, uklízela a čistila, dělala pořádek a organizovala věci na ranči, takže se zvolna začínala ztrácet zanedbanost, kterou vycítila, když se tu poprvé objevila. Vytrídila

staré věci, uklidila sklepy, udělala pořádek v kanceláři a nabídla Malovi, že mu pomůže při práci s papíry. Navíc bylo třeba začít pracovat na realizaci projektu turistického tábora. Copper si každý den vyhradila chvilku, aby mohla prostudovat nabídky firem, které měly zájem o stavbu tábora, nebo upravovala plány podle toho, co se naučila o životě v pustině.

Měla tolik práce, že jí dny ubíhaly jako voda, zato noci byly horší. Nebylo pro ni těžké bavit se s Malem přes den o běžných záležitostech, ale každou noc si lehala opatrně a mlčky na svou polovinu postele a nic po něm nechtěla. To byla taktika, ke které se rozhodla, ale bohužel nefungovala příliš dobře, protože se cítila čím dál víc podrážděná a frustrovaná.

Dělala, co mohla, aby byla tou nejlepší hospodyní, ale zdá se, že to stále nebylo dost. Připadalo jí, že Mal nedokáže její práci ocenit. Kdyby uměla oceňovat krávu nebo jet na koni s větrem o závod, to by bylo něco jiného! Ale že dala dům do pořádku, ošetřila zraněného honáka nebo že zjistila, že Naomi se cítí nešťastná, a snažila se jí pomoci, se nepočítalo. Jak dokázal ocenit její péči o Megan, to že všichni mají třikrát denně chutné jídlo a že je všude pořádek? Nijak!

Čím víc se trápila, tím byla její nespokojenost větší. Málem už přestávala věřit, že byla někdy do Mala opravdu zamilovaná. Jak může být žena zamilovaná do někoho, kdo přehlíží, že ona vůbec existuje?

Jak týdny mýjely, napětí v ní rostlo, až se cítila jako přetopený parní kotel. Věděla, že už to dlouho nevydrží. Všechno vyvrcholilo jednoho dne, kdy seděla v kanceláři nad svými plány, a Mal vtrhl dovnitř, aby jí sdělil, že musí jít udělat sendviče pro muže, které posílá zkontrolovat ploty na vzdálených pastvinách.

Copper s nebezpečným pohledem v očích odložila pero.

„Proč jsi mi to neřekl u snídaně?“

„Ještě jsem to nevěděl,“ odpověděl netrpělivě. „Myslel jsem, že budou mít tady dost práce, ale skončili ji dřív, než jsem čekal. Takže teď mají čas, který můžou využít jinak.“

„Když mají tolik času, můžou si udělat sendviče sami,“ poznamenala Copper a znovu uchopila pero. Mala její odpověď zjevně neuspokojila.

„Proč je nemůžeš udělat ty?“ zeptal se tvrdě.

„Protože mám práci,“ odsekla.

„To není žádná práce, jenom hraní si s tím vaším vzácným projektem!“

Copper na něho zuřivě pohlédla.

„Můžu tě ujistit, že si vůbec nehraju! Přemýšlím, jak do tábora dostat co nejlevněji zásoby a jakým způsobem se to promítne do našich nákladů. Myslím, že je to trochu důležitější než udělat pro pár hladových chlapů sendviče, které si klidně můžou připravit sami!“

„Samozřejmě že to, co děláš, je důležitější!“ vybuchl Mal. „Jsi posedlá těmi svými plány. Pořád tu sedíš a přehrabuješ se v papírech. Celá Birraminda by mohla shořet, ale tebe by to vůbec nezajímalo, pokud by se to nedotklo místa pro váš drahocenný tábor!“

„Chceš vědět, co už jsem dnes všechno udělala?“ zeptala se Copper a snažila se ovládnout.

„Připravila jsem pro všechny snídani, umyla jsem po ní nádobí a odložila je, pak jsem vydrhla podlahu, uklidila ložnici a ustlala postele. Namočila jsem prádlo a umyla jsem po tobě koupelnu.“

Na chvíli se nadechla, ale nedala Malovi příležitost skočit jí do řeči.

„Potom jsem nakrmila psy a slepice, připravila maso na oběd, upekla dva jablkové koláče na večeři a taky připravila zmrzlinu a dala ji do mrazáku. Umyla a oblékla jsem tvoji dceru, hrála jsem si s ní a taky jsme se spolu učily a teď, když mám konečné pár minut pro sebe a pro svou práci, díky níž mimochodem získáš pěkné peníze, sem přijdeš a začneš mi tvrdit, že se o nic nestarám!“

„Neříkám, že tady sedíš celý den,“ odpověděl Mal, kterého se její vášnivý výlev zjevně nedotkl. „Děláš přesně to, co má hospodyně dělat, a dobře jsi věděla, do čeho jdeš, když jsi podpisovala naši smlouvu.“

„Myslím, že jsem se ti neupsala k tříletému otroctví,“ řekla hořce.

„Když toho máš tolik na práci, proč ještě vaříš večeři?“ zajímal se Mal. „To přece dělala vždycky Naomi a zvládala to skvěle!“

„Ty vůbec nic o Naomi nevíš!“ vykřikla Copper. „Kdyby sis dokázal všimnout taky něčeho jiného než těch idiotských krav, tak by ti to už dávno muselo dojít!“

Vyskočila, odstrčila židli a přešla k oknu. Založila si ruce na prsou a pohlédla Malovi nebojácně do tváře.

„Před týdnem se Naomi málem zhroutila, našla jsem ji v jídelně plakat. Má dvě malé děti, čeká teď třetí a Bill je celý den pryč. Už nezvládá starat se o vlastní domácnost a ještě tady večer pro všechny vařit. Když jsem s ní mluvila, cítila se tak mizerně, že byla rozhodnutá sbalit děti a vrátit se domů ke svojí mámě do Brisbane. Kdybych se nesnažila jí pomoci, tak si myslím, že už by tam dneska byla.“ Copper se na chvíli zlostně odmlčela a pak pokračovala: „Bill není zvyklý dávat svoje city příliš najevo, ale jsem si jistá, že svou ženu má opravdu rád. Kdyby se rozhodla odejít, šel by s ní a měl bys tu teď o jednoho muže míň. Vzhledem k tomu, jak mi pořád vykládáš, kolik máte práce, tak bys z toho asi moc šťastný nebyl. Pokusila jsem se Naomi přesvědčit, aby zůstala. Dočkala jsem se za to nějakého vděku? Ne! Ty si myslíš, že stačí lusknout prsty a všichni hned budou tancovat, jak řekneš. Myslíš, že můžeš kdykoliv přiběhnout a cokoliv chtít, a když to odmítnu, začneš mi vyhrožovat naší smlouvou!

Jenže já jsem dobrá obchodnice, Male, a dobře jsem si tu smlouvu přečetla, než jsem ji podepsala,“ pokračovala vášnivě s planoucíma očima. „Není v ní ani slovo o tom, že bych měla dělat sendviče, kdykoliv si vzpomeneš. Zato tam je, že budu moct každý den strávit nějaký čas prací na projektu, což byl jediný důvod, proč jsem si tě vzala, jestli jsi na to ještě nezapomněl!“

„Nezapomněl,“ odpověděl ledově. Tvář mu zbělela zlostí. „Nikdy jsi mi nedala příležitost, abych na to mohl zapomenout.“

„Ty jsi ten pravý, kdo si má co stěžovat!“ Copper cítila takovou zlost, že se přestávala kontrolovat. „Za celý den sotva otevřeš pusu – a když, tak jen proto, abys mi připomněl naši smlouvu! Kdyby bylo podle tebe, tak celý den jen skáču, jak si umaneš. A mám ti snad být vděčná taky za to, že mě necháš v noci klidně spát a že si mě ani nevšimneš?“

„O tom snad nebyla řeč. Koneckonců ty se snad chováš jinak?“ vybuchl divoce a zamířil ke dveřím.

„Nejsi tak důležitá, jak si myslíš, Copper! Dokázali jsme si tady poradit dřív bez tebe a dokážeme to zase. Udělám ty sendviče sám, nebudu tě přece vyrušovat z tvé důležité práce!“

Dveře za ním praskly a Copper zůstala sama se zatřátlými pěstmi a rozbouřenými city. Dala jim průchod tím, že uchopila sešivačku a hodila ji vztekle přes místnost na místo, kde ještě před chvílí stál. Ona tady pro něho dře jako blázen a jediné, na co se on dokáže zmoci, je dovolávání se té ztracené smlouvy a dožadování se, aby jim připravila sendviče! Jak mohla být tak hloupá a myslet si, že se do ní někdy zamiluje, když je to tak arogantní, sobecký tyran! Nenávidí ho!

Byla příliš zuřivá na to, aby dokázala sedět, a tak přecházela neklidně po místnosti. Tak on si myslí, že je posedlá svou prací. To ji ještě nezná! Jediné, co získala z té proklaté smlouvy, byla možnost vybudovat v Birramindě luxusní turistický tábor. Rozhodla se, že mu dokáže, že díky jejímu 'hraní si' vznikne nejlepší turistické středisko ve vnitrozemí! Ukáže mu, jak umí být posedlá prací!

Večerní atmosféra byla napjatá. Copper se bavila výhradně s Brettem a dala si dobrý pozor, aby nemluvila o ničem jiném než o svém projektu. Mal neřekl ani slovo, kromě lakonické zmínky, že ráno odlétá do Brisbane a zůstane tam i další den.

Copper si řekla, že bude ráda, až jí zmizí z očí, a zlobila se sama na sebe, že pak celý den podvědomě poslouchala, jestli neuslyší jeho kroky na verandě, a za to, jak prázdný jí připadal dům bez něho.

Seděli večer s Brettem na verandě, popíjeli pivo a povídali si, ale vzduch byl takřka hmatatelně naplněn Malovou nepřítomností. Brett se na ni zvědavě podíval.

„Pohádali jste se spolu?“

„Proč tě to napadlo?“ zeptala se ironicky.

„Mal včera vypadal jako bouřkový mrak. Když jsem mu projevil trochu bratrské účasti a zeptal se ho, co se děje, poslal mě ke všem čertům!“

Nemá smysl předstírat, že se nic nestalo, pomyslela si Copper.

„Jestli to chceš vědět,“ řekla procítěně, „je prostě nemožný!“

V Brettovi našla soucítícího posluchače.

„Já vím,“ souhlasil s ní. „To moc dobře znám. Neříkám, že je špatný chlap, ale když má takovouhle náladu, tak jediné, co může člověk udělat, je jít mu z očí. Měla jsi ho slyšet, jak na mě řval, když jsem jednou zapomněl zkontrolovat honáky, jestli dokončili stavbu plotu. Roztrhal mě na malé kousky a rozesel po celé pastvině.“

Brett se při vzpomínce na Malův výbuch ušklíbl a pak pokrčil rameny.

„Jestli si myslíš, že je těžké být jeho ženou, zkus být na chvílku jeho bratrem. Jako jeho žena máš aspoň výhodu, že tě miluje.“

„Opravdu?“ Copper nebyla schopná skrýt hořký tón. Nemohla sice říct Brettovi o svém vztahu s Malem pravdu, ale neviděla důvod, proč by měla předstírat, jak je spokojená.

„Kdybys ho včera slyšel, tak by sis to nemyslel.“

„Mal neumí moc dobře ukázat, co cítí,“ přiznal Brett. „Nechtěl jsem s tebou o tom předtím mluvit, ale s Lisou si užil dost zlé chvílky. Nenáviděl jsem ji,“ řekl s náhlou vehemencí. „Byla to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl, ale Malovi strašně ublížila. Něco se v něm zlomilo. Je teď tvrdší a zahořklejší – takový nikdy před tím nebyval.“

Brett si povzdechl a napil se piva.

„Proto jsem byl tak rád, když si tě vzal – když zapomenou na zklamání z toho, že jsi dala přednost jemu, a ne mě,“ ušklíbl se vesele. „Ty jsi po něho ta pravá, nevzdávej to, prosím tě! Naučil se držet všechny pocity pod pokličkou, takže je to vlastně dobré znamení, že se dokáže rozzlobit.“

„Budu na to pamatovat, až se zase příště pohádáme,“ odpověděla Copper s trochu nuceným úsměvem. Brett odložil dopitou láhev piva.

„Víš co,“ navrhl, „zasloužíme si oba nějaké odškodnění. Co kdybychom si dnes k večeři otevřeli láhev vína? Mal si někde užívá v hotelu, tak mu aspoň ukážeme, že se umíme pobavit i bez něho!“

Nakonec z toho byly dvě láhve a Copper příští den cítila, jak má těžkou hlavu. Mal se vůbec neozval, a tak když přišel večer Brett, zeptala se ho, jestli nemá zavolat do jeho hotelu a zjistit, jestli se mu nic nestalo.

„Myslíš, že je v pořádku?“ ptala se úzkostlivě.

„To víš že jo,“ chlácholil ji Brett. „Jenom se rozhodl zůstat tam o den dýl, to je všechno.“

„A proč mi nedal vědět?“

„Asi zapomněl,“ poznamenal Brett a ztěžka usedl na židli. „Teda, mě dneska ale parádně bolí hlava!“ Copper přemýšlela. Je to samozřejmé, že Mal zůstane v Brisbane, dokud nezařídí, co potřebuje, ale zabilo by ho, kdyby zavolal a řekl, kdy přiletí? Měl si do té své zpropadené smlouvy napsat, že na něho má stále čekat a připravit mu jídlo, jakmile se uráčí objevit!

S prasknutím zavřela dvířka trouby a sedla si vedle Bretta.

„Myslíš, že když si dáme dnes večer další láhev vína, tak se budeme cítit líp?“ zeptal se Brett s lišáckým úsměvem.

„Souhlasil by s tím Mal?“ odpověděla otázkou.

„Těžko,“ zasmál se Brett.

„V tom případě – tady máš vývrtku!“

Sotva vypili první sklenici, uslyšeli motor letadla. Pohlédli na sebe s komickým zděšením.

„Neměl bys mu jet naproti?“ zeptala se.

„Nechal si nákladák u letiště,“ odpověděl Brett. „Využijme čas, dokud tu ještě není!“

„Dobře,“ souhlasila Copper a narovнала se. „Nemáme žádný důvod, proč bychom se měli bát napít se trochu vína, když na něj máme chuť, ne?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Brett.

Situace byla tak směšná, že se oba začali nervózně smát jako zlobivé děti, dodávající si navzájem odvahy. Když Mal přišel, našel je, jak sedí v kuchyni a smějí se jako blázni.

Copper se zasekl úsměv v hrdle, když ho uviděla, a srdce se jí horečně rozbušilo. Jejím prvním impulsem bylo vrhnout se mu do náruče a prosit ho, aby už nikdy neodcházel a nenechával ji tu samotnou, ale přemohla se a přinutila svůj hlas k daleko větší vyrovnanosti, než ve skutečnosti cítila. Vždyť ona přece nebyla tou, která bez slova vysvětlení uprchla do města a zůstala tam, aniž by dala komukoliv vědět, kdy se vlastně vrátí!

„Tak už jsi tu zpátky,“ poznamenala bezvýrazně.

„Ano, jsem.“ Mal se na ně zamračeně podíval. „Co si vy dva myslíte, že děláte?“

„Utěšujeme se, aby se nám po tobě tolik nestýskalo,“ řekla ironicky.

„Abych řekl pravdu, mě se po tobě až tak nestýskalo,“ dodal Brett, „ale myslel jsem si, že je mou povinností trochu utěšit Copper.“

„Nepřipadá mi, že by zrovna potřebovala utěšit,“ odsekl Mal. „Kdybych věděl, že se budete takhle chovat, vrátil bych se domů sám.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se zmateně. „Vždyť jsi přišel sám, ne?“

„Ne, přivezl jsem novou hospodyní. Myslím, že bude dost překvapená, až vás uvidí v tomhle stavu!“

Copper si vyměnila s Brettem překvapený pohled.

„Koho jsi přivezl?“ zeptala se nechápavě.

„Hospodyní,“ potvrdil Mal a otočil se ke dveřím. „Tady je.“

Když promluvil, vstoupila dovnitř velmi štíhlá dívka s medově hnědými vlasy a velkýma modrýma očima.

Usmála se na Bretta a Copper, kteří na ni jen užasle zírali.

„Dobrý večer,“ řekla.

„To je Georgia,“ představil ji Mal.

Copper se nemohla dočkat, až se za nimi zavřou dveře ložnice.

„Jak jsi sem mohl přivést to děvče a ani se mě nezeptat?“ spustila. „Myslela jsem si, že jsi jel do Brisbane obchodně!“

Mal stiskl pevně čelisti.

„Máš pravdu.“

„A přivezl sis domů první hezkou holku, kterou jsi tam uviděl, co?“

„Už jsem vám to přece vysvětlil, když jsem ji představoval,“ řekl netrpělivě. „Byl jsem navštívit našeho účetního. Je to můj starý kamarád. Řekl mi, že jeho přítel má dceru, která hledá práci na ranči, a poprosil mě, abych mu dal vědět, kdybych věděl o nějakém místě.“

„A co jsi řekl ty?“ zeptala se Copper podrážděně.

„Já?“ ušklíbl se Mal. „Ty sis přece stěžovala, jak moc máš práce! Přišlo mi to jako dobrá příležitost přivést ti pomocnici, abys mě už

nemohla obviňovat, že si z tebe dělám otrokyni. Georgia vyrůstala na ranči. Může být opravdu užitečná.“

„Ano, je přímo ideální,“ poznamenala Copper žárlivě.

Při večeři jim stačila Georgia sdělit, že její otec byl předákem na podobném ranči, jako je Birraminda, a ona tam vyrůstala s ním. Když šel do důchodu, musela se spolu s ním vrátit do města, ale necítila se tam šťastná, a tak hledala nějakou příležitost, jak se vrátit k životu na ranči. Byla přátelská a milá a všemu dobře rozuměla a čím víc vyprávěla o svých zkušenostech, tím neschopnější se Copper cítila. Georgia uměla dobře jezdit na koni a házet lasem a řídit letadlo... a byla o dobrých pět let mladší než Copper.

„Škoda, že jsi nenavštívil svého účetního před tím, než jsem sem přijela,“ řekla zlostně, zatímco se svlékala.

Oba byli rozhněvaní a rozhodnutí neustoupit ani o píd' ze svého stanoviska.

„Prosím tě, v čem je problém?“ rozčiloval se Mal. „Řekla jsi, že máš moc práce, tak jsem přivedl někoho, kdo ti pomůže. Georgia měla dnes odpoledne volno, tak jsem ji rovnou přivezl. Měla bys mi za to poděkovat!“

„Máme telefon,“ odsekla Copper. „Mohl ses aspoň zeptat, jestli po nějaké pomoci toužím!“

Mal si rozčileně rozepínal košili.

„Nikdy jsem si nemyslel, že dokážeš být tak nerozumná!“

„Byla bych ráda, kdyby ses se mnou o tak důležitých věcech poradil,“ trvala na svém tvrdohlavě. „Předpokládám, že jsem pořád ještě tvoje žena.“

„Jenom když se tak cítíš!“

„Jenom když se tak cítím?“ opakovala Copper nevěřičně. „To ty se ke mně chováš pořád jen jako k hospodyni – a moc zdvořilý při tom zrovna nejsi!“

Mal si dlouze povzdechl. „Těžko bych sem z takové dálky vozil novou hospodyni, kdybych si myslel, že tě mám jenom pro tohle, ne?“

„Nevím.“ Svlékla si tričko a odhodila si popuzeně vlasy z očí. „Moc mi toho na práci nezůstane. Nejsem tvoje žena ani v posteli.“

„A kdo za to může?“ odpověděl dotčeně. „Tenkrát v hotelu jsi mi dala jasně najevo, že chceš být moje jen na jednu noc. Souhlasil jsem s tím, že se tě ani nedotknu, dokud si to nebudeš přát a dokud mi to jasně neřekneš.“

„Opravdové manželky nemusí podávat žádost,“ řekla Copper, rozeprnula si podprsenku a sáhla po noční košili. „Proč se nemůžeš chovat přirozeně?“

„V pořádku,“ odpověděl Mal. Obešel postel a vzal jí noční košili z rukou. „Pojďme do postele.“

„Co?“

„Pojďme do postele,“ opakoval. „Chtěla jsi, abych se choval přirozeně. Normální manželé spolu spí v posteli.“

„Nebud’ směšný,“ řekla dotčeně a snažila se vytrhnout mu zpátky noční košili.

„Kdepak,“ nesouhlasil Mal, zahodil košili a uchopil Copper do náručí. Elektrický šok z doteku jeho těla ji připravil o řeč. Než se stačila nadechnout, ležela v posteli a Mal nad ní.

„Chtěla jsi, abych se choval přirozeně,“ připomněl jí a hleděl do jejích velkých zelených očí. „Začínáme!“

Jeho dotek byl neuvěřitelně vzrušující. Copper cítila, jak se jí tělem rozlévá vlna divoké touhy. Mal musel vnímat její reakci, protože se k ní ještě víc přitiskl a pak zvolna zvedl její ruku.

„Normální muž se omlouvá s polibkem,“ zamumlal a políbil ji do dlaně. Pak pokračoval svými polibky nahoru po jejím zápěstí.

„Mrzí mě, že jsem se tě nezeptal na tvůj názor, když jsem přijímal novou hospodyní.“

Jeho ústa stoupala výš a výš po vnitřní straně její paže a každý jeho dotek na citlivém místě ji přiváděl k šílenství.

„Je mi to opravdu velice líto,“ řekl a políbil ji na ústa.

Copper dočista zapomněla, že se chtěla bránit, zapomněla na svůj hněv a žárlivost a nesnesitelné napětí, které cítila v uplynulých týdnech. Na ničem jí teď nezáleželo, jenom na touze, která se jí rozléhala žilami a přiváděla ji do stavu, kdy jí připadalo, že se jí rozpouštějí všechny kosti. Objala Mala kolem krku a vnikla mu svým jazykem hluboko do úst.

Bylo to tak nádherné znova se ho dotýkat, hladit ho po vypracovaných svalech a probouzet v něm stejné vzrušení, jaké cítila ona. Byla potěšená z toho, jak velkou moc má nad jeho mužným tělem.

„Omlouvám se, že jsem byla tak naštvaná a nevděčná,“ řekla líbezně a začala ho trýznit polibky na krk. „Je mi to opravdu, opravdu líto...“

„Jak moc?“ chtěl vědět Mal opatrně.

„Ukážu ti to,“ usmála se na něho a rozkošnický přiblížila rty k jeho hrudi.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Copper si malovala oční stíny a občas přitom úkosem pohlédla z okna na dvůr.

Viděla Megan, jak něco důležitého vykládá Malovi, a ten se sehnutou hlavou pozorně poslouchá. Neviděla výraz jeho tváře skrytý pod kloboukem, ale on jako by vycítil její pohled, podíval se k oknu a usmál se na ni.

Byl příliš daleko, aby slyšela, co říká, ale když na ni ukázala Megan, rozběhla se holčička směrem k ní s veselým zavýskáním. Mal ji následoval. Copper cítila, jak se jí srdce svírá dojetím. Vyšla ven na verandu a chytila Megan do náruče.

Posledních pár dnů bylo opravdu dobrých. Hrozivé napětí, které předtím cítila, se rozpustilo díky jejich pravidelnému večernímu milování.

Přes den se Mal tvářil chladně a odtazitě jako vždy, i když vypadal mnohem uvolněněji než dříve. Zřídka se dotkl Copper před ostatními, ale když se za nimi zavřely dveře ložnice, jeho rezervovanost rychle zmizela. Milovali se spolu s něhou a vášní, která Copper bohatě vynahrazovala osamělé noci plné úzkosti předtím.

Mal jí nikdy neřekl, že ji má rád, ale Copper se rozhodla brát věci, jak jdou. Nevěřila, že by se s ní Mal dokázal milovat takovým způsobem a přitom k ní vůbec nic necítit, a nechtěla ho nutit, aby říkal něco, na co ještě nebyl připravený.

Má tři roky na to, aby se do ní zamiloval, a jestli budou pokračovat ve stejném duchu jako pár posledních dnů, těžko dokáže dlouho odolávat. Při vzpomínce na včerejší noc se rozkošnický pousmála.

„Vypadáš sama se sebou náramně spokojená,“ poznamenal Mal trochu podezíravě. „Na co myslíš?“ Copper se na něho teple usmála svými velkýma zelenýma očima.

„Na večer,“ přiznala čestně a zvědavě se dívala, tak se bude tvářit.

„Jsi zkažená žena,“ řekl vážně, ale také se zasmál a sklonil se k ní s letným polibkem, který byl sladkým příslibem budoucích rozkoší.

Bylo to tak přirozené gesto, že Copper málem láskou puklo srdce. Že by se do ní už zamiloval?

Cítila se téměř dokonale šťastná. Všechno perfektně klapalo, Mal ji možná ještě nemiluje, ale brzy bude a z Megan vyrůstá šťastné, milované dítě.

Georgii se její nový život také líbil. Žárlivost, kterou k ní Copper zpočátku cítila, zmizela a nahradil ji pocit přátelství.

Georgia byla přirozená a milá a nebála se žádné práce. Převzala vládu nad kuchyní a uklízením, takže Copper zbylo víc času na Megan a na práci v kanceláři. Měla teď spoustu práce s projektem, ale pořád ještě čekala, až její otec podepíše smlouvu se stavební firmou, takže mohla převzít Malovu kancelářskou práci. Její obchodní zkušenosti se při tom ukázaly jako užitečné a Copper byla ráda, že může Malovi pomoci.

Jenom Brett se cítil nespokojený. Bylo to zvláštní, ale vůbec se nepokoušel flirtovat s Georgií. Udržoval si od ní nápadný odstup.

„Je moc dokonalá,“ řekl s nechutí Copper, když byli spolu sami.

„Myslela jsem, že se ti líbí,“ odpověděla Copper trochu překvapeně.

„Už jsem si o tebe začínala dělat starost, Brette Taková pěkná dívka na ranči a ty se k ní vůbec ne máš!“

Pokrčil truchlivě rameny.

„Vůbec není hezká,“ nesouhlasil tvrdohlaví „Nemám rád tyhle chladné a příliš schopné ženy.“

„Georgia je sice schopná,“ hájila ji Copper, „ale určitě není chladná. Je to přátelská a milá dívka a nedivila bych se, kdyby se trápila tím, jak ji viditelně ignoruješ. Není tady zrovna spousta lidí, s kterými by se mohla dát do řeči.“

„Ona ignoruje mě,“ odporoval Brett. „Když se s ní bavím, tak si připadám, jako by se na mě dívala přes tlusté sklo.“

Na chvíli se odmlčel. „A vůbec, není s ní taková zábava jako s tebou. Všimla sis, jak je jedna ruka s Malem?“

Copper ke svému překvapení musela přiznat, že nevěšimla.

Georgia se chovala naprosto přirozeně, ale Copper začala trochu žárlivě sledovat, jak se Mal tváří když se na ni dívá.

Díky zkušenostem ze života na ranči měla Georgia výhodu, že vždy věděla, o čem Mal mluví, a mohla si s ním se zájmem a na úrovni povídat o koních i o kravách a vůbec o všem, co se na ranči přihodilo. Uměla vykastrovat tele a chytit krávu do lasa stejně perfektně jako upéct výborný biftek, a netrvalo dlouho a Copper si připadala malinko odstrčená z jejich konverzace.

Ona mohla mluvit o vystavených fakturách a nezaplacených účtech, ale to, zdá se, nikoho nezajímalo.

Neschopná zapojit se do jejich rozhovoru, bavila se víc a víc s Brettem, kterého vážné rozpravy o dobytku příliš nezajímaly a raději místo toho žertoval s Copper.

Jednou nebo dvakrát ho přistihla, jak se dívá na Georgii zvláštním pohledem, který v ní vzbudil podezření, že protestoval až příliš, když mluvil o své nelibosti k ní.

Byla si skoro jistá, že je za tím víc, než je Brett ochotný připustit. V jeho flirtování s ní byla ukrytá zoufalá odvaha, kterou tak dobře znala ze svých parných pokusů o okouzlení Mala. Pocit sounáležitosti ji s Brettem spojoval stále víc dohromady.

Mal si ze začátku ničeho nevšiml, ale jak večery mýjely jeden za druhým a propast v konverzaci se stávala stále zřetelnější, začal Brettovo flirtování s Copper nést se stále větší nelibostí.

Copper se rozhodla, že si toho nebude všímat. Jak si může Mal stěžovat na to, že se směje Brettovým vtipům, když on si pro sebe klidně na celý večer přivlastní Georgii?

Nikdy přesně nevěděla, kdy z jejich vztahu opět zmizela blízkost a teplo. Připadalo jí, že jednoho dne šli spolu spát v pohodě do postele, a když se probudili, vyrostla mezi nimi bariéra mučivého mlčení.

„Proč prosím tě povzbuzuješ Brett, aby ze sebe dělal takového osla?“ zeptal se jednou Mal našťvaně.

Leželi vedle sebe tiše v posteli a Mal na ni nespokojeně pohlédl.

„Já ho nepovzbuzuju,“ hájila se. „Já se s ním normálně bavím, což se o tobě a Georgii moc říct nedá.“

„Tomu říkáš normální bavení?“ utrl se Mal „Mně to připadá, jako kdybys ho sváděla!“

„Mně zase připadá uhozené, jak vrkáš s Georgií.“ usadila ho Copper. „Vypadá to, že jsi úplně zapomněl, že jsem tvoje žena!“

„Já na to rozhodně nezapomínám,“ odporoval Mal rozhořčeně. „To spíš vy dva s Brettem se chováte, jako byste měli před svatbou!“

Copper se našťavaně posadila a rozsvítila lampičku na nočním stolku.

Jestli se spolu mají pohádat, tak ať na sebe při tom aspoň pořádně vidí!

„Brett mě vůbec nezajímá,“ sdělila Malovi jasně „Abych řekla pravdu, myslím si, že je až po uši zamilovaný do Georgie.“

„Brett?“ vykřikl Mal nevěřícně a taky se posadil „Brett se ještě v životě do žádné ženy nezamiloval!“ Snažila se nerozesmát.

„Myslím, že teď se mu to podařilo.“

„Takže ty tvrdíš, že díky tomu, že se zamiloval do Georgie, flirtuje každý večer s tebou?“ zeptal se sarkasticky.

„Samozřejmě,“ vysvětlila mu netrpělivě. „Georgia si ho vůbec nevšímá a Brett proto nechce, aby si myslela, že o ni stojí.“

„Tahle amatérská psychologie mě moc nepřesvědčuje,“ řekl Mal nespokojeně. „Co to, že se z tebe stala najednou taková odbornice na lásku?“

„Vím toho o ní víc, než si myslíš,“ odsekla. „Ty bys nepoznal opravdovou lásku, i kdyby tě praštila do hlavy!“

„Zatímco ty máš za sebou bohaté zkušenosti s Glynem!“

„Víc než ty určitě. Měli jsme se s Glynem opravdu rádi.“

„To musela být pěkná láska, když na tebe nedokázal počkat, a sotva jsi zmizela, našel si jinou!“

„Aspoň se ke mně zachoval čestně a řekl mi, co cítí,“ řekla zuřivě. „Je laskavý a měl o mě starost, což se o tobě rozhodně říct nedá!“

„Tak proč jsi o něho nebojovala, když je tak skvělý?“

„Škoda, že jsem to neudělala!“

„Jen si pomysli,“ trápil ji. „Kdybys pár dní počkala, mohlas být jeho.“

„Ještě není pozdě,“ odsekla. „Ellie žije stále s manželem.“

Mal se zamračil.

„Jak to víš?“

„Na světě není jenom Birraminda,“ odpověděla sarkasticky. „Venku taky žijí lidi a občas spolu mluví. Telefon je docela velký vynález.“

„Ty jsi mluvila s Glynem?“ zeptal se nevěřičně.

„A co když ano? Co je ti po tom?“

„Samozřejmě že je mi po tom, když si moje žena za mými zády telefonuje se svým bývalým milencem!“ zuřil Mal.

„Oba dva jsme souhlasili s tím, že naše svatba je obchodní záležitost,“ připomněla mu. „Nebylo tam ni slovo o tom, že bych měla žít jako poustevnice odřezaná od okolního světa!“

„Oba jsme souhlasili s tím, že se budeme snažit, aby si všichni mysleli, že naše manželství je skutečné,“ odpověděl rozhořčeně. „Vzala sis mě a myslím, že je na čase, aby ses konečně jako moje žena chovala – můžeš rovnou začít tím, že pro nejbližší tři roky zapomeneš na Glynovu existenci!“

Copper si vztekle odhodila vlasy z tváře.

„Dej si pozor, Male,“ řekla provokativně. „Mluvíš, jako bys na mě žárlil, a to ty přece nechceš! Žárlivost patří k těm hrozným emocím, jako je láska, o kterých nechceš ani slyšet!“

„Co ty víš o emocích?“ odsekl rozmrzele. „Jediné, o co se staráš, je tvůj obchod.“

„To se moc dobře poslouchá od muže, který mě vydíráním přinutil, abych se stala jeho ženou!“

„Pak mám, co si zasloužím, že?“ řekl s odporem. „Ženu, která byla ochotná prodat samu sebe, jen aby měla kde postavit tábor a vybírat od lidí peníze za to, že v nich budou bydlet!“

Copper vztekle zaťala prsty do příkrývky.

„Jestli si tohle o mně myslíš, tak je asi načase skoncovat s touhle fraškou!“ vykřikla zuřivě. „Nemáme žádný důvod, abychom v ní pokračovali! Potřeboval jsi hospodyně a tu teď máš. Je mi jasné, že si o ní myslíš, že je lepší než já, takže se klidně můžu spakovat a vrátit se do Adelaide.“

„Opravdu – a vzdáš se svého skvělého projektu?“ posmíval se jí Mal. „Myslím, že to neuděláš. Podepsala jsi smlouvu, že tu zůstaneš tři roky, a tak to taky bude. Nemůžeš roztrhat naši smlouvu, jen aby ses mohla vrátit ke Glynovi.“

„Myslím, že je lepší přijít o projekt než žít s mužem, který mě nedokáže ocenit!“ vykřikla divoce. Na chvílku nastalo tíživé ticho. Pak se Mal konečně ozval.

„Já tě dokážu ocenit, pokud dodržíš naši smlouvu a dokážeš se chovat, jak se sluší a patří,“ řekl chladně. „A pokud necháš na pokoji Bretta, samozřejmě.“

Pořád stejná písnička!

Copper si unaveně vzdychla a zabořila hlavu do dlaní. Měla pocit, že se nacházejí ve slepé uličce. Musí z ní najít cestu!

„Male,“ řekla odhodlaně, „už jsem se ti snažilo vysvětlit, že Brett se mnou flirtuje, protože na tebe žárlí.“

„Brett? Na mě?“ rozesmál se Mal nevěřičně. „No to je zajímavé! A jak jsi na to prosím tě přišla?“

„Nikdy nemá šanci se před Georgií trochu předvést, protože jsi s ní pořád ty.“ Zvedla hlavu a pokusila se mu to lépe vysvětlit. „Podívej se, Male, ty tady za všechno odpovídáš a o všem rozhoduješ, navíc se věnuješ Georgii každý večer. Jak s tebou může Brett soutěžit?“

„Předtím s tím nikdy žádné problémy neměl,“ podotkl sarkasticky.

„To máš asi pravdu, ale to bylo něco jiného. Tentokrát je zamilovaný.“

„A kvůli tomu se chová, jako by mi chtěl svést ženu, že?“

„To dělá jenom kvůli Georgii! Copak to nejsi schopný upozorovat?“

„Jedinou věc, kterou pozoruju, je, jak na něho každý večer děláš oči,“ řekl uštěpačně. „Kdybys ho nechala na pokoji, měl by možná šanci zamilovat se do Georgie, jenže ty to všechno kazíš. Mě to přivádí do rozpaků a pro Georgii je určitě nepříjemné, když se musí koukat, jak se vy dva chováte.“

„Ano, a my nesmíme dělat nic, aby se zlatíčko Georgia necítila nepříjemně, že?“ odsekla Copper našťavaně, lehla si, otočila se k Malovi zády a přikryla se.

Mal ji zatahal za příkrývku.

„Varuju, tě, Copper,“ řekl nebezpečným tónem. „Nech mého bratra na pokoji. Nebudu se klidně koukat na to, jak ho svádíš.“

Copper se tak rozčílila, že se otočila a vykřikla na něho: „Jediné, co jsem tvému bratrovi udělala, bylo, že jsem mu nabídla trochu sympatií a porozumění, což je víc, než kdy od tebe dostal. Jsi tak arogantní a natvrdlý, že si nevidíš na špičku nosu!“

„Nejsi tady proto, abys projevovala Brettovi sympatie,“ řekl tvrdě. „Máš se chovat jako moje žena a to znamená, že se nebudeš předvádět před mým bratrem – nebo kýmkoliv jiným. Byl bych ti vděčný, kdyby sis to pro příště zapamatovala.“

„Nemusíš se bát,“ odpověděla ledově. „Určitě nezapomenu, proč jsem si tě brala!“

Ach bože, to světlo je pořád ještě zapnuté! Zuřivě se snažila zadržet pláč, zatímco hledala poslepu vypínač. Konečně se jí podařilo zhasnout a s úlevou si lehla. Po malé chvílce si Mal s vyčerpaným povzdechem také lehl a tak tam vedle sebe mlčky bez doteku leželi celé hodiny a snažili se usnout.

To byla ale nesmyslná hádka, řekla si Copper ráno. Nemělo by být tak těžké se znovu usmířit. Jediné, co musí udělat, je přitulit se k němu a zašeptat jeho jméno. Ale její vnitřní hlas rebeloval. Proč by měla vždycky usmiřování začínat právě ona? Navíc – nemá, za co by se mu ospravedlňovala. To Mal je zaslepený, tvrdohlavý a vůbec nedokáže vidět realisticky!

„Budeme dneska pryč celý den,“ řekl Mal u snídane příkře. „A budu potřebovat Georgii, aby mi pomohla z letadla sledovat zaběhnutá zvířata, takže pro dnešek zapomeň na ten svůj projekt a dávej pozor na Megan.“

To je jediné, o čem si myslí, že se k tomu hodím, pomyslela si, ale příliš unavená po probdělé noci neměla sílu se s ním znovu začít hádat. Neumí řídit letadlo ani značkovat dobytek jako Georgia, takže z Malova hlediska je dost dobrá na to, aby seděla doma a dávala pozor na malou. Je to zvláštní, že nepřijal její nabídku, že mu vyklidí pole a vrátí se do Adelaide. Po včerejší noci by si myslela, že bude ještě šťastný, když se jí zbaví.

Ranč jí připadal strašidelně prázdný, když všichni muži i Georgia odešli a ona zůstala sama s Megan. Pustila se do úklidu kuchyně, ale všechno na ni padalo.

„Víš co,“ řekla holčičce, „vyjedeme si někam ven a uděláme si piknik.“

Megan nadšeně souhlasila.

Copper nepoužila své auto od té doby, co s ním přijela z Adelaide. Připadala si skoro jako vetřelec, když je otvírala. Když seděla naposledy za volantem, znamenal pro ni Mal jenom vzdálenou vzpomínku, obrázek z dávné minulosti ozdobený trochou lítosti nad tím, že zmizel a ani se neozval...

Ted' tvořil tak reálnou součást jejího života, až pro ni bylo těžké uvěřit, že někdy mohla žít bez něho. Copper připadalo, jako by její život začal v okamžiku, kdy se poprvé objevila na ranči a zaparkovala své auto před verandou.

Bylo to zvláštní, připomenout si dobu, kdy tady netrpělivě čekala na pana Standishe a místo něj se za rohem vynořil Mal a převrátil jí život naruby.

Premýšlela, kolik se toho změnilo od doby, kdy se tu poprvé objevila, ještě když jela po hrbolaté cestě směrem k vysokým, divokým skaliskům, u kterých dosud nikdy nebyla. Mal jí je kdysi ukázal z dálky při jedné z jejich projížděk. Skály byly příliš daleko, aby k nim dokázala dojet na koni, ale vyprávěl jí o překrásných rudých skalách a velkých termitištích, které tomu místu dodávají zvláštní, divokou krásu.

Vzpomínky na společnou projíždku způsobily, že Copper zabořilo u srdce, když si vzpomněla na včerejší hádku. Vzpomínala, jak se jí líbil Mal na koni uvolněný a přátelský, ukazující ke vzdálenému horizontu. Tehdy jí připadalo, že ji čeká krásná budoucnost. Nevěděla ještě, jak tvrdě umějí jeho oči odsuzovat, ani jak urážlivě umí promluvit. Změnil se Mal, nebo ona?

Jízda ke skalám zabrala daleko víc času, než předpokládala, ale konečně tam dorazili a připravili si místo pro piknik ve stínu velké, převíse skály.

Bylo to zvláštní, trochu divoké místo, které Copper připomínalo staletí, jež tu přešla beze stop, ale byla ráda, že se sem konečně dostala. Megan si klidně hrála, stavěla si ve skalní prohlubině domeček. Když se tak na ni dívala, jak si hraje mezi divokými skalami, připadalo jí to zvláštní. Ticho, které ji obklopovalo, ji začalo

postupně uklidňovat. Cítila, jak se její napjaté nervy uvolňují. Najednou byla schopná vidět jejich včerejší hádku jasně.

Předtím spolu s Malem dobře vycházeli a mohou opět, není důvod, proč by se měla cítit uražené a hrát si na pyšnou princeznu. Promluví si s ním dnes večer v klidu a řekne mu, že ho miluje. Možná se toho Mal lekne, ale nemá cenu to dál skrývat. Rozhodně nehodlala strávit tři roky předstíráním, že je pro ni důležitější obchod než on.

Musím s tím něco udělat, rozhodla se. Nemůžeme takhle dál pokračovat a dovolit, aby hloupá nedorozumění přerůstala v ještě nesmyslnější hádky. To, co k sobě cítíme, by bylo škoda nevhodným chováním zničit. Vzpomínala na to, jak se k ní Mal choval předtím, než se pohádali, a začala znovu doufat. Jestli dnešní noc budou moci strávit spolu, všechno se napraví.

Poháněná náhlou touhou opět ho uvidět a říci mu konečně, co k němu cítí, rozhodla se vydat na zpáteční cestu. Postavila se a protáhla.

„Pojď, Megan, pojedeme domů.“

Chvilku jí to trvalo, než Megan přesvědčila, že musí opustit krásný domeček, který postavila, ale konečně měly věci z pikniku zabalené a seděli v autě. Byla natolik zabraná do myšlenek na Mala, že si zpočátku vůbec nevšimla, že jí nestartuje motor.

Když si to uvědomila, znervózněla a zkusila to znovu. Nic se nestalo.

Zkoušela to znovu a znovu, nejdřív podrážděná, pak rozzlobená a nakonec plná strachu a úzkosti. Nic. Otevřela kapotu a zírala pod ni, ale neměla sebemenší potuchu, co by mohlo být v nepořádku, a i kdyby měla, neuměla by to opravit.

„Mě je horko,“ stěžovala si Megan.

Copper se kousla do rtů a rychle otevřela dveře.

„Pojď ven zlatíčko a hraj si chvíli ve stínu,“ vybídla ji. Pak se vrátila k motoru. Vypadal, že je v pořádku. Zkontrolovala olej a vodu a pak s bláhovou nadějí zkusila znovu nastartovat a modlila se, aby se jí to povedlo.

Nic. Přejela si dlaní po tváři a snažila se uklidnit. I Není třeba si dělat starosti. Až se Mal vrátí, přijde na to, že nejsou doma, a najde je.

Nebude vědět, kde vás má hledat, připomněl jí jakýsi chladný hlas uvnitř, a Copper pocítila, jak ji kolem páteře zamrazilo.

Mal nás dokáže najít, přesvědčovala sama sebe. Jediné, o co se musí postarat, je zůstat u auta a dát pozor na Megan, aby se jí nic nestalo.

Megan. Copper vyskočila z auta. Kde je? Kolem auta se tyčily skály a tmavé stromy a panovalo tu ticho. Po malé holčičce nikde ani stopy.

„Megan?“

Ozvěna jí vrátila její hlas a Copper znovu zamrazilo.

„Megan!“

Připadalo jí, že poklidné odpoledne se naráz změnilo v noční můru. Jako by se najednou ocitla někde, kde nic nefunguje a všechno se na ni řítí. Vždyť ji ještě před minutou viděla! Kam se mohla ztratit?

Přinutila se pomalu, zhluboka dýchat. Nesmí začít panikařit. Obcházela automobil stále většími kruhy a volala přitom Meganino jméno. Najednou ticho prořízl dětský pláč. Utíkala za ním a náhle uviděla dětské tělíčko ležící bezvládně pod velkou rudou skálou.

„Megan!“ vykřikla a vrhla se vedle ní na kolena. Svět v jejích představách rázem zčernal.

„Prosím tě, prosím tě... ne...“ šeptala mimovolně a snažila se nahmatat na malé dětské ručičce puls.

Slzy ulehčení se jí spustily po tváři, když se dítě pohnulo a zasténalo.

„Díky bohu!“

„Bolí mě noha!“ stěžovala si Megan.

První reakcí Copper byla úleva, že je to jenom noha. Velmi jemně prohmatala Megan celé tělo. Vypadalo to, že je v pořádku, až na levý kotník, který viditelně natékal. Její zdravotnické znalosti ale nestačily na to, aby mohla určit, jestli je zlomený nebo jen podvrtnutý.

„Co se stalo, Megan?“ zeptala se.

„Slyšela jsem, jak mě voláš, tak jsem se ti chtěla schovat mezi skalami, ale upadla jsem,“ svěřila se jí holčička. Začala plakat.

„Bolí mě hlava,“ bědovala.

Musela se do ní při pádu udeřit, napadlo Copper.

Když se podívala na skálu, z které Megan spadla, ulevilo se jí, že se nestalo nic vážnějšího.

„To bude v pořádku,“ těšila dítě a vzala je do náručí. Dávala přitom pozor, aby se nedotkla poraněného kotníku.

Proč se jen nikdy pořádně nenaučila dávat první pomoc? Vypadalo to, že Megan nemá jiné zranění, ale kdo ví, jestli se jí něco nestalo s hlavou?

„Šššš,“ mumlala útěšně do černých kudrn a něžně ji přitom kolébala. Připadalo jí, že Megan je nejvíc šokovaná pádem, ale mohla se mýlit.

Nikdy si nepřipadala tak neschopná. Roztrhala svou košili na kusy a pokusila se ovázat poraněný kotník, ale při sebemenším doteku začala Megan plakat bolestí.

„Chci domů,“ naříkala.

Najednou si Copper uvědomila, že nemůžou odjet. Ve zmatku způsobeném Meganiným poraněním na to úplně zapomněla.

„Nemůžeme jet domů, zlatíčko,“ řekla s lítostí. „Ale vezmu tě zpátky k autu a dám ti napít trochu vody.“

„Já nechci vodu, já chci domů!“

„Já vím, já vím...“ Uložila ji do stínu blízko auta a použila další kus své košile na to, aby jí utřela špinavou tvářičku. Ještě štěstí, že ji napadlo vzít s sebou dost velkou zásobu vody. To byla jediná rozumná věc, kterou dnes udělala.

Snažila se na Megan pořád mluvit a zabavit ji, aby si holčička neuvědomila, v jak vážné situaci se ocitli. V duchu přitom horečně počítala, jak dlouho může Malovi trvat, než si uvědomí, že zmizeli, a vyhlásí po nich pátrání.

Co když se rozhodli nevrátit se na noc na ranč a zůstanou na vzdálených pastvinách? Co když přijdou domů tak pozdě, že už bude tma a budou muset pátrání odložit na zítřek? Neuměla si představit, že by tu měla sama s poraněnou Megan strávit celou noc.

Po dobu, která jí připadala jako věčnost, tam seděla, držela Megan v náručí a povídala jí pohádky, dokud malá vyčerpáním neusnula. Pak nemohla dělat nic jiného, než tiše sedět a sledovat, jak minutová ručička na jejích hodinkách pomalu krouží kolem dokola. Ticho kolem na ni stále víc padalo. Připadalo jí, že načisto ohluchla, a když nakonec uslyšela letadlo, myslela si nejdřív, že je to halucinace.

Položila opatrně spící dítě na deku a s námahou se postavila. Měla úplně ztuhlé nohy, ale nedbala na ně, protože opravdu uviděla letadlo, jak krouží nízko nad skalami. Ještě stále je neviděli, Copper na ne' chtěla křičet, ale uvědomila si, že by ji neslyšeli a jen by vzbudila Megan. Místo toho sedla do auta a začala horečně rozsvěcet a zhasínat reflektory.

Konečně přelétlo malé letadlo přímo nad ní. Letělo tak nízko, že mohla vidět Georgii v kokpitu, jak na ni mává a mluví do rádia. Copper zuřivě ukazovala na auto, aby vysvětlila, že je porouchané. Ge orgia přikývla a zamávala na ni. Pak letadlo nabralo výšku a zamířilo směrem k ranči.

Copper chvíli bez hnutí seděla za volantem. Nemohla uvěřit, že je tam Georgia nechala samotné. Konečně jí došlo, že letadlo nemělo ve skalách kde přistát. Georgia ale určitě oznámí Malovi, kde jsou, a on pro ně dojede!

Z Copper spadlo břemeno odpovědnosti a pocítila obrovskou úlevu. Najednou si uvědomila, jak je vyčerpaná. Musela se podržet dvířek auta, aby neupadla.

Vrátila se pomalu k dece, na které spala Megan, a opatrně dítě pohladila.

„Všechno je v pořádku, zlatíčko,“ zašeptala. „Táta pro tebe přijede.“

DESÁTÁ KAPITOLA

V okolním tichu slyšela Copper už zdaleka zvuk přibližujícího se automobilu. Rychle se začínalo stmívat, a když Malův džíp konečně zastavil u jejího porouchaného vozidla, bylo je vidět už jen ve světle rozsvícených reflektorů. Byla příliš ztuhlá, aby se dokázala pohnout, a tak jen bezmocně seděla a dívala se, jak Mal vyskakuje z džípu a nervózní se rozhlíží kolem.

„Tady jsme,“ pokusila se zavolat, ale měla tak sucho v ústech, že se zmohla na pouhé zašeptání. Ale stačilo to – Mal se otočil a uviděl dvě postavy ve stínu auta, matně ozářené odrazem světél svého džípu.

Všechno, co se dělo potom, si pamatovala Copper rozmazaně jako ve snu. Z toho zmatku se vynořovalo několik obrázků s naléhavou jasností – pohled na Megan, když se probudila a uviděla otce, Megan v Malově objetí, jeho tvář zbělelá úzkosti a studený výraz, s kterým pohlédl na ni.

„Vysvětlení může počkat,“ řekl úsečně, když se mu horečně snažila vysvětlit, co se vlastně stalo.

Na ranči už na ně čekala Georgia. Jako obvykle dokázala, že má zvládnutí situace v malíčku. Zručně ovázala Megan poraněný kotník a pomohla Malovi svléknout ji a uložit do postele. Copper zatím ponechali samotnou v ložnici.

Byla příliš rozrušená, aby se dokázala pohnout – zůstala sedět na posteli se zbytky své košile v rukou.

Neměla jsem nikdy brát Megan na piknik, vyčítala si dokolečka, neměla jsem z ní spustit oči.

Cítila tak silný pocit viny, že se ani nedokázala bránit, když konečně Mal přišel do ložnice a zamračeně se na ni obrátil.

„Uvědomuješ si, že jsi mi dnes odpoledne málem zabila dceru?“

Copper sebou trhla, jako by ji udeřil bičem, ale jediné, co dokázala udělat, bylo odvrátit hlavu, aby neviděla do jeho rozhněvaných očí. Přesto stále cítila v zádech jeho pronikavý pohled.

„Posadíš ji do auta, které není dost bezpečné na projížďku po městě, a vyrazíš s ní do jednoho z nejnebezpečnějších míst v okolí.“

Mluvil tiše, ale každé jeho slovo bylo jako rána bičem.

„A pak na ni nedáš pořádně pozor a necháš ji spadnout ze skály. Čtyřleté dítě! To je skoro stejné, jako bys ji sama strčila dolů!“

„Je mi to líto,“ zašeptala a sevřela křečovitě ruce, aby neviděl, jak se chvějí.

„Líto? K čemu je to dobré, že je ti to líto?“ Malova tvář zbělala vzteky.

„Jak tě vůbec mohlo něco tak bláznivého napadnout? Odjely jste a nenechala jsi tu ani zprávu, kam máte namířeno! Kdyby se Georgia nevrátila brzy domů a nevyrazila tě hned hledat, mohly jste tam zůstat celou noc! A kdyby mě hned nezavolala, kdybych se vrátil, vůbec jsem to nemusel stihnout!“

Mohli jsme všichni strávit noc tím, že bychom jezdili poslepu tmou a hledali vás!“

„Netušila jsem, že se mi rozbije auto,“ snažila se vysvětlit Copper.

„Vůbec nebylo rozbité,“ poznamenal nespokojeně. „Brett už je dopravil zpátky. Každý, kdo má aspoň naprosto základní znalost motorů, by ho dokázal dát do pořádku.“

„Já o motorech nic nevím,“ zamumlala tiše a dívala se do země.

„Ano, nevíš, a to je ta chyba!“ vykřikl Mal divoce. „Neznáš nic užitečného, co by se ti tu mohlo hodit, a nikdy ses ani nepokusila se to naučit! Jediné co dokážeš, je hrabat se v papírech a dělat ze mě osla!“

Bolestně zasažená jeho výčitkou konečně vzhledla „To není pravda!“ protestovala.

„Ne?“ Malova ústa se zkrivila odporem. „Myslíš, že nic nevím o neužitečných ženách? Lisa byla stejné nemehlo jako ty, ale aspoň se nechovala tak ne zodpovědně! Příliš se o Megan nestarala, ale nenapadlo ji nikdy vystavit ji takovému nebezpečí!“

„Tak proč si tedy bereš samé neužitečné ženy?“ vyskočila Copper a zahodila zbytky své roztrhané košile na zem.

Cítila se příliš zraněná a zasažená jeho výčitkami „Nemyslíš, že tvoje manželské katastrofy mohou mít něco společného s tvým chováním? Kdepak, něco takového tě ani nenapadne,“ odpověděla si sama hořce.

„Nikdy nenajdeš ženu, která by tě udělala šťastnou, Male, protože si myslíš, že manželství je něco jako obchod. Obviňuješ mě, že jsem posedlá prací a že jsem bezcitná obchodnice, ale přitom právě ty se na všechno koukáš jako skrblík, který hlídá, aby se každá smlouva splnila do poslední tečky. Pořád myslíš na to, co musíš z manželství získat, a nikdy ne na to, že by ses měl o něco podělit. Nikdy jsi nebyl schopný dát něco sám od sebe, jen tak...“

Třásla se rozrušením a její velké zelené oči plály bolestí nad nespravedlností jeho výčitek.

„Myslela jsem si, že se tak chováš, protože ti Lisa hodně ublížila, ale teď vidím, že ty prostě *nejsi* schopný něco dát – a i kdybys to náhodou udělal, stejně to pokazuje tím, že se na to budeš dívat jako na obchod a budeš okamžitě chtít získat něco zpátky i s úroky!“

Mal na ni rozrušeně pohlédl. Na moment si myslela, že ji uhodí, ale pak se náhle otočil a zamířil ke dveřím. Na poslední chvíli se zastavil a ohlédl se. Díval se na ni s ledovým výrazem.

„Jediným důvodem, proč jsem ti nikdy nic nedal,“ řekl hlasem, z kterého číselo pohrdání, „je, že neexistuje nic, co bych od tebe na oplátku chtěl.“

A práskl za sebou dveřmi.

„Copper, ty vypadáš hrozně!“ zděsila se Georgia, když ji druhý den ráno uviděla. Její tvář byla ztrhaná vyčerpáním a velké zelené oči zakalené bolestí.

„Jsem v pořádku,“ pokusila se pousmát Copper a snažila se tak popřít bolest, kterou cítila ve svém srdci. Připadalo jí, jako by je někdo propíchal ostrými ledovými rampouchy.

Strávila noc tím, že ležela schoulená do klubíčka a zírala do zdi, příliš zničená, aby se dokázala aspoň vyplakat, a Malova slova jí bez ustání kroužila hlavou.

Bezcenná. Neužitečná. Neodpovědná. Horší než Lisa...

Když konečně ráno vyšla z ložnice, byl už Mal pryč, ale nevadilo jí to. Konečně věděla, co si o ní myslí, a její naděje, že se jim někdy podaří spolu vytvořit hezký vztah, jí dnes připadala beznadějně naivní.

Mal jí nikdy neodpustí, co provedla Megan, a čím víc o tom přemýšlela, tím víc s ním v duchu souhlasila. Je tady v Birramindě neužitečná – a nikdy to nebude jinak. Nepatří sem a nikdy nebude. Mal potřebuje ženu, jako je Georgia, která zvládne všechno, co ona neumí. Když si to konečně připustila, cítila, jak jí puká srdce bolestí, ale věděla, co má udělat.

Snažila se ignorovat Georgiini soucitný pohled.

„Jak se daří Megan?“ zeptala se.

„Až na ten kotník docela dobře,“ odpověděla Georgia. „Děti toho hodně vydrží. Ale myslíme si, že bude dobře, když stráví pár dní v posteli – pro případ, že by měla slabý otřes mozku po tom úderu do hlavy.“

Copper zamrkala, když uslyšela to množné číslo, *myslíme si*, ale nic nenamítala. Georgiina schopnost zvládnout s přehledem i tuhle situaci ji naplňovala ještě větším pocitem vlastní neschopnosti.

„Půjdu se na ni podívat,“ řekla prázdně.

Megan seděla na posteli podepřená několika velkými polštáři. Vypadalo to, že se spíš nudí, než že je nemocná, a její tvář se rozsvítila radostí, když uviděla Copper. Vystrčila zavázanou nohu zpod příkrývky.

„Mám vymknutý kotník!“ referovala hrdě a pak se zeptala: „Přečteš mi nějakou pohádku?“

„Dneska ne, srdíčko.“

Copper si k ní sedla na postel. Měla tak stažené hrdlo, že skoro nedokázala polknout.

„Musím do Adelaide.“

„Můžu s tebou?“ zeptala se Megan dychtivě.

Copper zavrtěla hlavou.

„Ty musíš zůstat tady a dát se do pořádku.“

„A kdy se vrátíš?“

Copper zaváhala. Chtěla původně říct Megan, že odjíždí na týden nebo na dva, ale nebylo by to krutější než říct jí pravdu...?

„Já... nevrátím se, Megan.“

Bylo to to nejtěžší, co kdy musela v životě říct. Megan na ni zírala s očima bolestně rozšířenýma náhlým porozuměním.

„Nesmíš odejít, Copper,“ protestovala lítostivě.

„Táta říkal, že nikdy neodejdeš.“

Copper se bála tohoto okamžiku, ale výraz Meganiny tváře byl horší než cokoliv, co si dokázala představit. Dětský hlásek se zlomil a pak začala Megan plakat.

„Ach, Megan...“ vydechla Copper, přitiskla si holčičku k sobě a kolébala ji v náručí. Po tvářích jí také stékaly slzy a padaly do Meganiných vlasů.

„Je mi to moc líto,“ zašeptala, i když věděla, že pro tak malou holčičku jsou slova lítosti příliš málo. „Ale Georgia tady zůstane s tebou a bude se o tebe starat.“

„Já nechci Georgii!“ zavzlykala Megan. „Já chci tebe! Říkala jsi, že se mnou zůstaneš!“

„Megan, já...“

Hlas se jí zlomil bolestí, ale zkusila to znovu.

„Já nechci odejít... Přála bych si s tebou zůstat navždycky.“

„Tak proč tu nezůstaneš?“

Jak to jen může vysvětlit čtyřletému dítěti?

„Máš ráda tatínka, Megan?“

Dítě skoro neznatelně přikývlo a ona s námahou pokračovala.

„Já taky, Megan, ale on mě ne...“

„To není pravda, má!“ protestovala Megan. Copper se snažila neslyšet bolest vyzařující z Meganiných slov.

„Když máš někoho ráda, musíš někdy udělat něco, z čeho jsi sama nešťastná – a tak je to se mnou. Myslím, že tvůj táta bude šťastnější, když odejdu.“

„Ne,“ vzlykala Megan. „On chce, abys tu zůstala!“

Copper ji pevně sevřela do náručí a políbila na tmavé vlásky.

„Nepatřím sem,“ zašeptala mezi slzami. „Nemůžu tady zůstat, Megan. Ale chci, abys věděla, že tě mám opravdu ráda – a vždycky budu.“

Těžce polkla.

„Budeš tátova hodná holčička, vid’?“

Megan neodpověděla, jen se k ní pevněji přitiskla, když se Copper snažila vstát. Musela u ní zůstat sedět a tiše ji hladit, dokud holčička vysílená žalem neusnula.

Potom ji jemně uložila, pohladila vlásky dosud vlhké od slz jich obou a pečlivě ji přikryla. Zůstala tam dlouho stát a dívala se na spící dítě, zatímco jí srdce pukalo bolestí. Konečně se dokázala odtrhnout a zamířila potichu ke dveřím.

„Nemůžeš odejít!“ protestovala Georgia zděšeně, když uslyšela, co má Copper v úmyslu. „V tomhle stavu přece nemůžeš řídit!“

„Budu muset.“

Měla tvář staženou únavou a pohybovala se strnule jako stará žena. Georgia byla dočista vyvedená z míry.

„Copper, já vím, že jste se s Malem v noci pohádali,“ řekla rozpačitě. „Viděla jsem ho, když vyšel z vašeho pokoje. Vypadal, jako by se mu stalo něco hrozného. Ale byl to příšerný den a všichni jsme toho měli dost. Věřím, že kdyby sis s ním o tom v klidu promluvila, bylo by všechno zase v pořádku.“

„Už jsme spolu mluvili až příliš,“ povzdechla si Copper. „Slova někdy nestačí.“

Cítila se zralá na to jít do postele, ačkoliv bylo devět hodin ráno.

„Já sem zkrátka nepatřím, Georgie. Neumím jezdit na koni ani opravit auto ani poskytnout první pomoc. A po včerejšku je jasné, že neumím ani dát pozor na Megan.“

„Na ničem z toho nezáleží,“ odpověděla Georgia naléhavě. „Jediná věc, která je opravdu důležitá, je, že se máte s Malem rádi. Prosím tě, zůstaň tady a promluv si s ním dnes večer!“

„Nemůžu!“ Její tvář se náhle pokryla slzami. Nedokáže ještě jednou čelit hrozivému pohledu Malových očí. „Já prostě nemůžu!“

„Ale co mám říct Malovi, až se zeptá, kde jsi?“ Copper zvedla připravený kufr.

Roztrhala svou kopii smlouvy a nechala ji ležet na Malově polštáři.

„Nemusíš mu říkat nic. Bude vědět, proč jsem odešla.“

Georgia ji doprovodila k autu a sama přitom začala plakat.

„Přála bych si, abys tady zůstala, Copper,“ zašeptala mezi slzami.

„Bude pro každého lepší, když odejdu,“ snažila se ji přesvědčit Copper a sama potlačovala pláč. „Dávej pozor na Megan, prosím tě. A řekni Malovi... že je mi to... opravdu líto...“

„Pošlu vám náš katalog poštou,“ slíbila Copper do telefonu a promnula si strnulý krk. Nedokázala uvěřit tomu, že tuhle práci měla kdysi ráda.

Během posledních deseti dnů se pokusila posbírat a dát dohromady střepy svého starého života, ale připadal jí zoufale neskutečný a prázdný. Jedině bolest, kterou stále cítila, byla opravdová.

Každý den jí připadal nekonečný, a když konečně nastal večer, jako právě teď, cítila pouze prázdnotu, která ji očekává. Před svatbou žila bohatým společenským životem, ale nyní život ve městě nenáviděla. Vadily jí přeplněné ulice a smrad z výfukových plynů. Nenáviděla neustále zvonící telefon a hodiny strávené zasouváním katalogů do obálek a jejich rozesíláním.

Vzala hromádku vyplněných přihlášek a pak ji zase beznadějně položila na stůl. Jediné, co dělám, je hrabání se v papírech, připomněla si Malova slova. Kdysi by její představivost lákala jména tak exotických míst jako Kampala nebo Rangún, ale teď existovalo jediné místo na světě, na kterém si přála být.

Birraminda. Toužila po nádherné pouštní obloze, ostrém světle a nekonečném prostoru. Bolestně jí scházely vyjížděky na koni a povykující papoušci kakadu. Přála si vidět odraz slunce na vlnité plechové střeše ranče a slyšet Meganin veselý hlásek.

A vidět Mala.

Copper si vzdychla bolavou touhou slyšet jeho kroky na verandě nebo vidět ho v sedle s kloboukem na hlavě. Toužila uvidět jeho mužné, svalnaté tělo a cítit dotek jeho silných a teplých dlaní na své pokožce. Nejvíc ze všeho však toužila po tom, aby ji držel ve svém náručí a šeptal jí, že ji miluje, a rozpustil tak ledový krunýř kolem jejího srdce. Pak by měla konečně pocít, že opět žije.

Trvalo jí nějakou dobu, než přesvědčila rodiče, že ho opravdu opustila.

„Ale byla jsem si tak jistá, že jste pro sebe ti praví,“ divila se její máma, když Copper dorazila, obličej šedivý a ztrhaný vyčerpáním a únavou, a oznámila jim své rozhodnutí.

„Byla to jenom přetvářka,“ řekla hořce. „Oba dva jsme to hráli.“

Její otec nespokojeně povzdechl.

„Jestli to bylo divadlo, patřili byste oba do Hollywoodu!“

Nakonec se jim rozhodla povědět o dohodě, kterou s Malem uzavřela. Otcova tvář se zachmuřila, když jí naslouchal, a Copper opět pocítila výčitky svědomí za to, že se kvůli ní neuskuteční jeho sen.

„Je mi to opravdu líto,“ zamumlala nešťastně. „Vím, jak sis přál uskutečnit ten projekt v Birramindě, ale jsem si jistá, že najdu nějaké jiné místo a...“

„K čertu s projektem!“ přerušil ji Dan Copley hněvivým gestem. „Co záleží na tom mizerném projektu? Záleží mi jediné na tobě! Myslím, že hned Malovi zavolám a pěkně od plic mu řeknu, co si o něm myslím! Takhle se odvážit vydírat mou dceru!“

Když viděla, že se to chystá udělat, vrhla se mu do náručí a snažila se ho uklidnit, aby se příliš nerozčílil. Měla strach, že to jeho srdce opět nevydrží.

„Tati, nedělej to, prosím! To nebylo vydírání! Já jsem se sama rozhodla, že si ho vezmu.“

„Jenže on tě k tomu přinutil! Jak sis proboha mohla vzít takového muže? Jak jsi vůbec dokázala předstírat, že jsi do něho zamilovaná?“

Tvář se jí zkrivila bolestí.

„V tom je právě ten problém, tati. Já jsem nic nepředstírala.“

I když v nich zůstaly ještě nějaké pochybnosti, rozhodli se rodiče akceptovat její rozhodnutí vrátit se domů a pokračovat v práci v jejich cestovní agentuře. Copper se vrhla do práce. Cokoliv bylo lepší než sedět doma a šírat se marnou nadějí, že zazvoní telefon nebo zvonek u dveří a objeví se Mal.

Určitě ho napadlo, že se vrátila domů k rodičům, ale neudělal sebemenší pokus ji najít. Jenže tentokrát se nemohl vymlouvat, že neví, kde ji má hledat.

Kdyby ji opravdu miloval, přiletěl by sem za ni a chtěl by, aby se vrátila zpátky. Přinejhorším by aspoň zavolal, aby se přesvědčil, že došla v pořádku domů. Ale vůbec se neozval... To znamená, že se bude muset naučit žít bez něho. Už se jí to podařilo jednou a doufejme, že se jí to podaří i podruhé.

Copper s povzdechem odsunula židli od stolu a vstala. Šest hodin. Každou chvíli pro ni přijede otec. Její auto bylo v opravě, a tak slíbil, že ji dnes vyzvedne. Bez zájmu zapnula telefonní záznamník a urovnala papíry na svém stole. Pak se mechanicky učesala, aniž by pohlédla do zrcadla. Její pověstná vitalita zmizela a ona nechtěla vidět svou zničenou tvář.

Z okna uviděla přijíždět otcovo auto a zvedla ruku, aby mu dala znamení, že je připravená. Zavřela za sebou dveře a vyšla ven na ulici. Pak se zarazila. U chodníku stálo otcovo auto, ale otec v něm nebyl.

Seděl v něm Mal.

Srdce se jí zastavilo a pak se divoce rozbušilo. Náhle se nemohla nadechnout.

V autě seděl Mal, klidný a pokojný a neskutečně reálný. V očích měl výraz, který nikdy před tím neviděla. Napadlo ji, že má halucinace, obzvlášť když uviděla, jak mu z veliké náprsní kapsy na džínové košili trčí nějaký papír...

Zнала ten papír až příliš dobře a radost nad tím, že ho vidí, rychle vystřídala studená bolest. Mal si přinesl smlouvu s sebou a bude se snažit ji přesvědčit, aby ji dodržela. To je šílenství!

Pocítila, jak se s ní všechno točí. Toužila ho znovu uvidět a doufala, že se jim spolu podaří dát všechno do pořádku, ale ani v nejmenším ji nenapadlo, že to bude vypadat takhle.

„Co děláš v tátově autě?“ obořila se na něj. Byla to první věc, která ji napadla, a už když ji říkala, jí připadala zbytečná. Jakákoliv otázka je zbytečná, pomyslela si hořce a zírala jako hypnotizovaná na ten prokletý kus papíru, který mu čouhal z náprsní kapsy.

„Půjčil mi ho,“ řekl Mal tiše, a když nasedla, nastartoval. Ohlédl se a pak se zařadil mezi jedoucí auta. „Myslíš, že jsem je ukradl?“

„Tys mluvil s mými rodiči?“

Mal se musel soustředit na řízení, a tak jí odpověděl, aniž by na ni pohlédl.

„Dnes odpoledne jsem přiletěl. Strávil jsem pár horkých chviliek s tvým otcem, ale nakonec se rozhodl dát mi šanci vysvětlit mu, proč jsem tady, a pak mi půjčil auto a řekl, abych tě vyzvedl.“

„A proč jsi tady?“ přeskočil Copper napětím hlas.

„Myslel jsem si, že to bude jasné,“ odpověděl Mal, „ale vidím, že si musíme promluvit.“

Pohlédla z okna. Jak tady on může tak klidně sedět a řídit auto, zatímco jí připadá, že je její život v troskách?

„Už jsme si řekli všechno, co jsme si měli říct,“ namítla bezútešně.

„Já ještě ne,“ odporoval klidně.

„Ale já ano!“

„Máš pravdu,“ souhlasil Mal. „Ale můžeš mě aspoň poslouchat.“

Zajel na pláž a zaparkoval auto u moře. Copper se cítila tak vyvedená z míry, že ji ani nenapadlo zeptat se, jak to že zná cestu. Byl příjemný, slunečný den, i když už v pozdním létě nebylo příliš teplo a pláž byla skoro prázdná. Viděla jen osamělého běžce a pár racků vznášejících se nad vlnami.

Copper se dívala, jak vlny narážejí na pobřeží. Mal také mlčel. Vypadalo to, že zapomněl, co jí chtěl říct. Díval se z okna auta, ruce stále ještě položené na volantu, a bylo cítit, jak je napjatý.

„Tak co?“ zeptala se konečně. „Co mi chceš říct?“

„Chci vědět, proč jsi odešla bez rozloučení.“

„Aha, tak ty musíš vědět, proč jsem odešla!“ poznamenala hořce. „Řekl jsi mi přece noc předtím naprosto jasně, co si o mně myslíš. Tak mě napadlo, že budeš rád, když vyklidím pole.“

Mal se k ní otočil.

„Myslela jsi, že budu rád, když přijdu domů a zjistím, že moje žena ode mě utekla?“

„Ale já přece nejsem tvoje opravdová žena,“ namítla s povzdechem. „Dobře, vím, že za sebou máme všechny ty ceremonie, které k tomu patří, ale to přece nestačí k tomu, aby byl člověk opravdu vdaný. Byla jsem jen hospodyní, takovou, jakých jsi měl předtím tucty. Ani ses nemusel obtěžovat volat do agentury, když jsem odešla, protože jsi tam měl Georgii. Co kdybys začal pro změnu vydírat ji a přiměl ji, aby si tě vzala? Byla by daleko lepší ženou pro tebe než já!“

Mal se usmál.

„Je to opravdu ideální žena,“ připustil, jenže to bylo pro Copper příliš. Vyskočila z auta, oči se jí zalily slzami a zamířila k pláži. Ale Mal se jí postavil do cesty.

„Neutíkej přede mnou!“ vykřikl. „Proč si myslíš, že jsem za tebou přiletěl?“

„Nevím!“

Zlostně se snažila setřít slzy z tváří.

„Předpokládám, že se mě budeš snažit přesvědčit, že musím dodržet tu pitomou smlouvu, kterou jsem podepsala. Uškrtíš mě, když to neudělám?“

„Ne,“ odpověděl Mal a vytáhl papíry z kapsy. „I když, přiznávám, přinesl jsem ji s sebou. Podívej, tady je.“

A pak ji pomalu roztrhal na malé kousíčky, které vítr roznášel po pláži. Jeden z nich zaletěl nad moře, kde jej s vítězným výkřikem chytil do zobáku racek a odnesl si jej někam pryč.

Copper vytřeštěně zírala za ním.

„Ale to byla naše smlouva,“ řekla nevěřicně.

„Už neexistuje!“

„Ty... už ji nechceš?“

„V životě jsem o ni nestál,“ odpověděl Mal.

„Tak proč jsi na mě tolik naléhal? Kdykoliv jsi otevřel pusu, tak jsi mi ji připomínal! Proč jsi to všechno dělal?“

„Copak ti to proboha není jasné?“ vykřikl beznadějně. „Byla to jediná cesta, jak tě získat!“

Copper se na něho užasle podívala. Nevěřicně zírala, jak k ní Mal přistupuje a bere ji do náručí.

„Nikdy jsem po ní netoužil,“ zašeptal. „Jediné, co jsem kdy opravdu chtěl, jsi ty.“

„Po-potreboval jsi hospodyní,“ opravila ho nejistým hlasem.

Chvěla se napětím, protože se bála hořkosti konečné roztržky, ale nedokázala si zakázat naději, kterou Malův příchod do jejího života opět vnesl.

„Já vím, že jsem to říkal,“ souhlasil. „Ale byla to jen výmluva. Přál jsem si tě získat od prvního okamžiku, kdy jsem tě uviděl sedět na verandě s Megan.“

Cítila mučivý dotek jeho prstů na svém těle.

„Byl to pro mě zázrak uvidět tě najednou znovu po těch sedmi letech.“

„Myslela jsem si, že se na mě nepamatuješ,“ přiznala se Copper. „Těžko ale můžeš tvrdit, že jsi na mě celou tu dobu čekal!“

„Ne, nečekal,“ přiznal Mal. „Ale brzy jsem toho začal litovat. Když jsem se smířil s tím, že už tě neuvidím, potkal jsem Lisu. Přál jsem si cítit se s ní stejně dobře jako s tebou, ale nikdy se mi to nepodařilo. Náš sňatek byl katastrofou od samého počátku. Nemůžu ti ani říct, kolikrát jsem si na tebe při tom vzpomněl, na tvůj úsměv, na to, jak jsi zavírala oči, když jsi mě líbala, jak jsem tě držel ve své náručí.“

Odmlčel se a pohlédl na ni. Výraz jeho tváře ji rozbušil srdce naději.

„Ptal jsem se sám sebe, jaký by můj život mohl být, kdyby můj otec předčasně nezemřel, anebo kdybys byla doma, když jsem tě volal, ale věděl jsem, že takové představy jsou zbytečné, a tak jsem se na tebe snažil zapomenout.“

Usmál se na ni a pokrčil rozpačitě rameny.

„A pak, když jsem si myslel, že se mi konečně podařilo umlčet vzpomínky, ses objevila na ranči.“

„Proč jsi mi to jen tenkrát neřekl?“ zeptala se chraptivě.

Mal ji sevřel pevněji.

„Nevěděl jsem, jestli naše setkání v Turecku mělo pro tebe stejný význam jako pro mě,“ přiznal neochotně. „Připadalo mi, že sis dál bezstarostně užívala života a že jsi na mě úplně zapomněla.“

Jeho ústa se zkrivila.

„A Lisa mě naučila opatrnosti. Byla to pro mě rána, když jsem zjistil, že stejně jako ona dáváš přednost obchodu. Doufal jsem, že když zůstaneš na ranči trochu déle, budeme mít šanci se lépe poznat.“

Když jsi navrhla, že budeš dočasně dělat hospodyní, tak jsem se zaradoval, že se moje přání splnilo, ale pak jsi dala jasně najevo, že ti jde jen o obchod. Báł jsem se, že když tě začnu přemlouvat, abys se mnou zůstala, tak se polekáš a zmizíš.“

„A tak ses mě pokusil vydírat, co?“ dobírala si ho a na tváři se jí nečekaně zrodil úsměv.

Mal se ušklíbl.

„To bylo jediné, co mě napadlo, ale způsobilo to, že všechno bylo mnohem horší. Cítil jsem výčitky svědomí, že jsem tě přinutil k manželství – a navíc jsem pochopil, že tvůj souhlas znamená, že dáváš obchodu přednost před čímkoliv.“

Může být opravdu tak slepý? napadlo ji.

„Při naší svatební noci jsem taky vypadala, jako že myslím na obchod?“ připomněla mu.

„Nebyl jsem si jistý,“ přiznal Mal. „Když jsme se spolu milovali, vypadalo to, že oba cítíme totéž, ale viděl jsem, jak ses tvářila, když ses loučila s Glynem, a vzpomněl jsem si, jak jsi říkala, že ho máš pořád ráda. Báł jsem se, že sis mě vzala jen proto, abys na něho zapomněla. Když jsem se druhý den ráno probudil a uviděl na stole ležet naši smlouvu, uvědomil jsem si, do jaké nemožné situace jsem tě dostal. Věděl jsem, že nemám žádné právo se tě dotknout, pokud mě o to nepožádáš, ale neumíš si představit, jaké úsilí mě to stálo, když jsem vedle tebe každý večer uléhal.“

„Vážně?“ smála se mu a Mal ji k sobě přitiskl ještě pevněji.

„Copper,“ řekl s náhlým důrazem. „Napovídal jsem ti spoustu hloupostí o lásce. Předstíral jsem, že po Lisině smrti už nechci nic takového zažít – a přitom jsem se báł přiznat, jak moc tě miluju. Přišel jsem za tebou, abych se ti omluvil za to, jak jsem se k tobě choval, ale hlavní důvod, proč jsem tady, je, že tě chci poprosit, aby ses se mnou vrátila zpátky.“ Zaváhal a Copper žasla nad tím, jak nejistě se pojednou tvářil.

„Vím, že nemám právo tě o to žádat, ale v Birramindě mě to už bez tebe netěší. Není to stejné jako před tím. Už pro mě nejsi žádnou vybledlou vzpomínkou od moře – vidím tě všude, kudy chodím,“ přiznal se. „Potřebuju tě a Megan tě potřebuje taky.“

Ukázal na roztrhané cáry papíru na pláži.

„Naše smlouva už neexistuje. Chtěl bych, aby ses vrátila se mnou kvůli mně, a ne proto, že ti to nařídí nějaký právník.“

Pohlédl jí láskyplně do tváře. Jeho hluboký hlas zněl svůdněji než kdykoliv předtím.

„Vrátíš se se mnou, Copper? Ne jako hospodyně ani jako manželka – ale jako ty sama?“

Copper ho objala kolem pasu a usmála se na něho zářícíma očima.

„To záleží na tom, na jak dlouho mě zveš,“ dobírala si ho.

„Navždycky,“ řekl vážně.

„Pak souhlasím,“ usmála se a Mal ji vášnivě políbil. V jeho polibku vytryskla dlouho potlačovaná touha a Copper se k němu přitiskla naplněná radostí. Vědomí, že ji Mal také miluje, ji naplňovalo takřka bolestným pocitem štěstí.

„Jseš si jistý, že chceš, abych se vrátila?“ zeptala se mnohem později, když se spolu vraceli z pláže. Přepadly ji náhlé pochybnosti. „Jsem ve vnitrozemí naprosto ztracený případ. Neumím nic z toho, co by tvoje žena měla umět. Potřebuješ někoho, kdo to všechno dobře zná a –“

Mal ji zastavil dlouhým polibkem.

„Potřebuju *tebe*,“ zdůraznil. „Právě a jenom tebe, nikoho jiného.“

Uklidněná Copper se mu pověsila na krk a políbila ho na bradu.

„Stejně si myslím, že Georgia by byla pro tebe daleko lepší,“ zamumlala mu provokativně do ucha.

„Kdybys mě to nechala v autě doříct a neutekla bys,“ odpověděl klidně, „oznámil bych ti, že Georgia je opravdu ideální žena – ale pro Bretta.“

Snažil se předstírat vážnost, ale cítila, jak se mu na rtech chvěje úsměv.

„Měla jsi pravdu s tím, co jsi o nich říkala.“

„Georgia s Brettem se budou brát?“ zeptala se překvapeně. „Co se stalo?“

„Když jsi odešla, našli společnou řeč,“ přiznal se Mal. „Snažili se o mě postarat a zřejmě je to přivedlo na myšlenku, jak bolestné to může být, když člověk někoho ztratí.“

„Věděla jsem, že Brett je do ní zamilovaný, ale vůbec by mě nenapadlo, že Georgia cítí něco podobného!“ řekla překvapeně.

„Dobře znala jeho pověst,“ připomněl jí Mal, „a nechtěla dopadnout stejně jako všechny hospodyně před ní. Proto se snažila skrývat své city tak dlouho, dokud to šlo.“

Ale jsem si jistý, že je pro něho ta pravá,“ pokračoval Mal. „Je to jediné děvče, které kdy byl ochotný brát vážně. Připadá mi, že

najednou dospěl. Musel se začít starat o ranč, protože já jsem nedokázal myslet na nic jiného než na tebe, a myslím, že mu to prospělo. Naskytla se nám teď ke koupi docela výhodně jedna usedlost nedaleko Birramindy, takže si myslím, že je pomalu nejvyšší čas, aby se postavil na vlastní nohy. Když mu Georgia pomůže, může se mu docela dobře dařit.“

Usmál se na ni.

„Abych řekl pravdu, čekají se svatbou jenom na tebe.“

„Takže už na něho a na mě nežárlíš?“ vyzvídala.

„Ne. Ale žárlil jsem,“ přiznal se Mal. „I když to nebylo nic proti tomu, jak jsem žárlil na Glyna. Pořád jsem musel přemýšlet o tom, co jsi o něm řekla – jaký je laskavý a čestný a dobrý přítel. Strašně jsem se bál, že se k němu vrátíš. A když jsem si vzpomněl, co všechno jsem ti udělal, tak mi bylo jasné, že bych tě za to v žádném případě nemohl obviňovat.“

Jeho sevření zesílilo.

„Řekl jsem ti tehdy v noci něco neodpuštělného, Copper,“ přiznal. „Nikdy jsem necítil takový strach, jako když jsem se dozvěděl, že jste s Megan obě dvě někam zmizely, a navíc jsem se na tebe zlobil po tom, jak jsme se pohádali noc před tím. Cítil jsem se hodně mizerně, když jsem se vracel domů – chtěl jsem se ti za všechno omluvit, ale když jsem dorazil, řekla mi Georgia, že jsi odešla.“

Tiskl ji k sobě tak pevně, že stěží mohla dýchat, ale příliš jí to nevadilo.

„To byl nejhorší okamžik v mém životě,“ řekl těžce. „Georgia plakala, Megan se nedala utěšit a Brett mi nadával, jaký jsem nenapravitelný hlupák – ale jediné, na co jsem přitom dokázal myslet, bylo, že ses rozhodla vrátit ke Glynovi. Tolik jsem se toho bál, že jsem v první chvíli odmítal letět za tebou.“

Na chvíli se odmlčel.

„Prožil jsem si během uplynulých deseti dnů peklo, když jsem si vás dva představoval spolu, ale dnes ráno už jsem to napětí nemohl vydržet a vydal se konečně na cestu. Tvůj táta mi sedřel kůži z těla za to, jak jsem tě udělal nešťastnou, ale když jsem ho přesvědčil, že můj

život bez tebe nemá cenu, půjčil mi auto, abych se tě pokusil přesvědčit, že se máš ke mně vrátit.“

„Male?“ odtáhla se Copper maličko od něho tak, aby mu viděla do očí. „Jen tak mimochodem – už jsem ti řekla, že tě miluju?“

Usmál se na ni tak, že jí srdce poskočilo radostí.

„Jestli si dobře vzpomínám,“ protáhl líně, „tak vlastně ještě ne.“

„Tak to právě teď dělám,“ oznámila mu a políbila ho. Byl to dlouhý, vřelý polibek, který oba rozechvěl příslibem pro roky, které mají spolu před sebou.

O něco později si oba sundali boty a kráčeli bosí po písečné pláži. Písek ji studil do chodidel a připomínal jí pláž, po které spolu kráčeli před sedmi lety. Stejně jako dnes se tehdy drželi za ruce a neměli ještě tušení, jak dlouhá doba je čeká, než se spolu znovu uvidí.

„Nemusíme se brát znovu, když jsme oba roztrhali smlouvu, že ne?“ zamumlala, když se zastavil, aby se znovu políbili.

„Nemusíme mít další svatbu,“ souhlasil Mal, „ale co kdybychom si zopakovali líbánky?“

Navrhuju, abychom řekli tvým rodičům, že je všechno v pořádku, a pak si vyrazili zpátky do našeho hotelu v horách. Ted' už nemusíme před sebou nic předstírat.“

Cestoval jemnými polibky Copper po tváři, až skončil u jejích úst.

„Co říkáš na můj skvělý návrh?“

Copper spokojeně vydechla.

„Přivádíš mě na zajímavé myšlenky,“ poznamenala a zajela mu rukou pod košili.

O tři dny později přistálo jejich malé letadlo v Birramindě.

„Vítej doma,“ řekl Mal, vzal ji do náruče a pomohl jí seskočit na zem.

Brett s Georgií čekali na konci přistávací plochy a museli uklidňovat nedočkavou Megan, která se chtěla mermomocí rozběhnout k letadlu. Když viděla, jak Mal uchopil Copper do náručí, vytrhla se strýčkovi a utíkala k nim.

„Copper, Copper,“ volala nadšeně a vrhla se jí dychtivě do náručí. „Ty ses mi vrátila!“

Copper ji zvedla a pevně ji objala. Její velké, zelené oči zářily láskou.

„Ano,“ řekla. „Vrátila jsem se domů.“